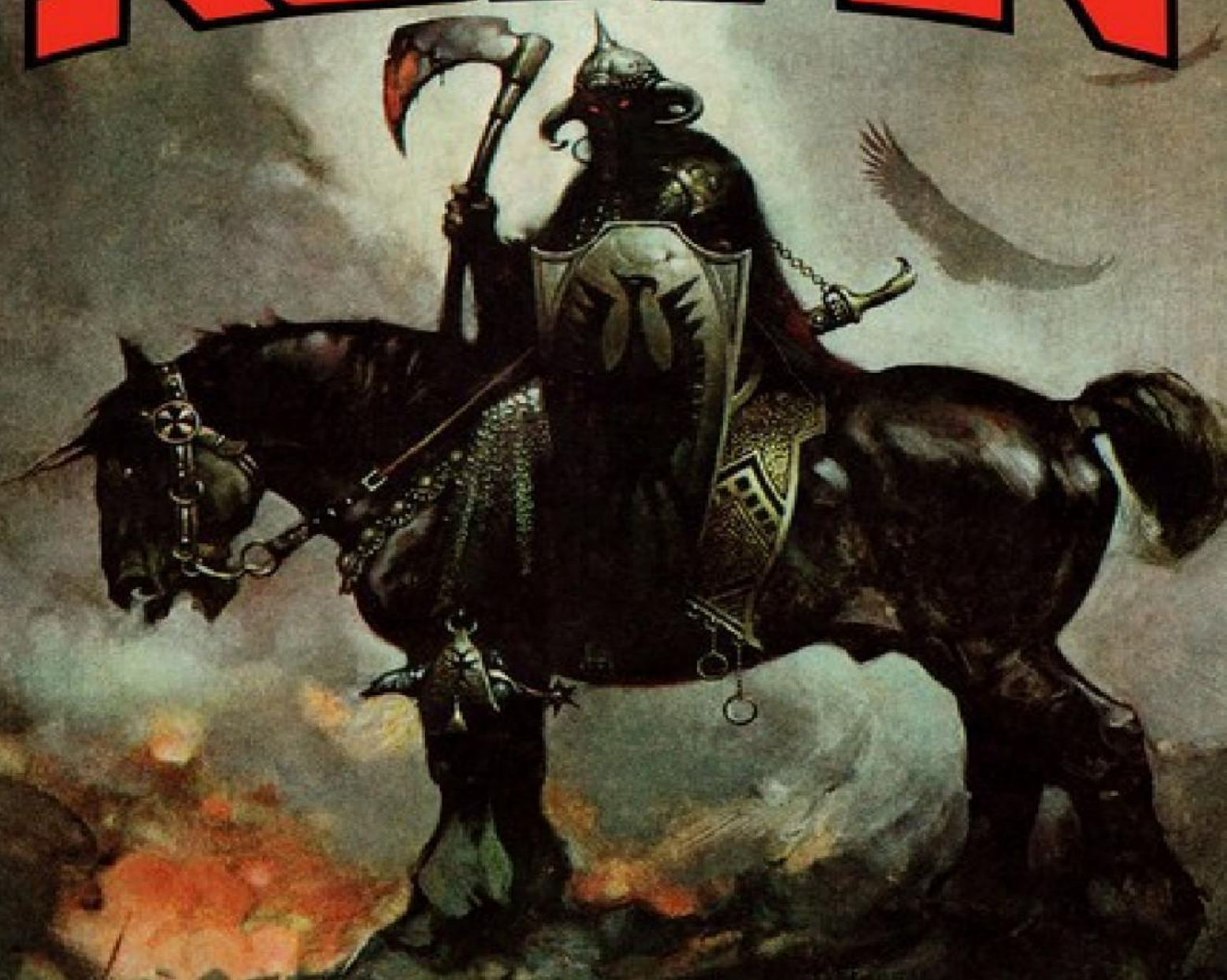

BROJ 3

CENA 80 DINARA

KONAN

PROKLETSTVO
MONOLITA

831-973

Illustration by [Signature]

KRALJICA CRNE OBALE

3. Užas džungle

Svuda je vladala duboka tama kroz koju su kovitlali hladni vetrovi.

Oblici, nejasni i monstruozi, kotrljali su se poput mračne procesije kroz carstvo ništavila. Kao da je tama postepeno dobijala materijalnu formu. Iz nje se stvori oblik i dimenzija. Onda, najednom, tama se razdvoji kao kada se oblaci razilaze i ukaza se divovski grad od zelenog kamena na obali široke reke koja je tekla nepreglednom ravnicom. U gradu su se kretala bića čudnih obličja.

Bila su krilata i ogromnih proporcija ne ogranak misterioznog stabla evolucije koja kulminira čovekom, već zreo plod na stranom drvetu potpuno odvojenim od tog stabla.

Fizički su ličili na čoveka samo onoliko koliko čovek liči na velike majmune. Po spiritualnom, estetskom i intelektualnom razvoju bili su nadmoćni nad čovekom onoliko koliko je on nadmoćan nad gorilom. U doba kad su oni podigli svoj kolosalni grad, čovekovi preci se još nisu bili izvukli iz mulja prvobitnih mora.

Ova bića bila su smrtna kao i sva stvorenja od krvi i mesa. Živela su, volela se i umirala, mada im je životni vek bio izuzetno dug. A onda, posle nebrojenih miliona godina, počela je promena. Divovska panorama je svetlucala i podrhtavala kao slika bačena na zastor nošen vetrom. Eoni su zapljuskivali grad i zemlju kao što talasi zapljuskuju žal, i svaki talas je donosio promene. Negde na planeti magnetski centri su se pomerili; veliki glečeri i ledena polja su se povlačila ka novim polovima.

Promenile su se i obale reke. Ravnice su se pretvarale u močvare koje su zaudarale na reptile. Tamo gde su se prostirali talasi plodnih livada izdigle su se šume, polako prerastajući u vlažne džungle. Eoni promene menjali su i stanovnike grada koji nisu tražili zdravije predele. Razlozi, nepojmljivi čovečanstvu, vezivali su ih za prastari grad i njegovu propast.

Kako je nekada bogata i moćna zemlja tonula u crni glib džungle bez sunca, tako je život džungle potapao narod u gradu. Strašni potresi grčili su tle, a noći sugorele od besnih plamenih mlazeva vulkana, koji su ovičili mračni horizont crvenim stubovima.

Posle zemljotresa koji je srušio spoljne zidove i najviše tornjeve grada, i učinio da reka danima teče crna pd neke smrtonosne supstance izbljuvane iz podzemnih dubina, zastrašujuća hemijska promena postade očigledna u vodi koju je narod do tada pio milenijumima unazad.

Mnogi koji su je pili, umrli su. One koji su preživeli voda je promenila: suptilno, postepeno i jezivo. Prilagođavajući se izmenama uslova, potonuli su duboko ispod prvobitnog nivoa. Smrtonosne vode su ih izmenile još strašnije i svaka generacija je bivala sve bestijalnija. Oni, koji su nekada bili krilati bogovi, postadoše demoni špicastih krila, a sve ogromno znanje preostalo od njihovih predaka bilo je izvrnuto i izopačeno. Kao što su se digli više nego što je čovečanstvo moglo da sanja, tako su i potonuli dublje od čovekovih najluđih košmara. Umirali su brzo - zahvaljujući hanibalizmu i smrtnim zavadama razrešavanim u prezasićenoj pomrčini ponoćne džungle. I, najzad, među ruševinama grada obraslog lišajevima ostade samo jedna spodoba da vreba, kao zakržljala i odbojna perverzija prirode.

I onda su se prvi put pojavili ljudi: tamnoputi i lica kao u sokola, opremljeni bakrom i kožom - ratnici preistorijske Stigije. Bilo ih je samo pedeset, a bili su odrpani i mršavi od gladi i dugih napora, uprljani i izgrebani od lutanja džunglom i umotani u zavoje usirele od krvi, koji su svedočili o žestokim borbama. Nosili su povest o ratu i porazu, o begu pred jačim plamenom koje ih je stalno teralo na jug, dok se nisu izgubili u okeanu džungle i reke.

Popadali su iscrpljeni među ruševine, tamo gde su se crveni cvetovi koji se otvaraju samo jedanput, u veku, njihali pod punim mesecom, i san ih je obuzeo. I, dok su spavali, gnusna spodoba crvenih očiju ispuzala je iz senke i počela da izvodi neprirodan i sablastan ritual iznad svakog spavača.

Mesec je visio na zasenjenom nebu, bojeći džunglu u crveno i crno, a iznad spavača su svetlucali grimizni cvetovi kao barice krvi. A onda je mesec potonuo i oči spodobe postadoše crveni rubini usađeni u abonosovinu noći.

Kada je zora raširila svoj beli veo preko reke, ljudi više nije bilo: samo dlakava, krilata gnusoba koja je čučala u centru kruga, između

pedeset velikih pegavih hijena koje su dizale drhtave gubice ka avetinjskom nebu i zavijale kao duše u paklu.

A onda scene počese brzo da se smenjuju. Konfuzija pokreta, grčenje i pretapanje svetlosti i senki. Ispred crne džungle ruševine od zelenog kamena i gusta, tamna reka. Crni ljudi dolazili su uz reku u dugim čunovima sa iscerenim lobanjama na pramcu, ili su se, pognuti, prikradali kroz drveće, sa kopljem u ruci. Vrišteći su bežali kroz mrak od crvenih očiju i iskeženih očnjaka. Urlici umirućih ljudi potresali su senke, noge su tapkale kroz pomrčinu, a vampirske oči su bleštale crvenim sjajem. Bilo je jezivih gozbi pod mesecom preko čijeg diska je silueta, nalik džinovskom slepom mišu, neprekidno klizila.

Iznenada, jasno ocrtana u beloju zori, iza špica džungle izroni duga galija krcata sjajnim abonosnim figurama. Na pramcu je stajao beloputi div u plavom čeliku.

Sada Konan prvi put shvati da sanja. Sve do ovog trenutka nije imao nikakvu predstavu o sopstvenom postojanju. Ali, ugledavši sebe kako gazi po palubi »Tigrice«, prepoznao je i postojanje i san, mada se nije probudio.

Scena se naglo premesti na čistinu u džungli gde je stajao N'Gora sa devetnaest crnih kopljanika, kao da čekaju nekoga. I dok je Konan tek počinjao da shvata da čekaju njega, užas se obruši na njih sa neba i tišinu razbiše krici straha. Izbezumljeno su pobacali oružje i divlje pojurili kroz džunglu, dok su krila zapenjene nakaze mahala nisko iznad njih.

Haos i konfuzija su sledili ovu viziju dok se Konan slabašno upinjao da se probudi.

Mutno je video sebe kako leži ispod lelujavog grozda crnih cvetova, dok mu se iz žbunja prikradala grdobna silueta. Strašnim naporom on slomi nevidljive spona koje su ga držale u snu i skoči na noge.

Zaprepašćeno ju buljio oko sebe. U blizini se klatio mračni lotos i on požuri da se udalji. Na sunderastom tlu se nalazio otisak, kao da je životinja stavila šapu, spremajući se da izađe iz žbunja, a zatim se povukla.

Izgledao je kao trag neverovatno velike hijene.

Pozvao je N'Goru. Džunglu je pritiskala teška tišina u kojoj su povici zvučali šuplje kao rujanje. Sunce nije mogao da vidi, ali njegovi instikti, uvežbani u divljini, govorili su mu da se dan bliži kraju. Na pomisao da je satima ležao onesvešćen, panika u njemu poče da raste. Žurno poče da sledi tragove kopljanika jasno ocrtane u vlažnoj ilovači. Protezali su se uskom stazom, i on uskoro izađe na čistinu i stade kao ukopan. Koža između plečki mu se naježi kada je prepoznao čistinu iz lotosovog sna.

Štitovi i koplja su ležali svuda, kao pobacani u paničnom begu.

Po tragovima koji su vodili sa čistine dalje u džunglu, Konan je znao da su se razbežali bez ikakvog reda. Otisci stopala su prekrivali jedni druge i slepo krivudali, među drvećem. Simerijanac izlete iz džungle na brežuljkastu, strmu stenu naglo prekinutu okomitom provalijom dubokom četrdeset stopa. Na ivici je nešto čučalo.

Konan prvo pomisli da je to veliki, crni gorila. Zatim je shvatio da je to crnac koji čuči poput gorile. Duge ruke su mu visile kao beživotne, a sa usana mu je curila pena. I sve dok stvorenje nije podiglo svoje ogromne ruke i uz otegnuti vrisak jurnulo na njega, Konan nije shvatio da je to N'Gora. Crni čovek nije obraćao pažnju na Konanove povike, već je slepo krenuo u napad. Izgledao je užasno onako iskeženih zuba, izgubljenih očiju, izobličienog lica.

Dok mu se koža ježila od užasa, Konan gurnu mač kroz telo crnog čoveka, a zatim, izbegavajući kandžaste ruke koje su grabile ka njemu dok je N'Gora padao, ode do ivice litice. Za trenutak je stajao tu zureći u zupčasto stenje ispod, gde su ležali N'Gorini kopljanici u beživotnim, iskrivljenim pozama koje su svedočile o smrvljenim udovima i polomljenim kostima. Niko se nije mrdao. Oblak ogromnih crnih muva je glasno zujao nad kamenjem poprskanim krvlju.

Mravi su već počeli svoju gozbu. Na okolnom drveću sedele su ptice grabljivice istežući vratove, a jedan šakal diže glavu i, ugledavši čoveka na litici, nečujno se odšunja.

Konan je jedno vreme nepomično stajao. Onda se okrete i potrča putem kojim je došao. Probijao se neoprezno kroz cestar, razbacujući puzavice, zmijoliko ispružene na njegovom putu. U desnoj ruci stiskao je mač, a neuobičajeno bledilo bojilo mu je tamno lice.

Tišina koja je vladala u džungli ničim nije bila narušena. Sunce je zašlo, a velike senke jurnuše nagore iz gliba crne zemlje; Među gigantskim senkama vrebajuće smrti i smrknute pustoši, Konan se pretvori u jureći treptaj grimiza i plavog čelika. U svoj toj tišini nije bilo nikakvog zvuka izuzev njegovog ubrzanog disanja dok je izbijao iz senki u sumrak rečne obale.

Ugledao je galiju kako bokovima dodiruje raspadajuće pristanište i ruševine kako pijano posrcu u sivom polusvetlu.

Tu i tamo, među kamenjem, videle su se mrlje, kao da je neka nepažljiva ruka prskala tle grimiznom četkom.

Ponovo je Konan gledao smrt i uništenje. Pred njim su ležali njegovi kopljanici i nisu ustajali da ga pozdrave. Ležali su između ivice džungle i obale reke, među trulećim stubovima i raspuklim dokovima - pocepani i raščerečeni, poluproždriani, izvakani.

Svuda oko tela i delova tela bili su rojevi ogromnih otisaka sličnim hijeninim.

Konan poče tiho da prilazi galiji iznad čije je palube visilo nešto što je svetlucalo poput slonovače na slabašnom svetlu. Konan je zgranuto gledao kraljicu Crne obale kako visi sa krsta jarbola sopstvene galije. Na vratu joj je krvavo sijala grimizna ogrlica.

4. Napad iz vazduha

Džungla je podsećala na crnog kolosa koji steže u abonosni zagrljaj. U toj tišini i tami, koja je zaudarala na smrt, sedeo je Konan na piramidi među palim tornjevima. Ličio je na gvozdenu statuu bradom naslonjenu na masivne pesnice. Napolju, među crnim senkama, nešto se šunjalo i svetlucale su crvene oči. Mrtvi su ležali onako kako su pali. Na palubi »Tigrice«, na lomači od izlomljenih klupa, drški kopalja i leopardovih koža, ležala je kraljica Crne obale u svom poslednjem snu, umotana u Konanov skerletni orgtač. Kao prava kraljica, ležala je sa plenom visoko nagomilanim oko nje: svilom, zlatnim tkaninama i srebrnim gajtanima, kovčezima dragulja i zlatnika.

O plenu iz ukletog grada mogle su da pričaju samo tamne vode Zarkebe, gde ga je Konan bacio, paganski kunući. Sada je sedeo na piramidi, smrknuto čekajući svoje nevidljive neprijatelje. Ubilački bes je proterao sav strah iz njegove duše. Nije znao kakva obličja će isplivati iz tame, niti ga je bila briga.

Više nije sumnjao u vizije crnog lotosa. Sada je razumeo da je krilato čudovište, obrušavajući se sa neba, uteralo užas u N'Goru i ostale dok su ga čekali na čistini, i da su, bežeći u slepoj panici, pali sa litice - svi izuzev vođe koji je nekako izbegao njihovu sudbinu, mada ne i ludilo. U međuvremenu, ili odmah posle, ili možda ranije, uništeni su i oni na obali reke. Konan nije sumnjao da je masakr uz reku pre bio klanica, a ne bitka.

Pošto im je sujeverni strah već oduzeo hrabrost, crnci su verovatno poginuli ne uzvraćajući nijedan udarac svojim neljudskim neprijateljima.

Nije razumeo zašto je on toliko dugo pošteđen, izuzev ako neprirodno stvorenje koje vlada rekombom nije imalo nameru da ga drži u životu i muči bolom, i strahom. Sve je ukazivalo na ljudsku ili nadljudsku inteligenciju: razbijanje buradi sa vodom da bi se razdvojili, nagonjenje crnca preko litice, i poslednje i najveće, grozna šala grimizne ogrlice vezane kao dželatova omča oko Belitinog belog vrata.

Pošto ga je, izgleda, sačuvao kao najprobraniju žrtvu, i pošto je izvukao i zadnju kap profinjene duševne torture, bilo je verovatno da će nepoznati neprijatelj završiti dramu šaljući ga za ostalim žrtvama. Na ovu pomisao Konanove oči zaiskriše čeličnim sjajem.

Mesec se digao obasjavajući rogove Simerijančevog šlema. Nije bilo povika ni odjeka, ali atmosfera odjednom postade napeta, a džungla kao da zadrža dah. Konan instiktivno izvuče mač iz korica. Piramida na kojoj je sedeo bila je četvorostrana. Na onoj strani, okrenutoj džungli, bile su uklesane široke stepenice. U ruci je držao šemitski luk. Gomila strela mu je ležala pod nogama, perima okrenuta ka njemu. Klečao je na jednom kolenu.

Nešto se pokrenu u tami pod drvećem. Konan ugleda mračnu glavu iznenada ocrtanu na uspinjućem mesecu i rarnena zverskih linija. A tada, trčeći nisko, brzo i nečujno, iz senki počеше da izlaze tamna obličja dvadeset velikih, pegavih hijena. Zapenjeni očnjaci su bleskali na mesečini, a oči su im gorele neprirodnim sjajem.

Konan povuče strelu do uva i jedna senka plamenih očiju skoči visoko i pade previjajući se. Ostale nisu ni zastale. Jurile su ka njemu, a smrtonosna kiša Simerijančevih strela je jadona bacana snagom i preciznošću čeličnih mišića gonjenih mržnjom vrelom kao brda šljake u paklu.

I pored bezumnog besa, nijednom nije promašio. Vazduh je bio ispunjen uništenjem, propast posejana po nadirućem čoporu oduzimala je dah. Manje od polovine hijena stiže do podnožja piramide, a neke su padale i po širokim stepenicama. Streljajući ih svojim vatrenim očima,

Konan je shvatio da ova stvorenja nisu zveri. Odisala su dahom močvarnih isparenja pomešanih sa zadahom leševa. Nije mogao da nagađa kakva ih je bezbožna alhemija stvorila, ali, znao je da je suočen sa najcrnijim satanizmom.

Skačući na noge, snažno je napeo luk i poslao poslednju strelu u veliko, dlakavo obličje koje je letelo ka njegovom grlu. Strela blesnu samo delić sekunde, ali se zver izvrnu usred leta i tresnu na tle potpuno probodena i grčeći se.

A onda se ostatak, baci na njega. Svirepo vođeni mač raspapa prvu životinju napola, a onda se zanese pred očajničkom navalom ostalih.

Razbio je jabučicom balčaka lobanju drugoj, osećajući kako kost puca a mozak mu se lepi za ruku. Onda odbaci mač, beskoristan na tako smrtonosnoj blizini, ispruži ruke ka grlima dveju grozota koje su ga grebale i cepale sa nemim besom. Odvratani miris ga je skoro ugušio, a sopstveni znoj zaslepljivao. Samo ga je pancir spasao sudbine da u istom trenu bude razderan na parčiće. U sledećem trenu njegova gola desna ruka stisnu kosmati grkljan i iščupa ga. Mašeći grlo druge životinje, leva ruka pronađe njenu prednju šapu i, slomi je. Kratko kevtanje, jedini vrisak u toj ljutoj bici, provali iz osakaćene zveri. Bilo je jezivo slično ljudskom glasu.

Zbog mučnog užasa izazvanog tim vriskom iz životinjskog grla, Konan nesvesno popusti stisak.

Prva hijena, kojoj je krv štrcala iz vratnih žila, baci se na njega i u poslednjem trzaju svireposti razjapi čeljust nad njegovim vratom. A onda pade sustignuta agonijom smrti.

Skaćući napred na tri noge, druga pokuša da mu razdere stomak i pancirni prstenovi popucaše. Odbacujući mrtvu zver pored sebe Konan dočeka osakaćenu grozotu i s naporom je podiže uvis, a onda zavitla oko sebe nastojeći da održi ravnotežu. Smrdljivi zadah palio mu je nozdrve, a čeljusti su škljocale prema njegovom vratu. Onda je baci daleko od sebe i ona se razbi o mermerno stepenište.

Dok se klatio pokušavajući da povрати ravnotežu i žudno udišući vazduh, zagluši ga lepet rožnastih krila. Sagnu se i, pipajući, potraži mač a zatim se posrćući ispravi i sa obe ruke veličanstveno podiže veliku oštricu iznad glave. Otresao je krv sa očiju dok je u vazduhu iznad sebe tražio napadača.

Umesto napada iz vazduha, piramida ispod njegovih nogu naglo i strašno posrnu; čuo je potmulu tutnjavu i pucanje i ugledao kako se visoki stub klata nad njim kao mađioničarev štap. Konan se prenu i skoči daleko u prazno. Noge mu udariše o stepenik na pola puta, koji se zaljulja pod njim, a sledećim očajničkim skokom nađe se na čistini. Tek što je petama dodirnuo zemlju, piramida poče da se raspada uz eksploziju. Stub grmeći polete dole i razbi se uz težak tresak. Krhotine se razleteše na sve strane.

Onda se sve utiša. Krš razbijenog kamena beleo se na mesečini.

Konan se pokrenu, sklanjajući oštre krhotine koje su ga skoro zatrpale.

Jedna mu je okrnula šlem i zbacila ga, a Konana na trenutak obeznanila.

Preko nogu mu je ležao veliki komad stuba, prikivajući ga tako za zemlju.

Nije bio siguran da mu noge nisu slomljene. Kosa mu je bila ulepljena od znoja, a iz rana na vratu i rukama curila je krv. Izdigao se na jednu ruku, boreći se sa ruševina koje su ga zarobile.

A tada nešto kliznu iznad njega i tresnu na travu u blizini. Izvio se i ugledao - krilatog!

Sa zastrašujućom brzinom jurnuo je ka njemu i u tom trenu Konan dobi samo konfuznu impresiju divovskog, čovekolikog obličja koje se kovitla krećući se na savijenim, zakržljanim nogama; ogromnih, kosmatih ruku, ispruženih i unakaženih; sa crnim kandžama. Na deformisanoj glavi i širokom licu jedino su bile prepoznatljive krvavocrvene oči. To stvorenje nije bilo ni čovek, ni zver, ni đavo. Kao da je predstavljala nešto poluljudsko, ali i nadljudsko.

Konan nije imao vremena za analiziranje. Bacio se prema palom maču, ali za malo promaši. Očajnički je zgrabio kameni blok koji mu je prikivao noge. Vene na slepoočnicama mu nabrekoše dok se upinjao da ga odgurne.

Polako je popuštao, ali je znao da će čudovište stići do njega pre nego što se oslobodi. I, znao je da se u tim crnim kandžama nalazi njegova smrt.

Strmoglavi juriš krilatog stvora nije posustao. Široko raširenih ruku nadvio se nad ispruženog Simerijanca kao crna senka... a beli plamen suknu između njega i njegove žrtve.

U jednom ludom trenu bila je tu - napeta bela prilika, vibrirajući od ljubavi divlje kao u lavice. Ošamućeni Simerijanac ugleda između sebe i nailazeće smrti njenu gipku figuru kako poput slonovače svetluca na mesečini; video je blesak tamnih očiju, guste grozdove sjajne kose; grudi su joj se nadimale, a crvene usne su bile otvorene. Kriknula je oštro i zvonko poput zvona čelika kad je pružila ruku ka grudima krilnog čudovišta.

— Belit!!! — zavrišta Konan. Njene oči na tren blesnuše ka njemu i on u njima ugleda beskrajnu ljubav. Odmah potom je nestala, a Konan vide kako krilata đavolština posrće unazad u neočekivanom strahu, ruku podignutih kao da se brani od napada. Znao je da Belit

uistinu leži na svojoj lomači na palubi »Tigrice«. U ušima mu je zazvonio njen strasni šapat: »Da ležim, mirna u smrti, a da se ti boriš za život, vratila bih se iz ambisa...«

Uz prodoran krik, on se nape i zbacila kamen sa sebe. Krilati je opet nadirao i Konan skoči da ga dočeka. U venama mu je kolala vatra ludila.

Mišići iskočiše kao konopci na podlakticama kad je zamahnuo velikim mačem, balansirajući na peti od siline zamaha. Malo iznad kukova zahvati nadiruću spodobu i čvornate noge padoše na jednu, a torzo na drugu stranu kad oštrica potpuno raspoluti kosmato telo.

Konan je stajao u mesečinastoj tišini. Sa mača je kapala krv, a on je buljio u ostatke svog neprijatelja. Crvene oči su još uvek gorele, a zatim se zamagliše i ugasiše. Velike šake su se grčevito stezale... i ukočile. I najstarija rasa na svetu je izumrla.

Konan podiže glavu, mehanički tražeći zveri koje su bile robovi i dželati. Nije ih bilo. Tela koja su ležala razbacana po mesečinom poprskanoj travi pripadala su ljudima, a ne zverima: tamnopusi ljudi sokolovih' lica, nagi, proburaženi strelama ili unakaženi udarcima mača.

Tu, pred njegovim očima raspadali su se u prah.

Zašto krilati gospodar nije došao u pomoć dok se on borio sa njima. Da li se plašio da dođe u domašaj očnjaka koji bi se mogli okrenuti i zabit u njega? Znanje i opreznost su se skrivali u toj unakaženoj lobanji, ali ni to mu na kraju nije pomoglo.

Simerijanac se naglo okrenuo i uputi na galiju. Iseče konopce, a onda se pope na krmu. »Tigrica« se polako ljuljala na neprozirnoj vodi, trome klizeći ka sredini reke, sve dok je ne zahvati široka struja. Konan se nasloni na krmu. Tmurni pogled mu je bio prikovan za priliku umotanu u ogrtač koja je ležala na lomači čije je bogatstvo bilo vredno otkupa neke carice.

5. Posmrtna lomača

Ponovo je zora bojila okean i crveni sjaj je palio ušće. Konan od Simerije bio je naslonjen na svoj veliki mač i gledao kako »Tigrica« polazi na poslednje putovanje. Nije bilo svetla u njegovim očima.

Belit je pripadala moru, ona mu je davala sjaj. Bez nje je ono bila jalova i prazna pustinja. Pripadala je moru i on ju je vratio njegovoj večnoj misteriji. Više nije mogao da učini. Za njega je ta svetlucava, plava veličanstvenost bila odbojnija od visokih paprati iza njegovih leđa, koje su šuštale i šaputale o ogromnim, misterioznim divljinama i čekale ga da zaroni u njih.

Nije bilo ruke za kormilom »Tigrice«, niti vesala da je gone preko zelene vode. Vetar je naduo njeno jedro i terao je ka pučini, a plamenovi su se visoko dizali na palubi ližući jarbol i obavijajući figuru koja je ležala umotana u skerlet na sjajnoj lomači.

Tako je nestala kraljica Crne obale. Konan, naslonjen na svoj mač, stajao je nemo sve dok crveni sjaj ne, potonu daleko u plavoj izmaglici i zora ne poprska okean bojama ruža i zlata.

DOLINA IZGUBLJENIH ŽENA

U toku svog druženja sa Belit, Konan dobija ime Amra, Lav, koje će ga pratiti celog života. Belit je bila prva velika ljubav njegovog života. Posle njene smrti nekoliko godina se neće otisnuti na more. Umesto toga se probija u unutrašnjosti i pridružuje se prvom crnom plemenu koje mu je ponudilo utočište - ratobornim Bamulama. Uz pomoć mača ža nekoliko meseci postaje ratni poglavica Bamula, čija moć brzo raste pod njegovim vodstvom.

1. Livijin košmar

Grmljavina bubnjeva i velikih zurli bila, je zaglušujuća, ali u Livijinim ušima sva ta buka predstavljala je samo konfuzno mrmljanje, tupo i udaljeno. Ležeći na asuri u velikoj kolibi, plovila je između delirijuma i polusvesti. Spoljašnji zvuci jedva su doticali njena čula. Cela njena mentalna vizija, mada zamagljena i haotična, bila je fiksirana na nagu zgrčenu priliku njenog brata kome je krv tekla niz drhtave butine. Na mutnoj, košmarnoj pozadini sumračnih i isprepletanih oblika i senki, beli oblik bio je ocrtan nemilosrdnom i jezivom oštrinom. Izgledalo je da vazduh još pulsira od vrištanja u agoniji, izmešanim i pre pletenim sa šuštanjem demonskog smeha.

Davila se u velikom ponoru bola, i sama je bila samo bol, kristalizovan i manifestovan u telesnoj formi. Ležala je bez svesnih misli ili pokreta, dok su napolju bubnjevi i zurle zavijale. Varvarski glasovi su prerastali u jezivu graju, u taktu sa udaranjem bosih nogu o tvrdu zemlju i pljeskanjem otvorenih dlanova.

Postepeno, svest najzad poče da kaplje u Livijin smrznuti duh. Prvo se začudila da još nije fizički povređena. Prihvatila je čudo bez zahvalnosti.

Sve je to izgledalo besmisleno. Potpuno mehanički je sela na asuru i tupo pogledala unaokolo. Njeni udovi su pravili slabašne pokrete, kao da reaguju na slepo buđenje nervnih centara. Bose noge su nervozno trljale tvrdo nabijeni zemljani pod. Prsti su grčevito trzali oskudni rub tunike koja joj je bila jedina odeća. Mutno se sećala da su jedanput, a izgledalo joj je to davno, vrlo davno, grube ruke pocepale ostalu odeću sa njenog tela i da je plakala od straha i stida. Čudno da takva mala rana može da nanese toliko patnje. Veličina nesreće i poniženja je, na kraju krajeva, relativna, kao i sve ostalo.

Vrata kolibe se otvoriše i uđe jedna žena - vitko, panterasto stvorenje, čije se gipko telo presavijalo kao izglačani abonos - odevena samo u parče šarene tkanine oko snažnih butina. Njene oči hvatale su odsjaje vatre napolju, dok je poročno prevrtala oči nagoveštavajući opasnost.

Nosila je hranu u posudi od bambusa - vruće meso, prženi jam, brašnjavu parčad domaćeg hleba - i posudu od iskucanog zlata,

napunjenu nekom vrstom piva. Sve to je stavila na asuru, ali Livija nije obraćala pažnju. Tupo je zurila u suprotni zid sa povešanim asurama od bambusovih mladica. Mlada domorotkinja se nasmeja, oči joj blesnuše, zubi zasijaše belinom. Izgovori nekoliko otrovnih reči, a onda se okrenu i izađe iz kolibe izazovno njišući bokovima. U tom njihanju bilo je više poruge nego što bi bilo koja civilizovana žena mogla da izgovori.

Ni njene reči, ni ponašanje nisu dodirivali površinu Livijine svesti. Sva njena čula bila su okrenuta unutra. Još uvek je snaga njenih mentalnih slika pravila od spoljnog sveta nerealnu panoramu duhova i senki. Mehanički je pojela hranu i popila piće ne osećajući nikakav ukus.

Isto tako mehanički je ustala i pošla ka zidu kolibe da proviri kroz pukotinu između bambusa. Iznenadna promena tona bubnjeva i zurli delovala je na neki skriveni kutak njenog duha i učinila da joj potraži uzrok bez raspoznavanja povoda.

2. Dolazak belog poglavice

U početku nije mogla da razazna ništa od onoga što je ugledala: sve je bilo haotično i mutno. Oblici su se kretali i mešali, grčili i previjali kao crni, bezoblični blokovi oštro isklesani na krvavocrvenoj lelujavoj pozornici. Onda su kretnje i predmeti uzeli svoje prave proporcije, pa je uočila ljude i žene kako se kreću oko vatri. Crvena svetlost je sevala na ukrasima od srebra i slonovače, perje se lelujalo i preivalo u sjaju vatre, obnažene figure su se šepurile i skakale kao siluete izdvojene od tame i iscrtane grimizom.

Na stolici bez naslona, okićenoj perjem i opasanoj leopardovom kožom, sedela je zdepasta, debela spodoba, ogavna i odbojna - žabasta gromada koja je zaudarala na memljivu trulež džungle i močvaru uronjenu u noć.

Mesnate ruke ove kreature počivale su na sjajnom luku stomaka, potiljak joj je ličio na valjak sala, a oči - užarene žeravice na garavom, ugašenom panju. Njihova zaprepašćujuća vitalnost poništavala je inertni nagoveštaj nepokretnog tela.

Dok je devojčin pogled počivao na toj spodobi, život se probudi u njoj.

Odjednom se od automata pretvorila u svesnu masu živog, drhtavog mesa što peče i gori. Bol se utopio u mržnji, tako snažnoj da se i sama pretvorila u bol. Osećala se tvrdom i krhkom, kao da joj se telo pretvara u čelik.

Osetila je da mržnja teče skoro vidljivom linijom prateći njen pogled, pa joj se činilo da predmet njenih emocija zbog njegove snage mora da se sruši mrtav sa svoje izrezbarene stolice.

Ali, ako je Badžudža, kralj Bakala, osetio neku nelagodnost zbog koncentracije svoje zarobljenice, to nije pokazao. Nastavljao je da trpa u svoja žabolika usta pune šake kašaste hrane iz posude koju mu je nudila žena koja je pred njim klečala i da oštro zvera niz širok špalir svojih podanika.

Livija mutno shvati da će sudeći po oštroj dreci bubnjeva i zurli, niz aveniju ozidanu znojnim, crnim ljudima doći neka važna osoba. I zaista, neko je dolazio.

Stroj boraca, po tri u redu, napredovao je ka stolici od slonovače. Gusta linija perja i svetlucavih kopalja vijugala je kroz šaroliku gomilu. Na čelu abonosnih kopljanika koračala je figura zbog koje se Livija trže kao oparena. Srce joj za trenutak stade, a zatim poče divlje da udara, gušeći je.

Ovaj čovek je dominirao na tamnoj pozadini. Kao i njegovi sledbenici, nosio je pregaču od leopardove kaže i perjanicu, ali - on je bio beo.

Nije prišao stolici kao što to čine moloci ili niži po rangu, i kada je stao pred zdepastom figurom, iznenadna tišina pade na masu. Livija oseti napetost, mada je samo mutno naslućivala šta bi trebalo da se dogodi.

Jedan trenutak Badžudž je sedeo i istezao vrat poput džinovske žabe, a zatim, kao povučen tvrdim i oštrim pogledom drugoga, iskoprca se iz svoje stolice i stade, groteskno klimajući obrijanom glavom.

Napetosti odmah nestade. Zbijeni seljani pustiše strašan poklič, a stranac dade znak i njegovi ratnici digoše koplja i zatutnjaše kraljevski pozdrav kralju Badžudžu. Ko god da je bio, Livija je znala da ovaj čovek mora da je zaista moćan u ovoj divljoj zemlji kada se Badžudž od Bakala podigao da ga pozdravi. A moć je značila vojni prestiž - nasilje je bilo jedino što su ove divlje rase poštovale.

Od tada je Livija stajala lica prikovanog za pukotinu u zidu kolibe i gledala stranca. Njegovi ratnici su se izmešali sa Bakalama, igrali, gostili se i pili. On sam je sa nekolicinom svojih poglavica sedeo na prostirci prekrštenih nogu sa Badžudžom i glavarima Bakala obilno se gosteći.

Videla je kako umače prste u lonce i pije pivo iz posude iz koje je i Badžudž pio. Ali, primetila je da mu se u svakom slučaju odaje poštovanje dužno kralju. Pošto nije imao presto, Badžudž je odbacio svoj i seo na prostirku sa gostima. Kada je donesen novi kazan piva, kralj Bakala je malo gucnuo a onda dodao belom čoveku. Moć! Sva ova ceremonijalna kurtoazija ukazivala je na moć... snagu... prestiž! Livija zadrhta od uzbuđenja dok joj se u glavi formirao plan.

Sa novom nadom je gledala u belog čoveka, primećujući svaki detalj njegove pojave. Bio je visok, malo crnaca je premašivalo njegovu visinu i snagu. Kretao se sa gipkošću velikog pantera. Kada

bi mu svetlost vatre upala u oči, one su gorele plavim plamenom. Visoko obmotane sandale štatile su mu noge, a sa širokog pojasa visio je mač u kožnim koricama.

Izgled mu je bio stran i neprepoznatljiv. Livija nikada nije videla nekog njemu sličnog, ali nije ni pokušavala da odredi njegovu pripadnost. Bilo je dovoljno što mu je koža bela.

Časovi su prolazili i postepeno se urlik orgije stišavao kako su muškarci i žene padali u pijani san. Najzad Badžudž posrćući ustade i podiže ruke, manje kao signal za kraj gozbe a više kao znak predaje u takmičenju u ždranju i piću. Saplete se, a njegovi ratnici ga prihvatiše i odvedoše u njegovu kolibu. Belac ustade, ne pokazujući nikakve posledice neverovatne količine piva koju je sipao u sebe, a oni poglavari Bakala, koji su uopšte mogli da ustanu, otpratiše ga do kolibe za goste. Nestao je u kolibi, a Livija primeti da su njegovi kopljanici zauzeli mesta oko kolibe, držeći spremna koplja. On očigledno nije obraćao mnogo pažnje na prijateljstvo Bakala.

Livija je bacala poglede po selu po kome su promicale pi:jane siluete.

Znala je da oni trezni čuvaju stražu na granicama sela, ali jedini vidljivi budni ljudi u selu bili su kopljanici oko strančeve kuće, a i neki od njih su počinjali da klimaju glavama i naslanjaju se na koplja.

Dok joj je srce udaralo kao kovački meh, ona ode do zadnjeg dela kolibe i oprezno izađe i poče tiho da se šunja kraj hrčućih Badžudžovih stražara. Kao bela senka kliznula je preko čistine između njene kolibe i strančeve. Dopuzala je do njenog zadnjeg zida. Tamo je čučao crni džin glave spuštene na kolena. Pronašla je otvor i kliznula u unutrašnjost kolibe sklanjajući unutrašnju prostirku.

Plamen vatre slabašno je osvetljavao unutrašnjost kolibe. Još dok je gurala prostirku čula je promrmljanu kletvu; a onda oseti kako je nešto poput mengela zgrabi za kosu, odvuče u kolibu i tresnu na pod.

Prhteći od iznenadnog straha, sabrala se, sklonila zamršene pramenove kose sa: čela i digla pogled ka belom čoveku koji je stajao nad njom.

Iznenadenje mu je bilo ispisano na tamnom licu, svom u ožiljcima. Gola oštrica mu je bila u ruci, a u očima su mu tinjale vatre pakla -

nije znala da li od besa, sumnje ili iznenađenja. Progovorio je jezikom koji nije razumela - jezikom koji nije bio grleni negro, a ipak nije zvučao civilizovano.

— Molim vas! — zakuka. — Ne tako glasno. Mogli bi da čuju...

— Ko si ti! — zahtevao je, sada na ofirskom sa stranim naglaskom. — Tako mi Kroma, nikad nisam ni pomislio da ću naći belu devojkicu u ovoj zemlji!

— Zovem se Livija — odgovorila je. — Badžudžova sam zarobljenica.

Saslušajte me, molim vas! Ne mogu ovde dugo da ostanem. Moram da se vratim pre nego što me potraže.

Moj brat... — jecaji počeo je da je guše, ali nastavi: — Zvao se Teteleis i mi pripadamo kući Čelkusovoj, kući naučnika i plemića ofirskih.

Specijalnim dopuštanjem kralja Stigije dozvoljeno mu je da ode u Kešatu, grad magova, da proučava njihova znanja, a ja sam ga pratila. Bio je samo dečak... mlađi od mene... — glas joj zadrhta i umuče.

Stranac je ćutao. Stajao je gledajući je svojim plamtećim očima, a namršteno lice nije davalo nikakve emocije. Bilo je u njemu nečeg divljeg i neukrotivog što ju je plašilo i činilo nervoznom i nesigurnom.

— Crni Kušiti su upali u Kešatu — užurbano je nastavila. — Približavali smo se gradu sa karavanom kamila. Naši čuvari su pobjegli, a pljačkaši su nas povelili sa sobom. Nisu nam naudili i dali su nam do znanja da će pregovarati sa Stigijcima i pustiti nas uz otkupninu. Međutim, jedan od poglavica je želeo svu otkupninu za sebe, pa nas je sa svojim sledbenicima jedne noći izvukao iz kampa i pobjegao sa nama daleko na jugoistok, sve do samih granica Kuša. Tamo su ih napali i pobili pljačkaši Bakale. Tetelesa i mene su dovukli u ovu zversku jazbinu...

Devojka za trenutak zastade, a onda grčevito zaplaka.

— Jutros su mog brata unakazili i iskasapili pred mojim očima... — devojka za trenutak obnevide od suza. — Njegovim telom su nahranili šakale. Koliko dugo sam ležala obeznanjena... ne znam...

Pošto joj je ponestalo reči, ona diže oči ka strančevom namrgođenom licu. Obuze je luđački bes; diže pesnice i počeo da udara njegova moćna prsa, na šta on nije obraćao pažnju.

— Kako možeš da stojiš tu poput najgore zveri? — prosikta. — Zar si i ti životinja kao ovi ostali? O, Mitro, nekad sam mislila da u ljudima ima časti. Ti - šta ti znaš o časti, milosti ili poštenju? Ti si varvarin kao i oni s tom razlikom što je tvoja koža bela. Međutim, duša ti je crna kao i njihova.

Nije tebe briga što su ovi psi užasnom smrću umorili čoveka tvoje rase...

niti što sam im ja robinja! U redu!

Udaljila se od njega, a onda se divlje okrenula.

— Platiću ti! — viknula je, cepajući tuniku na svojim belim grudima.

— Nisam li lepa? Nisam li poželjnija od svih domaćih ženturača? Zar nisam vredna nagrada za puštanje krvi? Nije li devica svetle kože vredna ubijanja?

Ubij Badžudža, ono crno pseto! Daj da vidim njegovu prokletu glavu kako se valja u krvavoj prašini! Ubij ga! Ubij ga! — vikala je u nemogućnosti da kontroliše mržnju koja je obuzela. — Tada me uzmi i radi sa mnom šta god hoćeš. Biću ti robinja!

Nije odgovorio, samo je stajao kao divovska, sumorno zamišljena figura, opipavajući balčak.

— Govoriš kao da si u situaciji da biraš uslove — progovori — kao da poklon tvog tela ima moć da zaljulja kraljevstva. Zašto bih ubio Badžudža da bih tebe dobio? U ovoj zemlji žene su jeftine kao bokvica, i njihova volja je tu malo važna. Previsoko sebe ceniš. Da te želim, ne bih morao da se borim sa Badžudžom za tebe. Radije bi mi te dao nego što bi se borio sa mnom.

Livija zaječa. Sva vatra iščile iz nje, a koliba joj se vrtoglavo zaljulja pred očima. Posrnula je i srušila se na asuru kao izgužvana gomila.

Zaslepljujuća gorčina gnječila je njenu dušu pred brutalnom spoznajom sopstvene bespomoćnosti. Ljudski duh se slepo hvata za poznate vrednosti i ideje, čak i u okolini i pri uslovima potpuno stranim okolnostima kojima su takve vrednosti ideje prilagođene. Uprkos svemu što je doživela, Livija je još instiktivno smatrala ženin pristanak za okosnicu igre koju je nameravala da odigra. Zapanjilo je saznanje da apsolutno ništa ne zavisi od nje. U ovoj igri nije mogla da pomera ljude kao pione; ona sama je bila bespomoćni pion.

— Shvatam apsurdnost pretpostavke da bi se i jedan čovek u ovom kutku sveta ponašao u skladu sa pravilima i običajima koji postoje

negde drugde — slabašno je promrmljala, jedva svesna onoga što govori.

Raspamećena najnovijom igrom sudbine, ležala je nepomično, sve dok je varvarinovi gvozdeni prsti ne uhvatiše za rame i ponovo osloniše na noge.

— Rekla si da sam varvarin — reče grubo — i to je, Kromu hvala, istina. Da su te čuvali ljudi iz divljine umesto civilizovanih slabića, ne bi noćas bila robinja jedne svinje. Ja sam Konan, Simerijanac, i živim od oštrice mača. Međutim, nisam toliko bezdušan da ostavim ženu u kandžama ovih divljaka; i mada me tvoja vrsta naziva lopovom, nikada ženu uzeo nisam na silu. Običaji se razlikuju, ali, ako je čovek dovoljno jak, može svuda da utera neke od svojih običaja. I nikada me niko nije nazvao kukavicom!

Da si stara i ružna kao đavolov, domaći lešinar, ipak bih te odveo od Badžudža, samo zbog tvoje rase. Ali, ti si mlada i lepa, a ja sam se toliko nagledao urođeničkih kurvi da mi je muka. Igraću igru na tvoj način jednostavno zato što neki od tvojih instikata odgovaraju nekim mojim.

Vrati se u svoju kolibu. Badžudž je previše pijan da bi ti dolazio noćas, a ja ću se pobrinuti da sutra bude previše zauzet. A sutra uveče grejaćeš Konanov krevet, a ne Badžudžov.

— Kako to misliš da izvedeš? — drhtala je od izmešanih emocija. — Imaš li dovoljno svojih ratnika?

— Dovoljno ih je 7 — zabruna on. — To su Bamule, svi do jednog, a borba im je u krvi. Došao sam ovde na Badžudžov zahtev. On želi da mu se pridružim u napadu na pleme Džihidži. Noćas smo se gostili. Sutra će biti savetovanje. Kada završim sa njim, Badžudž će držati savetovanje u paklu.

— Prekršićeš primirje?

— U ovoj zemlji primirja i postoje da bi bila kršena — odgovorio je mračno. — I on bi da prekrši svoj savez sa Džihidžijima. A čim bismo opljačkali grad, zbrisao bi i mene čim bi mi popustila pažnja. Ono što bi u drugoj zemlji bilo najgroznije izdajstvo, ovde je mudrost. Nisam sam izborio mesto ratnog poglavice Bamula dok nisam dobro savladao sve lekcije koje daje crna zemlja. Sada se vrati u svoju

kolibu i spavaj. Znaj da nije Badžudž, već Konan taj za koga čuvaš svoju lepotu!

3. Bamule napadaju

Livija je gledala kroz pukotinu u bambusovom zidu, a nervi su joj bili napeti i drhtavi. Krmeljiv i mamuran, narod je ceo dan, posle kasnog buđenja zbog orgije prošle noći, pripremao gozbu za narednu noć. Konan Simerijanac je ceo dan sedeo u Badžudžovoj kolibi. Nije mogla da zna šta se tamo dešavalo. Borila se da sakrije uzbuđenje od drske žene koja joj je donela hranu i piće. No ta bestidna ženska bila je previše ošamućena od nalivanja prethodne noći da bi primetila promenu u ponašanju zatočenice.

Noć je opet pala, u selu se razgoreše vatre, i opet poglavice napustiše kraljevu kolibu i čučnuše na otvorenom prostoru između koliba da se pogoste i održe poslednje, ceremonijalno savetovanje. Sada, nije bilo toliko lokanja piva. Livija je primetila da se Bamule diskretno okupljaju oko kruga gde su sedeli poglavari. Videla je Badžudža i, s druge; strane Konana sa hranom, Konana kako se smeje i priča sa ogromnim Adžorn, Badžudžovim ratnim poglavicom.

Simerijanac je glodao veliku kost govedine, a onda Livija ugleda kako baca pogled preko ramena. Kao da je to bio znak koji su čekali, Bamule okrenuše oči ka svom poglavici. Konan ustade, još uvek se smeškajući, kao da hoće da dohvati obližnji lonac. A onda, brzo kao mačka, teškom kosti zadade Adži strahovit udarac. Ratni poglavica Bakala se strovali razmrskane lobanje, a istovremeno zastrašujući poklič raspára nebo kada Bamule krenuše u akciju poput pantera izbezumljenih od krvi.

Lonci se isprevrtaše i opekoše žene koje su učale oko njih. Zidovi od bambusa su se nadimali i pucali od udaraca nadirućih telesa, krici agonije cepali su noć, a iznad svega se izdvajalo likujuće »jiii, jiii, jiii!« pobesnelih Bamula i blesak koplja koja su se bojila grimizom na groznoj svetlosti.

Bakala je bila ludnica koja se pretvarala u pocrveneले razvaline. Akcija osvajača je svojom neočekivanom iznenadnošću paralizovala nesrećne seljane. Nikada im ni na pamet nije palo na bi ih gosti mogli napasti.

Većina njihovih kopalja bila su složena u kolibama, a mnogi ratnici su već bili polupijani. Adžin pad bio je signal na koji se sjajne oštrice

zariše u stotinu tela; sve posle toga bio je masakr.

Livija je ukočeno stajala kraj svoje osmatračnice, bela kao statua. Krici bola i besa bubnjali su po njenim izmučenim nervima poput fijuka biča; siluete u agoniji su se mutile pred njom, padale, dizale se i opet padale.

Videla je kako koplja uranjaju u crna tela, prosipajući crvenilo. Videla je kako toljage vitlaju i brutalno padaju na glave. Vatra se širila i zapaljeno drvo polete na sve strane, sipajući varnice. Slamnati krovovi koliba počеше da tinjaju, a malo potom suknuše i plamenovi. Novi talas vriske pridruži se prethodnom kada počеше žive ljude da vitlaju u bukteće zgrade. Vazduh, već prezasićen zadahom znoja i sveže krvi, postade mučan od mirisa ispečenog mesa.

Livijini prenapregnuti nervi popustiše. Njeni piskavi krici izgubiše se u urliku vatre i klanja. Pesnicama se udarala po slepoočnicama. Razum joj je se pomuti i vrisci se pretvoriše u još groznije eksplozije histeričnog smeha.

Uzaludno je pokušavala sebi da dokaže da to njeni neprijatelji tako jezivo ginu, da je ovo ono čemu se; ludo nadala, da je ova grozna žrtva samo pravedna kazna za zlo naneto njoj i njenima. Životinjski strah, zgrabio je u svoj zagrljaj.

Nije bilo u njoj nikakve samilosti pred žrtvama koje su kao muve ginuli pod umrljanim kopljima. Videla je kako Konanovo belo telo odskače među crncima. Videla je kako njegov mač blešti, a ljudi oko njega padaju. Tada deo boraca zađe iza vatre i ona ugleda debeli, zdepasti oblik kako se u njoj previja. Konan se probijao kroz gomilu i crne, trzajuće figure ga zakloniše.

Iz sredine te gomile zaori se užasan krik od koga se diže kosa na glavi.

Masa se za trenutak razdvoji i ona baci pogled pun gađenja na posrćuću, očajnu, zdepastu priliku oblivenu krvlju. Tada se masa ponovo zatvori, a čelik je u gužvi bleskao poput munja u sumraku.

Zaori se životinjsko urlikanje, zastrašujuće u svom primitivnom likovanju. Konanova visoka prilika se probijala kroz masu. Napredovao je prema kolibi u kojoj je devojka drhtala. U ruci je nosio relikviju - svetlost vatre se crveno presijavala na odsečenoj glavi kralja Badžudža. Crne oči, sada staklaste, bile su prevrnute,

pokazujući samo beonjače; vilica je labavo visila, a crvene kapi su gusto padale na zemlju.

Livija zajeca i ustuknu. Konan je platio cenu i dolazio je po nagradu, noseći jezivi dokaz. Zgrabiće je krvavim prstima, smrviće joj usne ustima još zadihanim od klanja. Ona se obeznani.

Vrišteći jurnu po kolibi i baci se na vrata. Onda potrča preko otvorenog prostora, poput lepršavog belog duha u carstvu crnih senki i crvenog plamena.

Samo je instinkt doveo do obora sa konjima. Jedan ratnik je upravo skidao pregradu između obora za konje i glavne bome, i iznenađeno dreknu kad ona jurnu kraj njega. Buka se pruži ka njoj i zgrabi okovratnik tunike. Ona se iščupa divljim trzajem, ostavljajući poslednji deo odeće u njegovoj ruci. Ržuci konji počеше u stampedu da jure pokraj nje, bacajući ratnika u prašinu. Bili su to mršavi, mišićavi atovi kušitske rase, poludeli od vatre i mirisa krvi.

Ona slepo zgrabi vijoreću grivu, izgubi tlo pod nogama, zatim je ponovo dodirnu prstima, odbaci se visoko i, vukući grivu, uspenra se na konjska leđa. Krdo, poludelo od straha, jurnu kroz vatre, a mala kopita su pravila zaslepljujuće pluskove iskri. Iznenađeni crni ljudi u magnovanju ugledaše nagu devojkicu koja grčevito steže grivu životinje koja je jurila kao vetar. Njena plava kosa je lepršala. Konj polete pravo ka bomi, vinu se visoko u vazduh i nestade u noći.

4. Bekstvo bele jahačice

Livija nije bila u stanju da vodi svog konja, niti je osećala ikakvu potrebu za tim. Povici i sjaj vatre su nestajali iza nje; vetar joj je bacao kosu i milovao gole udove. Bila je svesna samo zaslepljujuće potrebe da drži lepršavu grivu i jaše, jaše preko ivice sveta i što dalje od ubijanja, patnje i užasa.

Mišićavi konj je jurio satima. Najzad se popeo na greben obasjan mesečinom, a onda se saplete, naglavačke bacajući svog jahača.

Mekana trava je ublažila udarac. Par trenutaka ležala je poluomamljena, slušajući kako galopira sve dalje i dalje.

Prvo čega je postala svesna bila je tišina, skoro opipljiva posle neprekidne dreke varvarskih zurli i bubnjeva koja ju je danima izluđivala.

Zagledala se u velike, svetle zvezde gusto načičkane na tamnom nebu.

Meseca nije bilo, ali su zvezde makar iluzorno osvetljavale predeo ublažavajući donekle guste senke oko nje. Stajala je na travnatom uzvišenju sa koga su se prostirale blago zatalasane padine, poput mekanog baršuna pod zvezdama. Negde daleko razabrala je gustu, tamnu liniju drveća - znak udaljene šume. Ovde je postojala samo noć, mir sličan transu i blagi povetarac koji miluje telo.

Zemlja je izgledala ogromna i u dubokom snu. Toplo milovanje povetarca podseti je na njenu golotinju i ona se nelagodno strese zaklanjajući telo rukama. Tek tada oseti koliko je sama, i da je potpuno sama. Stajala je na vrhu brega i nikoga nije videla. Ničeg nije bilo izuzev noći i šapata vetra.

Odjedanput joj je bilo drago što je noć i što je sama. Nikog nije bilo da joj pretili, da je zgrabi grubim, nasilnim rukama. Pogledala je pred sebe i ugledala padinu kako se spušta u široku dolinu. Tamo se povijala gusta paprat, a svetlost zvezda se belo presijavala na tinnogim malim predmetima razbacanim po celoj dolini. Pomisli da su to veliki beli cvetovi i to izazva u njoj mutno sećanje. Seti se doline o kojoj su crni govorili sa strahom; doline u koju su pobegle mlade žene rase braon kože, koja je naseljavala ovaj kraj pre dolaska

predaka Bakala. Pričalo se da su se pretvorile u bele cvetove, da su ih stari bogovi, preobrazili kako bi pobile nasilnicima.

Ovde se nijedan urođenik nije usuđivao da dođe.

Livija se usuđivala da uđe u tu dolinu. Sići će niz te travnate padine, baršunaste pod njenim nežnim stopalima; živeće među tim ljuljajućim, belim cvetovima, i nijedan čovek neće nikada doći da je dodirne svojim grubim rukama. Konan je rekao da se sporazumi prave da bi se kršili - ona će prekršiti: sporazum sa njim. Otići će u dolinu izguljenih žena; izgubiće se u nepomičnosti i osami... Dok su joj ove sanjive i nevezane misli prolazile svešču, spuštala se blagim padinama koje su se sve više sklapale oko nje.

Kada se obrela na dnu doline, nije imala osećaj da je grebenasti zidovi zarobljavaju. Svuda oko nje lebdelo je more senki, i činilo joj se da joj se veliki beli cvetovi klanjaju i nešto šapuću. Lutala je unaokolo, razdvajajući malim rukama paprat, slušajući šapat vetra među lišćem, nalazeći detinje zadovoljstvo u grgoljenju nevidljivog potoka. Kretala se kao u snu, u zagrljaju čudne nerealnosti. Stalno joj se nametala jedna misao: ovde je sigurna od muške brutalnosti.

Plakala je, ali su to sada bile suze radosnice. Opružila se na travu uživajući u njenoj mekoći. Skupljala je latice i od njih napravila venac za svoju zlatnu kosu. Njihov miris bio je kao i sve ostalo u dolini: sanjiv, suptilan, očaravajući.

Tako je najzad izašla na zelenu čistinu i tamo ugledala veliki kamen, kao isklesan ljudskom rukom, i ukrašen papratnicama, cvastima i lancima cveća. Stajala je zureći u njega, a onda oseti pokret i život oko sebe.

Okrenu se i ugleda figure kako se prikrajavaju iz gustih senki - vitke braon žene, nage, sa cvetovima u kosi crnoj kao noć. Okupile su se oko nje kao stvorenja noći. Nisu govorile. Ali, kada im pogleda u oči, obuze je iznenadni užas. Te oči behu kao metalne, bleštave od svetlosti zvezda, i nikako ljudske. Oblici su bili ljudski, ali u psihi se odigrala čudna promena, promena koju su održavale oči. Strah se poput talasa spusti na Liviju. Zmija je propela svoju jezivu glavu u tom novootkrivenom raju.

Da pobegne nije mogla. Vitke braon žene bile su svuda oko nje. Jedna, lepša od ostalih, nemo priđe uzdrhtaloj devojci i obavi je vitkim, braon rukama. U dahu joj se osećao isti miris koji se iskradao

iz belih cvetova koji su se ljuljali na svetlosti zvezda. Njene usne se spustiše na Livijine u dugom, strasnom poljupcu. Ofirka oseti kako joj hladnoća teče niz vene.

Ležala je u tom zagrljaju kao bela statua nesposobna da se pokrene ili progovori.

Brze i meke ruke je podigoše na oltarski kamen, među prostirke od cveća. Braon žene se uhvatiše za ruke i sačiniše savitljivi prsten oko oltara, igrajući nekim čudnim i mračnim korakom. Velike zvezde postadoše još belje i zasijaše još luminoznijim sjajem. Kao da mračna, veštičja igra izaziva odgovor kosmosa i elemenata.

I poče tih žamor, šuštanje glasova nalik na šapat cvetova pod zvezdama.

Livija je ležala svesna, ali bez snage da se pokrene. Nije ni pomislila da posumnja u svoj razum. Nije ni pokušala da razmišlja ili analizira; postojala je, postojala su i ova čudna bića u kolu oko nje, Osećala je, dok je nepomično ležala zureći u nebo posuto zvezdama, da će nešto doći po nju, kao što je nekada davno došlo da od ovih nagih, braon žena napravi bića bez duše, kakva su sada bile.

Prvo, visoko iznad sebe, ugleda crnu tačku među zvezdama koja je rasla i širila se. Kako se približavala, ona poče da nazire obrise slepog miša.

Figura je i dalje rasla, mada joj se oblik nije više mnogo menjao. Lebdela je iznad nje ocrtana zvezdama i kao kamen padala ka zemlji. Velika krila su bila raširena, a Livija je ležala u njihovoj senci. Žamor oko nje je postojao sve glasniji, pretvarajući se u slavopojku zadovoljstva bez duše, dobrodošlicu boga koji dolazi da uzme svežu žrtvu, svežu i ružičastu poput cveta u jutarnjoj rosi.

Sada je to biće bilo direktno iznad nje, a duša joj je drhtala i smrzavala se sleđena od onoga što je videla. Krilato telo i mutno lice koje je zurilo u nju nije pripadalo ni moru, ni zemlji, ni vazduhu; Znala je da gleda apsolutnu grozotu, crnu, kosmičku gadost rođenu u ambisima tamne noći, van domašaja najluđih snova ludila.

Lomeći nevidljive veze koje su joj sputavale grlo, ona jezivo vrisnu.

Kao odgovor na njen krik začu se duboki, preteći povik. Čula je tutnjavu nogu u trku. Svuda oko nje nastade komešanje poput vrtloga brze vode.

Beli cvetovi se divlje zanjahaše, a braon žene nestadoše. Iznad nje je i, dalje lebdela velika crna senka, a ona ugleda visoku svetlu figuru kako juri ka njoj. Bela perjanica je lepršala na vetru.

— Konane! — vrisak joj nesvesno polete sa usana.

Besno urliknuvši, varvarin se baci u vazduh, a njegov mač poput biča fijuknu nagore, presijavajući se na svetlosti zvezda.

Velika crna krila se digoše i spustiše. Livija, zanemela od užasa, vide Simerijanca obmotanog crnom senkom koja je visila nad njim. Čulo se njegovo dahtanje, a noge su udarale po nabijenoj zemlji gnječeći bele cvetove. Njegovi razdirući udarci su se prolamali kroz noć. Bio je bacan tamo-amo poput miša u kandžama mačke, a krv je pljuštala po travi, mešajući se sa tepihom belih latica.

A onda devojka, gledajući paklenu borbu kao u košmaru, ugleda kako crnokrilo stvorenje podrhtava i zanosi se u vazduhu. Začu se očajnički lepet osakaćenih krila, čudovište se iščupa iz zagrljaja i vinu se uvis, da nestane među zvezdama. Njegov pobednik se omamljeno ljuljao uperenog mača i široko raširenih nogu tupo zureći nagore, iznenađen pobedom, ali spreman da iznova otpočne sablasnu bitku.

Trenutak kasnije, zadihani Konan priđe oltaru. Krv je kapala sa njega, masivna prsa su mu se nadimala i presavijala od znoja. Kada ju je dodirnuo, začaranosti nestade i ona se pokrenu i kliznu sa oltara, ustuknuvši od njegove ruke. Naslonio se na kamen i gledao kako drhti kraj njegovih nogu.

— Ljudi su videli kako jašeš van sela — reče joj Konan. — Pratio sam te čim sam otkrio tragove, mada te nije bilo nimalo lako pratiti pri svetlosti buktinja. Pratio sam trag do mesta gde te je konj zbacio. Mada su se do tada buktinje već ugasile, a u travi nisam mogao da nađem otiske bosih nogu, bio sam siguran da si sišla u dolinu. Moji ljudi nisu hteli da me slede, pa sam došao sam i pešice. Kakva je ova đavolja dolina? Kakvo je ono čudovište?

— Bog — prošaputa Livija.

— Crni ljudi su pričali o njemu... božanstvo koje je došlo izdaleka i iz daleke prošlosti.

— Đavo iz spoljnog mraka — progundā Konan. — Ha, nisu oni nikakva retkost. Ima ih kao muva i vrebaju na svakom koraku. Čuo sam mudre ljude Zamore da govore o njima. Neki nađu put do

zemlje, ali onda moraju da uzmu nekakvo zemaljsko obličje i telo. Čovek poput mene može se mačem suprotstaviti ma kom broju pandža i očnjaka, paklenih ili zemaljskih. Dođi; moji ljudi čekaju na prevoju.

Nepomično je čučala, nesposobna da nađe reči. Zatim progovori: — Pobegla sam od tebe. Planirala sam da te prevarim. Nisam nameravala da održim obećanje. Po našoj pogodbi bila sam tvoja, ali bih ti pobegla da sam mogla. Kazni me kako želiš.

On odmahnu glavom tresući znoj i krv iz kose i vrati mač u korice.

— Ustani — zamumla. — Sklopio sam poganu pogodbu. Nije mi žao onog crnog psa, Badžudža, ali ti nisi ženturača koja se kupuje i prodaje.

Običaji ljudi se razlikuju, ali čovek ne mora da bude svinja, bez obzira gde je. Pošto sam malo razmislio, uvideo sam da bi insistiranje na nagodbi bilo isto kao da sam te silovao.

Pored toga, nisi ti dovoljno čvrsta za ovu zemlju. Ti si dete gradova, knjiga i civilizacije - što nije tvoja krivica. Ipak, brzo bi umrla sledeći način života koji mene napaja. Mrtva žena mi ničemu ne bi služila.

Odvešću te do granice Stigije. Stigijci će te poslati u tvoj dom u Ofir.; Zurila je u njega kao da ga nije dobro čula.

— U moj dom? — ponovi mehanički. — U Ofir? Mojim ljudima?

Gradovima, tornjevima, miru, mom domu? — odjednom joj; suze navreše na oči, a ona obgrli rukama njegova kolena.

— Kroma mu, devojkp — zamumla Konan zbunjeno — nemoj to da radiš? Još bi neko rekao da ti činim uslugu izbacujući te iz ove zemlje. Zar ti nisam objasnio da nisi prava žena za ratnog poglavicu Bamula?

ZAMAK UŽASA

Konanove planove za stvaranje crne imperije sprečava serija prirodnih katastrofa i intrige njegovih neprijatelja među Bamulama, od kojih su mnogi ozlojađeni zbog moći koju jedan stranac ima u njihovom plemenu.

Prinuđen da beži, upućuje se na sever kroz ekvatorijalnu džunglu i preko niske savane prema polucivilizovanom kraljevstvu Kuša.

1. Plamteće oči

Iza pustinjaških bespuća Stigije ležale su ogromne travnate ravnice Kuša. Više od stotinu vrsta nije bilo ničega izuzev bskrajnog prostranstva guste trave. Tu i tamo se dizalo poneko usamljeno drvo koje bi razbijalo monotoniju blagih talasa savane. Povremeno bi retki vodotok usekao plitko korito preko prerije, stvarajući na obalama uske galerije šume. Krda zebri, antilopa, bufala i ostalih stanovnika savane besciljno su lutala pašnjacima, pasući usput.

Trava je šaputala i ljuljala se na lutajućim vetrovima pod duboko kobaltnim nebom na kome je žestoko tropsko sunce zaslepljujući bleštalo.

Katkada bi oblaci prokuvali, a kratka oluja bi zauralala punom snagom da bi ubrzo zamrla i raščistila se isto onako brzo kao što se i digla.

Dok se dan bližio kraju, preko bezgranične pustoši napredovala je usamljena, tiha figura. Bio je to mladi džin, čvrsto građen, sa mišićima koji su se nadimali pod bronzanom kožom izbrazdanom belim ožiljcima od starih rana. Imao je masivna prsa, široka ramena i duge udove; oskudna odeća od pregače i sandala otkrivala je veličanstvenu građu. Prsa, ramena i leđa su mu od sunca bili crni, skoro kao koža stanovnika ove zemlje.

Zamršeni pramenovi neodržavane duge, crne kose uokvirivali su namrgođeno, neosetljivo lice. Ispod namrštenih, crnih obrva žestoke oči plavog plamena nemirno su pretraživale okolinu dok je gipkim, neumornim korakom marširao preko ravnice. Njegov oprezni pogled probijao se kroz gustu, senovitu travu s obe strane, pocrvenelu od ljutitog grimiza zalazećeg sunca. Uskoro će noć pokriti Kuš; u senci njenih krila opasnost i smrt će početi da se šunjaju kroz pustoš.

Pa ipak, usamljeni putnik, Konan od Simerije, nije se plašio. Varvarin nad varvarima, odgajan na turobnim brdima daleke Simerije, posedovao je gvozdenu izdržljivost i žestoku vitalnost divljine, što mu je omogućavalo opstanak tamo gde bi civilizovani ljudi, mada načitaniji, lucidniji i boljih manira od njega, bedno propali. Mada je lutalica pešačio već osam dana, bez ikakve hrane izuzev

lovine ubijene velikim lovačkim lukom Bamula, koji mu je visio na leđima, moćni varvarin se nije ni približio granicama svoje snage.

Odavno je Konan navikao na asketski život u divljini. I mada je okušao luksuz civilizovanog života u polovini ograđenih, bleštavih gradova sveta, nije mu nedostajao. Išao je prema udaljenom horizontu, sada zaklonjenom gustom i mračnom purpurnom izmaglicom.

Iza njega su ležale guste džungle crnih zemalja iza Kuša, gde su fantastične orhideje svetlucale među sumorno-tamnim zelenim rastinjem, gde su se svirepa crna plemena oštricama borila za varljivi život među gušćim bušom, i gde tišinu memljivih, senovitih staza kroz džunglu prekida samo režeći kašalj leoparda, graktanje divljih svinja, limeno trubljenje slonova ili iznenadni vrisak razbesnelih majmuna. Više od godinu dana Konan je živio tamo kao ratni poglavica moćnog plemena Bamula. Najzad su, lukavi crni žreci, ljubomorni na njegovu moć i ozlojađeni zbog njegovog neskrivenog prezira prema njihovim krvoločnim bogovima i surovim, morbidnim ritualima, otrovali duhove ratnika Bamula prema beloputom vođi.

Ovako se to desilo. Duga, neprekidna suša zahvatila je plemena iz džungle. Sa smanjivanjem reka i sušenjem pojila došao je crveni urlik rata, kada su se plemena sudarila u očajničkoj borbi da osiguraju malobrojne preostale izvore dragocene tečnosti. Sela su gorela, a stotine ljudi je izginulo. A tada, tragom suše, gladi i rata došla je još jedna propast da kosi zemljom.

Pogani jezici lukavih žreca pripisali su sve užase Konanu. On je taj, zaklinjali su se, koji je doneo svu propast Bamulama. Bogovi su ljuti što je taj stranac blede kože uzurpirao kitnjastu stolicu koja je pripadala dugoj liniji poglavica Bamula. Konanu se, insistirali su, mora odrati koža i treba ga usmrtiti jezivim mučenjima na crnim oltarima đavoljih bogova džungle, ili će sav narod propasti.

Nimalo raspoložen za takvu sumornu sudbinu, Konan im je uputio brz i razarajući odgovor. Jedan ubod velikog severnjačkog mača je dokrajčio visokog žreca. Zatim je preturio okrvavljenog drvenog idola božanstva Bamula na ostale šamane i pobegao u tamu okolne džungle. Skoro pipajući, išao je satima na sever sve dok nije stigao do oblasti gde se šumski gustiš razređivao i najzad ustupio mesto otvorenoj savani. Sada je imao nameru da pešice pređe savanu sve

do kraljevstva Kuša, gde će možda moći da zaposli svoju varvarsku snagu i težinu svog mača u službi mračnih monarha te prastare zemlje.

Iznenada osećaj opasnosti zgrabi njegove misli i odvoji ih od prošlosti.

Izoštreni instinkt samoodržavanja ga upozori na prisustvo opasnosti. Stao je i zagledao se u duge senke od zalazećeg sunca. Dok su mu se dlake na vratu ježile od dodira nevidljive pretnje, džinovski varvarin je ispitao vazduh osetljivim nozdrvama i oštrim okom pretražio sumrak. I mada nije mogao ni da vidi ni da namiriše nešto, misteriozno osećanje za opasnost govorilo mu je da je ona tu negde, u blizini. Osetio je paperjasti dodir nevidljivih očiju, okrenuo se u magnovenju i ugledao par velikih kugli kako gore u sumraku.

Bleštave oči nestadoše skoro istog trena. Toliko ih je kratko video da je zbunjeno slegnuo ramenima pitajući se da mu se nije pričinilo. Okrenuo se i opet pošao napred, ali sada je bio još oprezniji. Dok je nastavljao svoje putovanje, plamteće oči opet sinuše među zbijenim senkama guste trave da bi pratile njegovo nečujno napredovanje. Žutomrke, zmijaste siluete na mekim šapama su nečujno klizile za njim. Lavovi Kuša bili su mu na tragu, željni vrele krvi i svežeg mesa.

2. Krug smrti

Čas kasnije noć je pala na savanu. Sve je bilo tamno izuzev uskog pojasa sjaja zalazećeg sunca na zapadnom horizontu. A Konan je skoro bio na granici izdržljivosti. Već je tri puta lavica jurnula na njega iz senki sa leve ili desne strane. Tri puta ih je odbio letećom smrću svojih strela, mada je bilo teško gađati u sve gušćem mraku. Bolno režanje velikih mačaka govorilo je da strele nisu mašile, mada nije mogao da zna da li je ubio ili samo ranio smrtonosne mesoždere.

Sada mu je tobolac već bio prazan i znao je da je samo pitanje vremena kada će ga bešumni grabljivci oboriti. Na tragu mu je bilo oko deset lavova i neustrašivi Konan počeo da oseća žmarce očaja. Čak i ako se njegov moćni mač pobrine za jednog ili dva, ostali bi ga razderali na krvave komade pre nego što bi pomislio da ponovo zamahne. Konan je i ranije sretao lavove i poznavao je njihovu ogromnu snagu koja im je omogućavala da obore i odvuku celu zeburu tako lako, kao što bi mačka vukla miša. I mada je Konan bio jedan od najjačih ljudi svog vremena, bojao se snage moćnih lavova. Ne bi mogao mnogo da učini ako bi mu se njihove kandže i očnjaci zarili u telo.

Konan nastavi da trči. Trčao je već dobar deo sata, dugim, gipkim korakom koji proždire put. U početku je trčao bez napora, ali sada su iscrpljujući naponi bežanja kroz crne džungle i osmodnevni marš preko ravnice uzimali svoj danak. Pred očima mu se mutilo, a mišići na nogama su ga boleli. Svakim udarom srca preostala snaga je oticala iz ogromnog tela.

Molio se svojim paganskim bogovima da mesec izađe iza gustih, olujnih oblaka koji su skrivali veći deo neba. Molio se za brežuljak ili drvo da prekinu blago zatalasanu ravnicu, ili makar gromadu na koju bi mogao da nasloni leđa prilikom svog poslednjeg otpora čoporu lavova.

Ali, bogovi nisu slušali. Jedino drveće u ovoj oblasti bilo je patuljasto, trnovito rastinje koje se dizalo do visine od šest ili osam stopa, a zatim horizontalno širilo granje u obliku pečurke. Ako bi i uspeo da se, uprkos trnju, popne na takvo drvo, prvom lavu bi bilo

lako da se baci na njega i svuče ga u jednom skoku. Jedina uzvišenja bila su gnezda termita, od kojih su se neka dizala po nekoliko stopa u visinu, ali su bila premala za odbranu. Ništa nije mogao da učini, jedino mu je preostajalo da i dalje trči.

Da bi se olakšao, odbacio je veliki lovački luk čim je potrošio i poslednju strelu, mada mu se cepalo srce kad je bacao tako izvrsno oružje.

Tobolac i remenje ga je uskoro sledilo. Sada je na sebi imao samo pregaču od leopardove kože, visoko usnirane sandale, kozju mešinu za vodu i teški mač koji je sada nosio ukoričen u jednoj ruci. Rastati se sa njim značilo je ostaviti i poslednju nadu.

Lavovi su mu sada bili skoro za petama. Osećao je jaki zadah njihovih gipkih tela i vrelo dahtanje. Svaki čas će ga sustići i on će povesti poslednju bitku za život.

Očekivao je da njegovi progonitelji primene svoju prastaru taktiku.

Najstariji mužjak, predvodnik čopora, zaći će mu iza leđa, a mlađi mužjaci pratiće ga sa bokova. Brze lavice će pojuriti napred sa obe strane, sve dok ga dovoljno ne prestignu da ga okruže i zatvore zamku. Onda će svi istovremeno jurnuti na njega čineći svaki otpor nemogućim.

Odjednom i potpuno neočekivano, zemlju preplavi svetlost. Okruglo, srebrno oko meseca oštro je pogledalo široku ravnici, kupajući trčeću figuru divovskog varvarina svojim ukočenim pogledom i iscrtavajući linije blede, srebrnaste vatre po uzgibanim tetivama lavova koji su ga pratili, kupajući njihovo kratko, svilenkasto krzno svojim sablasnim sjajem.

Konanovo oprezno oko uhvati mesečevu vatru na zatalasanom krznu napred, s leve strane, i znao je da je opkoljavanje skoro gotovo. Dok se napinjao da dočeka napad zapanjeno vide kako ta ista lavica skreće i staje.

On promače pored nje. Trčeći je ugledao kako mlada lavica sa desne strane takođe staje kao ukopana. Nepomično je čučnula u travu, a rep joj se grčio i šibao. Čudan zvuk, pola urlik a pola zavijanje, dopre iz njenih ralja.

Konan se usudi da uspori i baci pogled nazad. Na njegovo zaprepašćenje, ceo čopor je stao kao pred nekakvom nevidljivom

barijerom. Šta je zaustavilo čopor baš u trenutku kada su osigurali lovinu?

Kakva je to nevidljiva sila poništila žestinu potere? Jedan tren je stajao licem okrenut lavovima, sa mačem u ruci, pitajući se da li će obnoviti svoj napad. Lavovi su, međutim, ostajali nepomični, režeći i urličući zapenjenim gubicama.

Tada Konan zapazi začuđujuću stvar. Mesto gde su lavovi stali bilo je poput nekakva demarkacione linije preko ravnice. Sve dotle rasla je gusta, duga, sočna trava. Iza nevidljive granice, međutim, trava je postajala retka, strnjikava i sparušena. Nazirale su se velike površine gole zemlje. Mada Konan nije mogao jasno da raspozna boje na mesečini, izgledalo mu je da travi na ovoj strani nedostaje normalna zelena boja. Naprotiv, trava oko njegovih nogu izgledala je suva i siva, kao da joj je isisana sva vitalnost.

Na svetloj mesečini mogao je da vidi da se oblast mrtve trave prostire sa obe strane zavija i nestaje u daljini. Učini mu se da stoji u divovskom krugu smrti.

3. Crna citadela

Mada ga je sve bolelo od iscrpljenosti, kratak predah mu je dobrodošao da obnovi snagu za dalji put. Pošto nije znao prirodu nevidljive linije koja je zadržala, lavove, nije mogao da zna koliko dugo će ih taj misteriozni uticaj sputavati. Zbog toga, je više voleo da napravi što veću moguću razdaljinu između sebe i čopora.

Uskoro je ugledao kako neka mračna masa dobija formu u tami pred njima. Pošao je napred još opreznije nego pre, sa mačem u ruci i pokušavajući da pogledom pretraži maglenasto prostranstvo ove oblasti.

Mesečina je još uvek bila jaka, ali njen sjaj se postepeno gubio, kao da je na mahove prekriven velovima sve gušće sumaglice. Tako Konan u početku nije mogao ništa da razabere u crnoj, bezobličnoj masi koja se izdizala sa ravnice, izuzev njene veličine i nepomičnosti. Poput kakvog kolosalnog idola iz primitivnog kulta, isklesanog od planine crnog kamena od strane nepoznatog bića u zori vremena, tamna masa je nepomično čučala usred mrtve, sive trave.

Kako se Konan približavao, tako su detalji izranjali iz mračne bezobličnosti. Video je da je to titanska građevina koja, upola srušena, leži na ravnici Kuša - kolosalna struktura podignuta nepoznatim rukama u neku bezimenu svrhu. Izgledala je poput neke vrste zamka ili tvrđave, ali takvu arhitekturu Konan nikada nije video. Fasada, složena od kolonada, terasa i zupčastih grudobrana od tvrdog, crnog kamena dizala se u čudno iskrivljenom rasporedu. Zbunjivala je posmatrača. Oko je pratilo krivine koje su izgledale suptilno pogrešne, suludo iščašene. Divovska, struktura je davala utisak haotičnog nereda, kao da njeni graditelji nisu baš bili pri čistoj svesti.

Konan otrgnu pogled sa vrtoglavih krivina te unakažene mase isklesanog kamena. Od samog pogleda na njega vrtelo mu se u glavi.

Počeo je da shvata zašto zveri savane izbegavaju ovu unakaženu gomilu.

Odisala je pretnjom i užasom. Možda su u toku mnogobrojnih godina životinje naučile da se plaše crne citadele koja je čučala na ravnici i izbegavale njenu senovitu okolinu. Vremenom je ta navika izbegavanja postala potpuno instinktivna.

Mesec naglo potamne kada mu visoko nagomilani olujni oblaci zakloniše lice. Udaljena grmljavina zamumla, a Konanov ispitivački pogled otkri sumporasto palacanje munje među ključajućim masama oblaka. Spremao se prolom jedne od onih brzih, hirovitih oluja savane.

Konan je oklevao. S jedne strane, želja za zaklonom od nadolazeće oluje vukla ga je ka urušenoj utvrdi. S druge strane, varvarinov duh je imao duboko usađenu averziju prema natprirodnom. Prema zemaljskim, smrtnim opasnostima bio je nepromišljeno neustrašiv, ali vanzemaljske pretnje su mogle da mu pošalju drhtave pipke panike niz nerve. A nešto je u ovoj misterioznoj građevini nagoveštavalo natprirodno. Osećao je njenu pretnju u najdubljim slojevima svesti.

Jača tutnjava grmljavine ga natera da donese odluku. Naporom volje nekako nadjača nervozu i osećaj nelagodnosti i skoro samouvereno zakorači u mračni portal. Sa golim čelikom u ruci, nestao je u njemu.

4. Tajanstvene odaje

Konan je šunjajući se prokrstario celu dužinu visoko zasvođene sale, ne pronalazeći nikakve znake života. Prašina i mrtvo lišće prekrivali su crne ploče. Krš i ubuđalo smeće bili su nagomilani po uglovima i osnovama kamenih, stubova visokih poput tornjeva. Ma koliko da je, ova gomila kamena bila stara, očigledno ništa živo nije vekovima obitavalo u njoj.

Mesec se nakratko pojavi i Konan vide da sala ima dva sprata. Drugi sprat je bio okružen balkonom sa balustradom. Radoznao da prodre dublje u misteriju ove zagonetne strukture, Konan je lutao zmijolikim hodnicima, krivudavim poput gujinog traga. Provirivao je u prašnjave prostorije o čijoj nameni nije mogao ni da nagađa.

Zamak je imao zastrašujuću veličinu, čak i za nekoga ko je video hram boga-pauka u Jezudu, u Zamori, i palatu kralja Jildiza u Agrapuru, u Turanu. Njegov dobar deo - celo krilo u stvari - se pretvorilo u bezobličnu gomilu ispreturanih crnih blokova, ali, manje više neoštećeni ostatak je još uvek bio najveća građevina koju je Konan video. Njena starost nije se mogla ni naslutiti. Crni oniks, od koga je bila izgrađena, razlikovao se od svakog kamena koji je Konan video u ovom delu sveta. Mora da je donesen sa zastrašujuće daljine. Zašto, to Konan nije mogao ni da nasluti.

Neki oblici arhitekture ove građevine podsećali su Konana na drvene grobnice proklete Zamore. Druge su ga podsećale na zabranjene hramove koje je video u dalekoj Hirkaniji, gde j bio najamnik kod Turanaca. Ipak nije mogao da odredi da li je crni zamak podignut prvenstveno kao grobnica, tvrđava, palata ili hram, ili kao neka njihova kombinacija.

Pored toga, bila je tu i uznemirujuća ekscentričnost zamka koja ga je činila nerazumljivo nelagodnim. Kao što je fasada bila izgrađena po kanonima neke strane geometrije, tako je i unutrašnjost bila puna zbunjujućih detalja. Stepenište, na primer, bilo je sastavljeno od stepenika mnogo širih i plćih nego što je potrebno za ljudske noge. Vratnice su bile preuske a previsoke, tako da je Konan morao bočno da prolazi kroz njih.

Zidovi su bili napravljeni od niskog reljefa vijugavih arabeski zbunjujuće, hipnotičke složenosti. Konan shvati da mora snagom volje da otkida pogled sa izvajanih zidova, inače bi mu kriptični simboli grčevih linija zarobili duh.

U stvari, sve ga je u ovoj čudnoj, zbunjujućoj enigmatičnosti od kamena podsećalo na zmije - vijugavi hodnici, previjajuće dekoracije, pa čak, mislio je, i slabašni trag mošusnog, reptilskog mirisa.

Konan, sav namršten, odjednom stade. Da li je ovu nepoznatu ruševinu mogao da podigne narod guja drevne Valuzije? Doba tog preljudskog naroda bilo je nezamislivo daleko u prošlosti, pre zore samog čovečanstva, u mutnim maglama vremena kada su gigantski reptili vladali zemljom. Čak pre nastanka Sedam imperija, pre kataklizme - pre nego što se Atlantida uopšte izdigla iz dubina Zapadnog okeana - vladali su ljudi guje. Nestali su mnogo pre dolaska čoveka... ali, ne u potpunosti.

Oko logorskih vatri u turobnim brdima Simerije i mermernim dvorištima hramova Nemedije, Konan je čuo legendu o Kalu, atlantidskom kralju Valuzije. Ljudi zmije su opstali tu i tamo zahvaljujući svojoj magiji koja im je omogućavala da se ostalima prikazuju kao obična ljudska bića.

Međutim, Kal je naleteo na njihovu tajnu i vatrom i mačem očistio svoje kraljevstvo.

Pa ipak, zar ne bi ovaj crni zamak, sa svojom neobičnom arhitekturom, mogao da bude ostatak te daleke ere kada se čovek borio sa reptilima za vlast nad planetom?

5. Šapat senki

Prva oluja je zaobišla crni zamak. Začulo se kratko dobovanje kišnih kapi po razrušenom kamenju, a voda je u tankim mlazevima pocurila kroz rupe na krovu. Onda su se munje i grmljavina udaljile ka zapadu, ostavljajući nezaklonjen mesec da se opet probija krpk pukotine.

Konan je nemirno spavao u uglu balkona iznad velike sale, trzajući se i prevrćući poput oprezne životinje koja mutno oseća dolazak opasnosti.

Opreznost ga je naterala da ne spava u sali, pred široko otvorenim vratima.

Mada ga je krug smrti, izgleda, ograđivao od stanovnika ravnice, nije verovao nevidljivoj sili koja je zadržavala krvoločne zveri.

Nekoliko puta je skakao, stežući mač i prodirući pogledom u meke senke, tražeći ono što ga je probudilo. Ništa nije opažao u gustoj tami drevne razvaline. Međutim, čim bi se ponovo spremio za spavanje, mračne senke su se skupljale oko njega i upola je čuo šaputave glasove.

Mrmljajući umornu kletvu svojim varvarskim bogovima, Simerijanac je poslao sve senke i odjeke u jedanaest skerletnih paklova svoje mitologije i ponovo se bacio na tle, žudeći za snom. Uskoro čvrsto zaspao. I tada usni čudan san.

Činilo se da mu je duh budan mada mu telo spava i da čuva stražu.

Nematerijalnim očima njegovog ka, kako to Stigijci zovu, činilo se da je mračni balkon ispunjen mutnim sjajem krvave svetlosti iz nevidljivog izvora. Nije to bila srebrna skrama meseca koji je bacao kose zrake u salu kroz pukotine u kamenu, niti bledunjavo palacanje dalekih munja. U tom sangviničnom značenju Konanov duh je mogao da vidi lebdeće senke, koje su poput maglenastih slepih miševa lepršale među crnim mermernim stubovima senke sa sjajnim očima ispunjenim bezumnom glađu; senke koje su šaputale u skoro nečujnoj kakofoniji podrugljivog smeha i bestijalnih krikova.

Konanov duh je nekako znao da su te šaputave senke duhovi hiljada svesnih bića pomrlih u ovoj prastaraj građevini. Nije imao pojma kako je to znao, ali njegovom ka to je bilo potpuno jasno.

Nepoznati narod koji je podigao ovu ogromnu ruinu, bilo narod guja iz legende Valuzije ili neka druga zaboravljena rasa, natopio je mermerne oltare crnog zamka krvlju hiljada. Duhovi njihovih žrtvi zauvek su prikovani za ovaj zamak užasa.

Možda su bili vezani za zemlju nekom moćnom vradžbinom preljudske magije. Možda istom vradžbinom koja je napolju držala zveri savane.

Međutim, to nije bilo sve. Duhovi crnog zamka su žudeli za krvlju živih - za Konanovom krvlju.

Njegovo iscrpljeno telo ležalo je prikovano u omađijanom snu dok su senoviti fantomi lepršali oko njega trgajući ga nematerijalnim prstima. Ali, duh ne može da naudi živom biću ako se ne manifestuje na fizičkoj ravni i ne uzme materijalnu formu. Ove buncajuće senovite horde bile su slabe.

Godinama već nije čovek prekršio drevno prokletstvo i stupio nogom u crni zamak, omogućavajući im da se nahrane. Oslabljene dugim gladovanjem, nisu više mogle da se lako materijalizuju u pustošuću hordu krvopija.

Duh usnulog Konana je nekako sve to osećao, znao. Dok mu je telo spavalo, njegov ka je posmatrao kretanje na astralnoj ravni i gledao vampirske senke kako udaraju nematerijalnim krilima oko usnule glave i grebu nestvarnim kandžama ka pulsirajućem grlu. Ali, uprkos svoj bezglasnoj hysteriji, povrediti ga nisu mogli. Potonuo u vradžbinu, i dalje je spavao.

Posle izvesnog vremena došlo je do određene promene. Sablasti su se grupisale u bezobličnu masu sve gušćih senki. Mada su bile bezumno mrtve stvari, glad ih je nagonila u nezamisliv savez. Svaki duh posedovao je malu zalihu vitalne energije za materijalizaciju tela. Sada je svaki fantom mešao svoju tanku rezervu sa svojom senovitom braćom.

Polako je počinjao da se materijalizuje grozni oblik, hranjen životnom silom deset hiljada duhova. U mračnom sumraku crnog, mermernog balkona polako se oblikovao od vrtložnog oblika senovitih čestica.

A Konan je i dalje spavao.

6. Stotinu glava

Grom zaglušujući puče; blesnuše sumporne vatre nad zamračenom ravnicom iz koje je mesečina ponovo pobegla. Gusto nagomilani oblaci se raspukoše i tropska bujica poče da potapa talase trave.

Stigijski lovci na robove su jahali celu noć grabeći ka jugu, ka šumama iza Kuša. Njihova ekspedicija je do sada bila uzaludna; nijedan crnac iz nomadskih lovačkih i pastirskih plemena savane im nije pao u ruke. Da li su rat ili kuga učinili zemlju pustom, ili su plemena, upozorena na dolazak lovaca na roblje, pobegla van domašaja, to nisu znali.

U svakom slučaju, izgledalo je da će bolje proći u bujnim džunglama juga. Šumski crnci su živeli u stalnim selima, koje su otimači roblja mogli da okruže i iznenada osvoje napadom u zoru, hvatajući stanovnike kao ribe u mreži. One koji su prestari, premladi ili suviše bolesni da izdrže dugi marš nazad do Stigije pobiće odmah. Zatim će preostale jadnike okovati jednog za drugim, a onda će ljudski lanac poterati na sever.

Bilo je tu četrdeset Stigijaca, četrdeset ratnika na dobrim konjima, sa šlemovima i pancirnim oklopima. Bili su to visoki, crnomanjasti ljudi sokolskih lica i moćnih mišica, sve očvrslji pljačkaši - tvrdi, lukavi, neustrašivi i nemilosrdni - koji su ubijali nestigijce kao što ostali ljudi ubijaju komarce.

Sada je prava provala oblaka zahvatila njihovu kolonu. Vetar je šibao njihove vunene ogrtače i lanene odore i nosio im konjske grive u lica.

Skoro neprekidno sevanje munja ih je zaslepljivalo.

Njihov vođa ugleda kako se crni zamak pomalja nad travnatom ravnicom, jer ga je sevanje munje učinilo vidljivim u mraku zaognutom kišom. Povika grlenu zapovest i zabi mamuze među rebra svoje velike, crne kobile. Ostali mamuznuše za njim i, uz topot kopita, škripu kože i zveket pancira dojahaše pod namrštene bastione. Noć i kiša su zamaglili abnormalnost fasade, a Stigijci su žudeli da uđu u zaklon pre nego što budu potpuno mokri.

Ušli su lupajući, psujući i derući se, i otresajući vodu sa ogrtača. Začas je mračna tišina ruševina bila narušena bukom i zveketom.

Sakupljeni su drveni otpaci i mrtvo lišće; čelik udari o kresivo. Uskoro dimljiva, pucketajuća vatra skoči sa napuklog mermemog poda, bojeći izvajane zidove bogatim oranžom.

Ljudi pobacaše bisage i skinuše mokre burnuse prostirući ih okolo da se suše. Izvukli su se iz oklopa i počeli da ih trljaju nauljenim krpama kako bi iz njih isterali vlagu. Pootvarali su bisage i zarili jake, bele zube u okrugle vekne tvrdog bajatog hleba.

Napolju je oluja urlala i munje su parale nebo. Poput malih vodopada kišnica se slivala kroz pukotine među istesanim kamenjem. Stigijci na to nisu obraćali pažnju.

Na balkonu je Konan nemo stajao, a drhtaji su potresali njegovo moćno telo. Sa provalom oblaka pukle su i veze vradžbina koja ga je okivala.

Skočivši, oštro se zagledao u tamu tražeći senovitu gomilu duhova iz svog sna. Učinilo mu se da je, u trenutku kada je sevnula munja, ugledao tamnu, bezličnu masu na udaljenom kraju balkona, ali nije bio raspoložen da priđe bliže i proveriti.

Dok je razmišljao kako da napusti balkon a da ne dođe u domašaj one zategnute mase, Stigijci su upali, lupajući i urlajući. Teško da su i oni predstavljali neko poboljšanje u odnosu na duhove. Ako im se ukaže i najmanja šansa, biće oduševljeni da ga zarobe. Uprkos svoj svojoj beskrajnoj snazi i veštini baratanja oružjem, Konan je znao da nijedan čovek ne može da se istovremeno bori sa tako brojnim neprijateljem. Ako odmah ne proseče sebi put i ne pobegne, oboriće ga. Bio je suočen ili sa brzom smrću ili gorkim životom mukotrpnog rada u stigijskim oborima za robove. I nije bio siguran šta mu više odgovara.

Ako su Stigijci skrenuli Konanovu pažnju sa fantoma, isto su tako skrenuli pažnju fantoma sa Konana. U svojoj bezumnoj gladi senovite senke su ignorisale Konana u korist četrdeset Stigijaca. Tu je bilo dovoljno živog mesa i vitalne energije da više nego zasiti njihovu avetinjsku požudu.

Poput jesenjeg lišća, prelebdele su balustradu i počele da se spuštaju ispod balkona, dole u salu.

Stigijci su plegali oko vatre, razgovarajući i dodajući jedan drugom vrč sa vinom. Mada je Konan znao svega nekoliko reči stigijskog, po

intonaciji i gestovima mogao je da prati tok rasprave. Vođa, uredno obrijani džin, visok kao i Simerijanac, se zaklinjao da neće izaći napolje na ovakav pljusak. Čekaće zoru u ovoj razvaljenoj ruševini. Ovde je čovek koliko-toliko mogao da ostane suv.

Posle još nekoliko ispražnjenih vrčeva, sada suvi i ugrejani, Stigijci počеше da se spremaju za spavanje. Vatra je bila prigušena, jer drveni otpaci kojom su je ložili nisu dugo mogli da održe jak plamen. Vođa pokaza na jednog čoveka i izgovori oštru naredbu. Čovek se pobuni, ali se posle kratke rasprave stenjući osovi na noge i navuče pancirni oklop, Konan shvati da je taj izabran da prvi čuva stražu.

Uskoro je čuvar, sa mačem u šaci i štitom na ruci, stajao u senkama na ivici svetlosti umiruće vatre. S vremena na vreme je polako šetao gore-dole, celom dužinom sale, zastajkujući da proviri u vijugave hodnike ili kroz prednja vrata.

Dok je stražar stajao u glavnim vratima, leđima okrenut svojim drugovima, jezivo obličje počе da se formira među hrčućom bandom lovaca na robove. Raslo je iz lelujavih oblaka neuhvatljivih senki. Složeno stvorenje koje se polako oblikovalo bilo je sastavljeno od vitalnih sila hiljada mrtvih stvari. Imalo je jezovitu formu - glomazno, ogromno telo iz koga je bujalo bezbroj deformisanih udova i pipaka. Tuće zdepastih nogu održavalo je njegovu monstruožnu težinu. Sa vrha, poput sablasnog voća, klijale su mnogobrojne glave; neke su bile životne, sa rutavom kosom i obrvama; druge samo grudvaste izrasline sa slučajnim rasporedom očiju, ušiju, usta i nozdrva.

Pogled na stoglavo čudovište u sali obasjanoj slabom svetlošću vatre, bio je dovoljan da sledi krv i onim najhrabrijim. Konan oseti kako mu se dlake na potliжку dižu, a koža ježi od straha i gađenja.

Masa posrnu napred, trzajući se. Nesigurno se naže napred, a onda jednog Stigijca zgrabiše bezbroj kandžastih pipaka. Još dok se čovek vrišteći budio, košmarni oblik rastrže žrtvu zasipajući njegove pospane drugove krvavim, kapljućim komadima ljudskog tela.

7. Beg iz košmara

Stigijci za tren oka poskakaše na noge. Ma koliko da su bili čvrsti i neustrašivi, scena je bila dovoljno zastrašujuća da iz nekih iscedi povike užasa. Okrenuvši se na prvi vrisak, stražar jurnu nazad u salu da mačem udari na čudovište. Urlajući zapovesti, vođa zgrabi najbliže oružje i baci se u bitku. Ostali, mada nenaoružani, neobučeni i zbunjeni, latiše se mačeva i kopalja da se brane od spodobе koja je pustošila i klala.

Mačevi su zasecali nakazne butine i koplja su se zarivala u naduveni, drhtavi stomak. Grabeće šake i ruke bile su odsecane i, trzajući i grčeci se, padale po podu. Ali, čudovište, izgleda, nije osećalo bol, i grabilo je jednog čoveka za drugim. Nekim Stigijcima kidalo glave, drugi su bili razbijani o stubove, pretvarajući ih u krvavu kašu.

Dok je Simerijanac gledao odozgo, tuce Stigijaca je već bilo razbijeno ili raščerečeno. Jezive rane koje su čudovištu nanosili Stigijci su se odmah zatvarale i zaceljivale. Otkinute glave i ruke su zamenjivane novim udovima, iskljajlim iz nabreklog, loptastog tela.

Videći da Stigijci nemaju nikakve šanse protiv čudovišta, Konan odluči da se povuče dok je još zauzeta lovcima na robove, i pre nego što obrati pažnju na njega. Nije bilo mudro da uđe u salu, pa zato potraži neki direktniji izlaz. Popeo se kroz prozor koji je vodio na krovnu terasu od izlomljenih ploča, gde je pogrešan korak mogao da ga navede na pukotinu i pad na zemlju.

Kiša je oslabila i sada je samo sipila. Mesec mu je bio skoro iznad glave i na mahove je pokazivao svoje lice. Gledajući oko sebe, Konan pronađe mesto koje mu je, zahvaljujući ispupčenju i puzajući, omogućavalo da se spusti. Gipkom gracioznošću spuštao se niz iščašeno izrezbarenu fasadu.

Sada se mesec zacaklio u punom sjaju, osvetljavajući dvorište gde su konji Stigijaca nervozno trupkali i rzali na zvuke bitke na život i smrt iz velike sale. Iz urlika bitke izvijali su se krici agonije, kako je jedan po jedan čovek bivao raščerečen.

Konan pade, meko se prizemljujući. Potrčao je ka velikoj crnoj kobili koja je pripadala vođi lovaca na robove. Želeo je da sačeka da

opljačka tela, jer su mu bili potrebni njihovi oklopi i ostale zalihe. Pancirna košulja koju je nosio kao Belitin piratski partner se odavno iznosila i zarđala, a njegov beg od Bamula bio je previše užurban da mu dozvoli da se potpunije opremi. Ipak, nikakva sila nije mogla da ga odvuče u tu salu gde je užas živih mrtvacu lovio i klao.

Dok je mladi Simerijanac odvezivao izabranog konja, vrišteća prilika izlete iz ulaza i potrča preko dvorišta ka njemu. Konan vide da je to čovek koji je držao prvu stražu. Stigijski šlem i pancirna košulja su ga zaštitili taman toliko da preživi masakr svojih kompanjona.

Konan otvori usta da progovori. Nikada nije voleo Stigijce. Ipak, ako je ovaj Stigijac jedini preživeli, bio je spreman da sa njim sklopi tipičan savez lualica, ma koliko privremen, dok ne stignu do naseljenih krajeva.

Konan, međutim, nije stigao bilo šta da predloži, jer je doživljaj od malopre, naterao glomaznog Stigijca u ludilo. Oči su mu divljački sijale, a sa usana mu je kapala pena. Jurnuo je na Konana vitlajući sabljom i vrišteći.

— Vraćaj se u pakao, demone!

Simerijančev instinkt samoodržavanja, do tančina razvijen u divljini, spontano stupa u akciju. Do trenutka kada je čovek stigao nadohvat sablje, Konanov mač je već liznuo iz korica. Zazvečaje udarci čelika o čelik, varnice zaškriše.

Kada Stigijac divljih očiju podiže ruku za još jedan udarac, Konan gurnu vrh mača u ludakovo grlo. Stigijac zakrklja, zaljulja se i pade.

Nekoliko trenutaka Konan je stajao dahćući. Duel je bio kratak ali žestok, a Stigijac nije bio lak protivnik.

Iz drevne gomile kamenja više nisu odzvanjali krici užasa. Ničeg nije bilo izuzev zloslutne tišine. Onda Konan začu kako se sporo vuku nečiji teški koraci. Ko li je to, da li je ona užasna spodoba pošla po njega po obavljenom masakru u sali?

Nije čekao da to otkrije. Drhtavim prstima je razvezao hauberk na mrtvacu i svukao mu pancirnu košulju. Pokupio je i Stigijčev šlem i štit načinjen od kože neke od debelokožih životinja savane. Brzo je zavezao ove trofeje za sedlo, bacio se na kobilu, cimnuo uzde i udario je petama.

Izgalopirao je iz razrušenog dvorišta u oblast sasušene trave. Svakim udarcem letećih kopita znak drevnog zla se udaljavao.

Negde iza kruga mrtve trave gladni lavovi su možda još uvek čekali.
Nije ga bilo briga. Posle sablasnih užasa crne citadele, rado će rizikovati da upadne među obične lavove.

RILICA IZ MRAKA

Sada još brži, zahvaljujući konju, Konan nastavlja putovanje na sever i najzad stiže do polucivilizovanog kraljevstva Kuša. Naziv »Kuš« bio je potpuno ispravan, mada Konan, kao i ostali severnjaci, uglavnom upotrebljava ovaj naziv za bilo koju od crnačkih zemalja južno od pustinja Stigije. Ovde mu se brzo ukazuje prilika da prikaže moć svog mača.

1. Jezivo obličje

Ambula od Kuša se budio polako, a čula su mu još bila otupela od silnog ispijenog vina na sinoćnoj gozbi. U jednom zamagljenom trenutku nije ni mogao da se seti gde se nalazi. Provlačeći se kroz mali prozor sa rešetkama visoko u zidu, mesečina je osvetljavala nepoznatu okolinu.

Zatim se setio da leži u gornjoj ćeliji zatvora u koji ga je bacila kraljica Tananda.

Verovatno su mu stavili neki uspavljajući prah u vino. Dok je ležao bespomoćan i jedva svestan, dva crna džina iz kraljičine garde su zgrabila njega i gospodara Aahmesa i odvukli ih u ćelije. Poslednje čega se sećao bila je kratka kraljičina izjava, koja je zvučala poput pucnja biča: — Znači, zlikovci su smislili da me svrgnu, je li? Videćete vi kako se postupa sa izdajicama!

Dok se džinovski crni ratnik pokretao, zveket metala ga upozori na okove na rukama i nogama, lancima spojenim za masivne gvozdene šipove usađene u zid. Napinjao se da očima prodre kroz memljivu pomrčinu oko sebe. »Bar sam«, pomisli, »još uvek živ«.

Čak i Tananda je morala dvaput da razmisli pre nego što pogubi zapovednika »crnih kopljanika«, kičme vojske Kuša i heroja nižih kasta kraljevstva.

Optužba za zaveru je najviše zbunjivala Ambulu. Istina, bio je dobar prijatelj sa malim princem. Lovili su, nalivali se i kockali, i Aahmes se žalio Ambuli na kraljicu čije je surovo srce bilo lukavo i izdajničko isto onoliko koliko je njeno tamno telo bilo poželjno. Ali, nikada se nije pričalo o zaveri. Aahmes i tako nije bio čovek za takve stvari. Bio je to dobronamerni, lakoumni momak nezainteresovan za politiku ili moć. Mora da je neki doušnik, želeći da poboljša svoj položaj žrtvujući druge, izrekao kraljici lažne optužbe.

Ambula ispita okove. Znao je da, uprkos svoj svojoj snazi, ne može da ih slomi, kao ni lance. Nije bilo nade ni da izvuče šip iz zida. Znao je, jer je sam nadgledao njihovo postavljanje.

Znao je i kakav će biti sledeći korak. Kraljica će ga, zajedno sa Aahmesom, staviti na muke kako bi iscedila iz njih pojedinosti zavere i imena saučesnika. Ambula na tu pomisao klonu, uprkos svojoj

varvarskoj hrabrosti. Možda je najviše nade ležalo u optuživanju svih gospodara i velikaša Kuša za saučesništvo. Tananda ih nije mogla sve kazniti. Ako bi pokušala, imaginarna zavera koje se plašila brzo bi se pretvorila u stvarnost ...

Odjedanput Ambula postade potpuno trezan. Ledeni osećaj mu protrča kičmom. Nešto, živo i dišuće, bilo je u prostoriji sa njim.

On se uz tihi uzvik trgnu i zagleda se naokolo, napinjući oči da prodru kroz tamu, lepljivu poput senovitih krila smrti. Pri slabašnom svetlu iz malog, rešetkastog prozora, zapovednik uspe da razazna groznu i sablasnu priliku. Ledena ruka ga zgrabi za srce koje u mnoštvu bitaka nikada nije osetilo strah.

Bezoblična siva izmaglica lebdela je u pomrčini. Kipeća magla se kovitlala poput grčecih zmija, fantomsko obličje smrznuto u čvrstu formu.

Užas se ogledao na Ambulinim zgrčenim usnama i izvmutim očima kada ugleda kako se nešto iz praznog vazduha polako kondenzuje u biće.

Prvo je ugledao kako se duga, svinjska rilica, pokrivena grubim čekinjama zarila u zrak slabašne svetlosti iz prozora. Zatim je među senkama počeo da raspoznaje nezgrapnu spodobu — nešto glomazno, nakazno i bestijalno što je, uprkos svemu stajalo uspravno. Tada uz svinjoliku glavu vide debele, dlakave ruke koje su se završavale kržljivim šakama kao u babuna.

Uz stravičan krik Ambula skoči na noge. Tada se nepomično stvorenje pokrenu sa parališućom brzinom čudovišta iz košmara. Crni ratnik je samo u jednom paničnom trenu ugledao žvaćuće, zapenjene vilice, velike kljove, i male, svinjske oči koje su se crveno caklile u mraku. Tada ga životinjske šake stegoše poput mengela; kljove počеше da cepaju i kidaju...

Najzad mesečina pade na crnu priliku iskrivljenu u sve većoj bari krvi.

Sivkasto, pustošno biće koje je trenutak ranije čerečilo crnog ratnika je nestalo, rastvoreno u neuhvatljivoj magli iz koje se materijalizovalo.

2. Nevidljivi užas

— Tutmes! — glas je bio nestrpljiv kao i pesnica koja je dobovala po vratima od tikovine najambicioznijeg vlastelina Kuša. — Gospodaru Tutmes! Pustite me! Đavo opet hara!

Vrata se otvoriše. Tutmes je stajao u portalu - visoka i vitka aristokratska figura sa uskim crtama i tamnom kožom svoje kaste. Bio je umotan u odeždu od bele svile kao da je spreman za krevet i u ruci je držao malu, bronzanu lampu.

— Šta je, Afari? — upita.

Posetilac iskolačenih očiju ulete u sobu. Bio je gibak, žilav čovek tamne kože u beloj džubi, niži od Tutmesa, a negroidnost, u njegovim crtama bila je jače izražena. Uprkos svoj žurbi pobrinuo se da zatvori vrata pre nego je odgovorio:

— Ambula! Mrtav je! U crvenoj kuli!

— Šta? — uzviknu Tutmes,

— Tananda se usudila da pogubi zapovednika »crnih kopalja«?

— Ne, ne, ne! Sigurno nije takva budala. Nije pogubljen, već ubijen.

Nešto je ušlo u njegovu ćeliju — kako, sam Set zna - i iščupalo mu grkljan, raščerečilo grudi, i razbilo lobanju. Tako mi Derektinih zmijastih pramenova, video sam mnogo mrtvih, ali nikad nekog manje lepog u smrti od Ambule. Tutmes, to je delo demona o kome šapuću crni ljudi!

Nevidljivi užas ponovo pustoši Meroom! — Afari stisnu malog idola obešenog o uzicu oko koščatog vrata. — Ambuli je grkljan izgrizen, a tragovi zuba ne liče na lavlje ili velikog majmuna. Kao da su napravljeni dletima oštrim poput brijača.

— Kada se to dogodilo?

— Negde oko ponoći. Stražari u donjem delu kule, koji čuvaju stepenice, čuli su njegov vrisak. Jurnuli su uz stepenice, uleteli u ćeliju i našli ga unakaženog. Kao što ste naredili. Spavao sam u donjem delu kule.

Pošto sam sve ono video, došao sam ovamo i naredio stražarima da nikom ništa ne govore.

Tutmes se nasmeši hladno; krvno i neosetljivo - neprijatno. Šapnu: — I sam znaš kako Tananda ume luđački da besni. Pošto je bacila

Ambulu i svog rođaka Aahmesa u tamnicu, mogla je lako da izvede da se Ambula ubije, a telo unakazi tako da izgleda kao delo čudovišta koje je dugo pustošilo zemljom. Mogla je, zar ne?

Razumevanje sinu u ministrovim očima. Uzimajući Afarija za ruku, Tutmes nastavi:

— Idi sad, i udari pre nego što kraljica sazna za to. Prvo, povedi odred crnih kopljanika u crvenu kulu i pobij sve stražare zbog spavanja na dužnosti. Neka se zrla da to činiš po mojem naređenju. To će crncima pokazati da sam osvetio njihovog zapovednika i skloniti oružje iz Tanandinih ruku.

Zatim to razglasi ostalim glavnim velikodostojnicima. Ako se Tananda ovako obračunava sa moćnicima svoga kraljevstva, bolje da smo svi na oprezu.

Potom otiđi u Spoljni Grad i nađi starog vešca Agiru. Nemoj mu otvoreno reći da je Tananda naredila taj čin, već mu samo nagovesti.

Afari se strese.

— Kako običan čovek može da laže pred tim đavolom? Oči su mu poput vatrenog ugljevlja; kao da gledaju u bezimene dubine. Video sam kako čini da se leševi dižu i hodaju, a lobanje škljocaju vilicama.

— Ne laži — odgovori Tutmes. — Prosto nagovesti sopstvene sumnje.

Najzad, čak i ako demon jeste umorio Ambulu, neko ljudsko biće ga je prizvalo iz noći. Na kraju krajeva, možda Tananda zaista stoji iza ovoga.

Zato, idi brzo!

Kada Afari, intenzivno razmišljajući o naređenju svog pa trona, ode, Tutmes je za trenutak stajao u odaji ukrašenog tapiserijama. Plavi dim je isticao iz zaobljene kadionice od izbušenog mesinga u jednom uglu.

Tutmes pozva:

— Muru!

Bose noge zatapkaše po podu. Mutno grimizna draperija obešena preko jednog zida bi odgurnuta u stranu i neprirodno visok, mršav čovek uđe u prostoriju.

— Tu sam, gospodar — reče.

Čovek, mnogo viši čak i od visokog Tutmesa, nosio je veliki komad skerletne tkanine prebačen preko jednog ramena poput toge. Mada mu je koža crna kao mastilo, crte lica su mu bile uske i orlovske, poput vladajuće kaste Meroa. Vunasta kosa bila je potkresana u fantastičnu ćubu.

— Ono se vratilo u ćeliju? — upita Tutmes.

— Jeste.

— I zatvoreno je?

— Da, gospodaru moj.

Tutmes se namršti.

— Kako možeš da budeš siguran da će uvek poslušati tvoja naređenja i uvek ti se vratiti? Kako znaš da te neće jednog dana umoriti, kada ga oslobodiš, i pobeći u neku ukletu sferu koju naziva svojim domom.

Muru raširi ruke.

— Čini za kontrolu demona, naučene od mog gospodara, izgnanog stigijskog čarobnjaka, nikada me nisu izneverile.

Tutmes uputi magu prodoran pogled.

— Meni izgleda da vi čarobnjaci provodite najveći deo života u izganstvu. Otkuda znam da te neki neprijatelj neće potkupiti da jednog dana pustiš čudovište na mene?

— O gospodaru, i ne pomišljajte na tako nešto. Gde bih ja bez vaše zaštite? Kušiti me preziru, jer ne pripadam njihovoj rasi, a iz razloga, koji su vama poznati, ne mogu da se vratim u Kordafu.

— Hm. U redu, ali dobro se brini o tvom demonu, jer će nam, možda, uskoro opet biti potreban. Ona brbljiva budala, Afari, mnogo voli da se pravi mudar pred drugima. Prošaptaće priču o Ambulinom ubistvu, ukrašenu mojim nagoveštajima Tanandine uloge, u stotinu željnih ušiju.

Razdor između Tanande i njene vlastele će se povećati, a ja ću požnjeti plodove.

Prigušeno se smejući, Tutmes nasu vino u dve srebrne kupe i pruži jednu koščatom magu koji je primi uz nemi naklon. Tutmes nastavi:

— Naravno, neće pomenuti da je on sam počeo celu šaradu lažnim optužbama protiv Ambule i Aahmesa - i to bez mog naređenja. Ne zna on da ja znam za to, zahvaljujući tvojim nekromantskim veštinama, prijatelju Meru. Pravi se da je privržen mojoj stvari i grupi,

ali će nas prodati istog trenutka kada pomisli da time može nešto da dobije. Želja mu je da oženi Tanandu i vlada Kušom kao kraljičin suprug. Kada ja postanem kralj, trebaće mi pouzdaniji čovek od Afarija.

Tutmes je naglas razmišljao, pijuckajući vino: — Od kada je pokojni kralj, njen brat, poginuo u bici sa Stigijcima, Tananda se nesigurno drži prestolja od slonovače, huškajući razjedinjene grupe jednu protiv druge. Ipak joj nedostaje snaga da zadrži moć u zemlji čija tradicija ne prihvata vladavinu žene. Ona je nagla i impulsivna, nečovečna razvratnica čiji je jedini način držanja vlasti da pogubi onog vlastelina koga se u tom trenutku najviše plaši, tako uz, budući i okrećući ostale jedne protiv drugoga.

Pažljivo motri Afarija, Muru. I drži tvog demona na kratkom lancu.

Uskoro će nam to stvorenje opet zatrebati.

Kada je Kordafac otišao, opet uvlačeći glavu da bi prošao kroz vrata, Tutmes se pope uz stepenice od izglačanog mahagonija. Izašao je na ravni krov svoje palate, osvetljen mesečinom.

Naslonjen preko parapeta gledao je neme ulice pod sobom. Video je palate, bašte i veliki unutrašnji trg, na koji su hiljadu crnih konjanika mogli začas da u jašu iz dvorišta obližnjih baraka.

Gledajući u daljinu, video je veliku bronzanu kapiju Unutrašnjeg grada i Spoljni grad iza nje. Meroe je stajao usred velike ravnice zatalasane trave koja se - tek tu i tamo narušena niskim brdima - prostirala do horizonta.

Lenjo vijugajući između pašnjaka, uska reka je dodirivala rasute ivice Spoljnog Grada.

Visoki, masivni zid, koji je zatvarao palate vladaj uće kaste, odvajao je Unutrašnji i Spoljni Grad. Vladari su bili potomci Stigijaca koji su pre mnogo vekova došli na jug da mačem obezbede sebi carstvo i da između svoju ponosnu krv sa krvlju crnih podanika. Unutrašnji Grad bio je dobro postavljen, sa pravilnim ulicama i trgovima, zgradama od kamena i baštama.

Spoljni Grad, s druge strane, bio je šireća džungla koliba od blata. Ulice su se rasipale u nepravilne otvorene prostore. Crni ljudi Kuša, živeli su u Spoljnom Gradu. Niko izuzev vladajuće kaste nije živeo u Unutrašnjem Gradu, ako se izuzmu sluge i crni konjanici, čuvari.

Tutmes baci pogled preko ogromnog prostranstva koliba. Vatre su gorele na iskrzanim trgovima; po izuvijanim ulicama klatile su se baklje.

Povremeno bi uhvatio delić neke pesme - varvarskog naricanja orošenog potmulom žeđu za osvetom i krvlju. Tutmes se strese i čvršće se umota u ogrtač.

Šetajući tako po krovu, stade kad ugleda neku priliku kako spava pod palmom u bašti. Potaknut Tutmesovom nogom čovek se probudi i skoči.

— Nema potrebe za govorima — upozori ga Tutmes. — Delo je učinjeno. Ambula je mrtav; i ceo Meroe će pre zore znati da ga je ubila Tananda.

— A ... đavo? — prošaputa čovek drhteći.

— Siguran je u svojoj ćeliji. Čuj, Šuba, vreme je da pođeš. Traži među Šemitima dok ne nađeš odgovarajuću ženu, belu ženu. Dovedi je brzo ovamo. Ako se vratiš do punog meseca, daću ti njenu težinu u srebru. Ako ne uspeš, visićeš sa ove palme.

Šuba se baci na zemlju i dodirnu čelom prašinu. Zatim ustade i požuri sa krova. Tutmes ponovo baci pogled prema Spoljnem Gradu. Vatre su izgledale nekako divljije, a bubnjanje je postalo zlokobno monotono. Diže se iznenadna buka besnih povika i polete ka zvezdama.

— Čuli su da je Ambula mrtav — promrmlja Tutmes, a jak drhtaj ga ponovo protrese.

3. Tananda jaše

Zora upali nebesa nad Meroom grimiznom vatrom. Koplja bogate, rumene svetlosti poletela su maglastim vazduhom i odbijala se od kupola oštih kula umočenih u bakar, kamenom ozidanog Unutrašnjeg grada.

Uskoro se narod Meroa razmileo. U Spoljnom gradu veličanstvene tamnopusite žene su išle na pijacu sa tikvama i korpama na glavi, a mlade devojke su brbljale i smejale se na putu do bunara. Naga deca su se tukla i igrala u prašini, ili se jurila kroz uske uličice. Džinovski crni ljudi su čučali na ulazima slamnatih koliba baveći se svojim zanatima ili su, izvaljeni, ležali u senci.

Na pijačnom trgu trgovci su čučali pod prugastim ceradama nudeći na pločniku zatrpanom smećem lonce i drugu grnčariju ili povrće i voće. Crni narod se beskrajno začikavao i cenjkao oko ovoga i onoga. Kovači su čučali nad vatricama od ćumura naporno kujući gvozdene noževe ili glave motika i kopalja. Vrelo sunce je pržilo sve - znoj, veselje, bes, nagotu, snagu, bedu i žilavost crnog naroda Kuša.

Najedamput se oseti neka promena, i u uobičajenoj atmosferi nazre se neki novi zvuk. Uz zveket kopita, grupa konjanika projaha u pravcu velike kapije Unutrašnjeg Grada. Grupu je predvodila žena.

Koža joj je zlatastotamna, a kosa gusta crna masa, skupljena pozadi i uhvaćena uskom zlatnom trakom. Pored sandala na nogama i draguljima posutih pločica koje su joj delimično pokrivala pune grudi, jedina odeća joj se sastojala od kratke svilene suknje i pojasa. Crte lica bile su joj pravilne, čvrste, iskričave oči pune izazova i sigurnosti. Sa lakoćom i sigurnošću upravljala je vitkim kušitskim konjem pomoću oglava optočenog draguljima i uzdi širine dlana od skerletne kože opletene zlatom. Noge u sandalama počivale su u širokim, srebrnim uzengijama, a ispred sedla bila je prebačena gazela. Par vitkih lovačkih hrtova kaskalo je odmah za njenim konjem.

Kako je žena projahivala, tako je rad i žamor prestajao. Crna lica su se mrštila; mutne, sumorne oči su crveno plamtele. Crnci su okretali

glave i šaputali jedan drugom u uvo i taj šapat preraste u čujno, zlokobno mrmljanje.

Mladić koji je jahao kraj njenih uzengija postade nervozan. Baci pogled napred, niz vijugavu ulicu. Procenjujući udaljenost od bronzane kapije, još uvek nevidljive između koliba, prošaputa: — Narod postaje gadan, visosti. Nije trebalo danas jahati kroz Spoljni Grad.

— Ni Svi crni psi Kuša neće sprečiti moj lov! — odgovori žena. — Ako neki zapreti, izgazite ga konjima.

— To je lakše reći nego učiniti — promrmlja mladić, odmeravajući tihu masu. — Izlaze iz kuća i gusto se nagomilavaju s obe strane ulice... vidite tamo?

Ušli su na širok, iskrzan trg, na kome se rojio crni narod. S jedne strane ovog trga stajala je zgrada od sasušenog blata i palmovih stabala, veća od okolnih, sa grozdom lobanja iznad ulaza. Bio je to hram Džulaha, koga je vladajuća kasta prezrivo zvala đavo-đavo kuća. Crni narod se klanjao Džulahu, nasuprot Setu, bogu njihovih vladara i njihovih predaka iz Stigije.

Crni narod je gusto nadirao na ovaj trg, mračno zureći u konjanike po prvi put. Osećajući blagu nervozu, Tananda propusti da primeti još jednog jahača kako prilazi trgu drugom ulicom. Normalno bi ovaj jahač privukao pažnju, jer nije bio ni braon ni crn. Bio je to beli čovek, moćna figura u panciru i šlemu.

— Ovi psi nameravaju nešto gadno — promrmlja mladić pored Tanande napola izvlačeci sablju. Ostali čuvari - crni kao i narod oko njih gusto se skupiše oko nje, ali nisu potezali oštrice. Tiho, preteće mrmljanje postade glasnije, ali se niko ne pokrenu.

— Probijte se kroz njih — naredi Tananda mamuzajući konja. Crnci počеше zlovoljno da se razdvajaju.

Tada, iznenada, iz đavolje kuće izađe mršava, crna prilika. Bio je to stari Agira, čarobnjak, odeven samo u pregaču. Upirući prstom u Tanandu on dreknu:

— Eno je, jaše, ona čije su ruke ogrezle u krvi! Ona je ubila Ambulu!

Njegov povik bio je varnica koja pali eksploziju. Strašan urlik diže se iz mase. Rulja nagru napred vrišteći: — SMRT TANANDI!

U tren oka stotinu crnih ruku je poput kandži hvatalo noge jahača.

Mladić se postavi između Tanande i gomile, ali mu bačeni kamen razmrskala lobanju. Čuvari su za tren oka strgnuti sa konja, a potom, su nemilosrdno izgaženi i izubijani. Tananda, najzad opsednuta strahom, vrisnu kad joj se konj prope. Masa divljih crnih prilika, muškaraca i žena pružile su zgrčene ruke ka njoj.

Jedan džin je zgrabi za butinu, iščupa je iz sedla i baci je pravo u besne ruke koje su je nestrpljivo čekale. Suknja joj bi strgnuta i zaleprša iznad nje, dok urlik primitivnog smeha odjeknu iz nadiruće mase. Jedna žena je pljunu u lice i strgnu joj metalni grudnjak, grebući joj grudi pocrnelim noktima. Bačeni kamen okrznu joj glavu.

Tananda ugleda kamen stisnut u ruci, čiji se vlasnik upinjao da dođe do nje. Bodeži su se presijavali. Samo ih je sputavajući broj zbijene mase sprečavao da joj odmah ne udele smrt. Diže se urlik: — U Džulahov hram!

Narod oduševljeno zagalami. Tananda oseti kako je pola nose a pola vuku po zemlji. Crne ruke su joj čupale kosu, ruke, noge. Udarce upravljene ka njoj masa je donekle ublažavala ili skretala.

A onda crna rulja posrnu kada konjanik na moćnom atu tresnu pravo u gužvu. Vrišteći, ljudi su padali, a gnječila su ih zahuktala kopita. Tananda na tren ugleda figuru koja je nadvisivala masu, tamno izbrazdano lice pod čeličnim šlemom i veliki mač kako šiba gore-dole, raspršujući grimiz. Ali, odnekud iz gomile, koplje liznu nagore i proburazi konja. On vrisnu, posrnu i pade.

Jahač se, međutim, dočeka na noge, odvaljujući mačem levo i desno.

Nasumice bačena koplja su se odbijala od šlema ili štita na njegovoj levoj ruci, dok je široki mač parao meso i kost, razbijao lobanje i prosipao creva po krvavoj prašini.

Prepadnut narod tome nije mogao da se odupre. Raščišćujući prostor, stranac se nagnu i uhvati uplašenu devojkicu. Povlačio se, zaklanjajući je štitom, bezobzirno sekući stazu sve dok nije zašao za ugao zida. Gurajući je iza sebe postavio se ispred nje, odbijajući zapenjenu, vrišteću lavinu.

Tada se začu zveket kopita. Odred garde ulete na trg, goneći gomilu ispred sebe. Kušiti zavrištaše u iznenadnoj panici i pobegoše

u bočne ulice ostavljajući trg posut mrtvim telima. Zapovednik straže - divovski crnac, nagizdan, u grimiznoj svili i zlatom opletenoj opremi —sjaha sa konja.

— Dugo ti je trebalo da dođeš — reče Tananda koja je ustala i uspela da povрати samouverenost.

Zapovednikovo lice postade pepeljastosivo. Pre nego što je mogao da se pokrene, Tananda dade znak ljudima iza njega. Jedan od njih sa obe ruke gurnu koplje među lopatice svog zapovednika takvom snagom da mu šiljak probi grudi. Zapovednik se sruči na kolena i ubodi još desetak kopalja dovršiše posao.

Tananda protrese svoju dugu, crnu, zamršenu kosu i okrenu se svome spasiocu. Rane su joj krvarile i bila je naga poput tek rođenog odojčeta.

Ipak, zurila je u tog muškarca bez i jednog znaka srama ili nesigurnosti.

Uzvratio joj je pogled, a izraz mu je odavao otvoreno divljenje njenom hladnokrvnom držanju i savršenstvu njenih tamnopusih udova i sladostrasno izvajanom torzu.

— Ko si ti? — upitala je.

— Ja sam Konan, Simerijanac — zamumla on.

— Simerijanac?

Nikada nije čula za tu daleku zemlju, stotinama vrsta na sever.

Namrštila se.

— Nosiš stigijski oklop i šlem. Ti si Stigijac?

Odmahnuo je glavom, i nasmejao se, pokazujući bele zube. — Dobio sam oklop od Stigijca, ali sam prvo morao da ubijem tu budalu.

— Šta onda tražiš, ovde?

— Ja sam lualica — reče on jednostavno — sa mačem na iznajmljivanje. Došao sam ovde tražeći posao.

Kraljičine oči ocenjivački predoše Konanovim divovskim telom, mereći širinu njegovih ramena i veličinu prsa.

— Ja ću unajmiti tvoj mač — reče najzad. — Koliko tražiš ?

— Koliko nudiš? — uzvрати on, bacajući žalostan pogled na lešinu svog konja. — Ja sam lualica bez pare, a sada, na žalost, i bez konja.

Ona odmahnu glavom.

— Nisi, tako mu Seta! Više nisi bez pare, već si kapetan kraljevske garde. Hoće li stotinu zlatnika mesečno kupiti tvoju vernost?

On letimice pogleda nepomičnu figuru bivšeg zapovednika koji je ležao u svili, čeliku i krvi. To nije pomračilo užitak u njegovom osmehu.

— Mislim da hoće — reče Konan.

4. Zlatna robinja

Dani su prolazili. Konan je gvozdenom rukom skršio kratak ustanak nižih kasta. Šuba, Tutmesov sluga, vratio se u Meroe. Ulazeći kod Tutmesa, u odaju u kojoj su lavlje kože prekrivale mermerni pod, on reče: — Pronašao sam ženu kakvu ste želeli, gospodaru: Devojka je iz Nemedije, uhvaćena na argoskom trgovačkom brodu. Dao sam šemitskom trgovcu robljem mnogo zlatnika za nju.

— Daj da je vidim — zapovedi Tutmes.

Šuba napusti prostoriju i vrati se trenutak kasnije vodeći devojku za ruku. Bila je vitka a njeno belo telo predstavljalo je zaslepljujući kontrast u odnosu na tamna tela na koja je Tutmes bio navikao. Kosa joj je padala u vijugavim, talasastim kaskadama preko belih ramena. Nosila je samo iscepanu, bezobličnu haljinu. Šuba joj i nju smače, ostavljajući je da se snebiva, potpuno naga.

Tutmes ravnodušno klimnu glavom.

— Dobra roba. Da se ne kockam za presto, možda bih pao u iskušenje da je zadržim za sebe. Naučio si je kušitski, kao što sam naredio?

— Da; učio sam je u gradu Stigijaca i kasnije, svaki dan na putu karavanom. Kao što to Kušiti rade, papučom sam joj utuvio potrebu za učenjem. Zove se Dijana.

Tutmes se uvali na divan i dade znak da devojka sedne prekrštenih nogu na pod kraj njegovih stopala. To je i učinila.

— Daću te kraljici Kuša kao poklon — rekao je. — Formalno ćeš biti njena robinja, mada ćeš i dalje pripadati meni. Redovno ćeš dobijati naređenja i nećeš propuštati da ih izvršiš. Kraljica je surova i nagla, pa se čuvaj da nešto ne zamutiš s njom. Čak ni pod mukama ne smeš da priznaš da si i dalje u vezi sa mnom. Kada se nađeš u kraljevskoj palati, nemoj slučajno da pomisliš da si van mog domašaja, da dođeš u iskušenje da ne poslušаш moja naređenja. Grdno ćeš zažaliti ako ne poslušаш... A sada hajde da vidiš da se ne možeš sakriti.

Uzimajući je za ruku, povede je niz hodnik, pa niz seriju kamenih stepenica u dugačku, mutno osvetljenu sobu. Ova prostorija bila je podeljena na dva jednaka dela kristalnim zidom, prozirnim kao voda,

mada debelim čitavu pedalj i dovoljno jakim da izdrži udarac podivljalog slona.

Tutmes dovede Dijanu do ovog zida i natera je da stoji licem okrenuta ka njemu, dok se on odmakao. Svetlo se iznenada ugasi.

Dok je tako stajala u tami, a gipki udovi joj se tresli od nerazumne panike, svetlo poče da se pomalja iz mraka. Ugleda kako deformisana, grozna glava izrasta iz tame. Ugledala je bestijalnu rilicu, turpijaste zube i čekinje. Kada se užas pokrenu prema njoj ona vrisnu i okrenu se, zaboravljajući u svom paničnom strahu slojeve kristala koji su je razdvajali od zveri. U tami, ona ulete pravo u Tutmesove ruke. U tom ču njegov šapat.

— Videla si mog slugu. Nemoj me izdati, jer će te on naći ma gde bila.

Od njega se ne možeš sakriti.

Devojka se onesvesti.

Tutmes je odnese uz stepenice i predade je u ruke crnoj ženi, sa naređenjem da je povrati, da se pobrine da dobije hranu i vino, da je okupa, počešlja, namiriše i okiti, kako bi sutra bila prikladan poklon kraljici.

5. Tanadin bič

Sledećeg dana Šuba povede Dijanu od Nemedije do Tutmesovih dvokolica, pope je u kola i uze dizgine. Bila je to drugačija Dijana, okupana i namirisana. Njena prirodna lepota još više je istaknuta blagom šminkom. Srebrna dijadema presijavala joj se u kosi.

Ona je, međutim, i dalje bila užasnuta. Život joj se pretvorio u košmar otkako su je oteli trgovci robljem. Tokom dugih meseci, pokušavala je da se uteši mišlju da ništa ne traje zauvek. Ovako loša sreća ne može večito da traje. Umesto toga, sve je postalo još mnogo gore.

Sada će biti ponuđena kao poklon surovoj i naprasitoj kraljici. Ako i preživi, biće ukleštena između opasnosti Tutmesovog čudovišta i kraljičinih sumnji. Ako ne špijunira za Tutmesa, demon će doći po nju; ako to bude činila, kraljica će je verovatno uhvatiti i poslaće je u smrt na neki još jeziviji način.

Nebo je imalo čelični izgled. Oblaci na zapadu su se gomilali, sprat po sprat. Period suše bližio se kraju.

Dvokolice zatutnjaše ka glavnom trgu ispred kraljevske palate. Točkovi su tiho škripali preko nanetog peska, lupajući kada bi naišli na parče golog pločnika. Malo je stanovnika Meroa iz gornje kaste bilo napolju, jer je podnevna vrućina bila u punoj snazi. Najveći deo vladajuće klase dremao je po kućama. Nekolicina crnih slugu se tromo vukla ulicama, okrećući ka dvokolici bezizražajna lica okupana znojem.

Pred palatom Šuba pomože Dijani da siđe sa dvokolica i povede je kroz pozlaćenu bronzanu kapiju. Debeli majordom ih sprovede niz hodnike u veliku raskošnu odaju. Na ležaljki od slonovače i abonosa, sa umecima od srebra i sedefa, sedela je Tananda odevena samo u kratku suknju od grimizne svile.

Kraljičine oči su drsko ispitivale uzdrhtalu, plavu robinju.

Devojka je očigledno bila lep komad ljudske robe. Ali, Tanandino srce, i samo umočeno u izdajstvo, spremno je nalazilo izdajstvo u drugima.

Kraljica iznenada progovori, glasom teškim od prikrivene pretnje: — Govori, curo! Zašto te Tutmes poslao u palatu?

— Ja... ne znam... gde sam? Ko ste vi? — Dijana je imala glas visok i sitan, poput deteta.

— Ja sam kraljica Tananda, ludo! Sada mi odgovori na pitanje.

— Ne znam ja odgovor, gospo. Jedino znam da me je gospodar Tutmes poslao kao poklon...

— Lažeš! Tutmesa proždire ambicija! Pošto me mrzi, ne bi mi slao poklon bez neke opake namere. Verovatno snuje neku zaveru. Govori ili ćeš zažaliti.

— Ne... ne znam! Zaista ne znam! — zavapi Dijana, a suze joj navreše.

Skoro luđački uplašena od Muruovog demona, ne bi mogla da progovori i da je htela. Jezik bi odbio da poslušna mozak.

— Svucite je! — zapovedi Tananda.

Slabašnu odeću začas strgoše sa Dijaninog tela.

— Razapnite je! — reče Tananda.

Dijani zavezaše zglavke, konopac prebaciše preko grede i čvrsto ga zategnuše, tako da se devojčine ruke digoše pravo iznad glave.

Tananda ustade sa bičem u ruci. Sada ćemo — reče uz surov osmeh — videti šta znaš o malim šemama našeg dragog prijatelja Tutmesa. Još jedamput: hoćeš li da govoriš?

Zagušena jecajima, Dijana je samo mogla da odmahne glavom. Bič zviznu i puče preko bele kože Nemedijanke, ostavljajući crvenu masnicu dijagonalno preko njenih leđa. Dijanin vrisak zapara vazduh.

— Šta se tu događa? — upita duboki glas. Konan, sa oklopom preko džube i opasan mačem, stajao je u vratima. Pošto je postao intiman sa Tanandom, navikao je da nenajavljen ulazi u palatu. Tananda je i ranije uzimala ljubavnike, i ubijeni Ambula je bio među njima, ali ni u čijim zagrljajima nije doživela takvu ekstazu, niti se nekim tako drsko i bestidno razmetala. Nije mogla da se nasiti divovskog severnjaka.

Sada se, međutim, oštro obrecnula.

— Obična severnjačka ženturača koju mi je Tutmes poslao kao poklon.

Verovatno da mi gurne nož među rebra ili mi otruje vino — pucnu ona.—Pokušavam da izvučem istinu iz nje. Ako želiš da me voliš,

vrati se kasnije.

— Nije to jedini razlog mog dolaska — odgovori Konan lagano. — Postoji tu i još jedna sitnica. Kakva je to ludost - pustiti crne u Unutrašnji Grad da gledaju spaljivanje Aahmesa?

— Kako ludost, Konane? To će pokazati crnim psima da se sa mnom ne treba igrati. Tog nitkova će tako mučiti da će se to pamtiti godinama. Tako prolaze svi neprijatelji naše božanske dinastije! Kakve ti primedbe imaš, molim?

— Samo ovu: ako pustiš par hiljada Kušita u Unutrašnji Grad i onda scenom mučenja nadražiš njihovu krvožednost, neće mnogo trebati da započne nova pobuna. Tvoja božanska dinastija im nije dala mnogo razloga da je vole.

— Ja se ne plašim tog crnog ološa!

— Možda, ali ja sam dva puta spasao tvoj lepi vrat od njih i treći put me može napustiti sreća. Upravo sam pokušao ovo da kažem tvom ministru, Afariju, ali on kaže da je to tvoja zapovest i da je nemoćan. Ponadao sam se da ćeš mene poslušati. Tvoji podanici te se previše plaše da bi ti rekli nešto što bi izazvalo tvoje nezadovoljstvo.

— Tako nešto mi ne pada na pamet. A sada odlazi i ostavi me da radim... izuzev ako sam ne želiš da rukuješ bičem.

Konan priđe Dijani.

— Tutmes ima ukusa — reče — ali, ovo devojče je izbezumljeno od straha. Nikakva priča koju bi sada izvuka iz nje ne bi bila vredna slušanja.

Daj je meni pa ću ti pokazati šta može da učini malo dobrote.

— Ti, dobar? Ha! Brini svoju brigu, Konane, a ja ću moju. Trebalo bi da postavljaš stražare zbog večerašnjeg okupljanja.

Tananda se onda oštro obrati Dijani: — A sad govori devojčuro, duša nek' ti je prokleta! — bič zašišta dok je trzala ruku u nameri da nesrećnoj devojci zada novi udarac.

Krećući brzinom lava, Konan uhvati Tanandu za zglavak i iskrivi ga, a bič joj ispade.

— Pusti me! — vrisnu ona. — kako se usuđuješ?! Ja ću te... ja ću... ja...

— Ti ćeš... šta? mirno upita Konan, baci bič u ugao, izvuče bodež i preseče konopac oko Dijaninih ruku. Tanandine sluge razmeniše

nelagodne poglede.

— Pazite na vaše kraljevsko dostojanstvo, veličanstvo! — isceri se Konan uzimajući Dijanu u naručje. — Zapamtite da pod mojim zapovedništvom imate bar nekakvu šansu. Bez mene... pa, i sami znate odgovor. Videćemo se na mučenju.

On zakorači ka vratima, noseći Nemedijanku. Vrišteći od besa Tananda zgrabi odbačeni bič i zavitla ga za njim. Drška udari u njegova široka leđa i pade na pod.

— Više ti se dopada od mene samo zato što ima kožu kao riblji stomak, kao i ti! — zakrešta Tananda. — Zažalićeš zbog tvoje obesti!

Konan izađe napolje tiho se smejući. Tananda se sruči na pod, udarajući mermer pesnicama i plačući od nemoćnog besa.

Vraćajući Tutmesove dvokolice gospodarevoj kući, Šuba nešto kasnije prođe kraj Konanovih odaja. Zapanjeno je video kako Konan ulazi na prednja vrata sa nagom devojkom u naručju. Onda požuri svojim putem.

6. *Mračno savetovanje*

Prve lampe su se palile u sumraku dok je Tutmes sedeo u svojim odajama sa Šubom i Muruom, visokim čarobnikom iz Koredafe.

Nelagodno gledajući svog gospodara, Šuba je upravo završio priču.

— Vidim da sam potcenio Tanandinu sumnjičavost — reče Tutmes. — Šteta je što smo izgubili Nemedijanku, ipak, ne pogađa svaka strela cilj.

Sada, je, međutim, pitanje: šta dalje? Da li je neko video Agiru?

— Ne, gospodaru — reče Šuba. — Nestao je pošto je započeo onu pobunu protiv Tanande. Neki kažu da je napustio Meroe; drugi da se skriva u hramu Džulahovom, danju i noću bacajući čini.

— Kada bi naša božanska kraljica imala pameti makar kao obična žena — podrugnu se Tutmes — zauzela bi đavo-đavo kuću i obesila sveštenike o grede sopstvenog hrama.

Njegova dva sabesednika se trgoše i nelagodno zakolutaše očima.

— Znam, svi se vi plašite vradžbina i aveti. Dobro, da vidimo. Devojka nam je sada beskorisna. Ako Tananda nije uspela da iscedi naše tajne iz nje, Konan će to učiniti na nežniji način, a u njegovoj kući ionako nećemo saznati ništa interesantno. Taj čovek mora odmah da umre. Muru, možeš li da pošalješ tvog demona večeras u Konanovu kuću, dok on zapoveda stražom, da ukloni onu devojčuru?

— To mogu, gospodaru — odgovori Kordafanac. — Zar ne bi trebalo da mu zapovedim da ostane tamo dok se Konan ne vrati i da i njega pogubi? Jer, vidim da kralj nećete postati dogod je Konan živ. Sve dok drži sadašnje mesto boriće se poput đavola da zaštiti kraljicu, svoju ljubavnicu, jer je to obećao, bez obzira koliko se oni, inače, svađaju. Vojnici ga obožavaju i zaklinju se da je on, uprkos boji kože, iznutra crni čovek kao i oni.

— Dobro — reče Tutmes. — Rešimo ih se oboje jednim udarcem. Ja ću gledati mučenje na trgu, tako da niko ne može da posumnja da sam učestvovao u ubistvu.

— Zašto ne pošaljete demona i na Tanandu? — upita Šuba.

— Nije još vreme. Prvo moram da udružim ostalu vlastelu, a to neće biti lako. Previše njih takođe zamišljaju sebe kao kralja Kuša.

Dok moja strana ne postane jača moj položaj na prestolu bi bio nesiguran isto onoliko koliko je Tanandin sada. Zato se zadovoljavam čekanjem, puštajući je da se u međuvremenu sama upropasti svojim preterivanjem.

7. Sudbina kraljevstva

Na sredini glavnog trga Unutrašnjeg Grada, princ Aahmes bio je vezan za kolac. Bio je to punij i mladić tamne kože čije je nepoznavanje politike, izgleda, omogućilo Afariju da ga lažnim optužbama uvuče u , zamku.

Velike lomače u uglovima trga i redovi baklji osvetljavali su paklenu scenu. Između koca i kraljevske palate bila je niska platforma na kojoj je sedela Tananda. Oko platforme su stajala tri reda kraljevske garde. Na njihovim kopljima plamteli su odsjaji vatre.

Konan je sedeo na konju s .jedne strane trga, na čelu odreda konjanika sa podignutim kopljima. U daljini su se mreškale munje među visoko nagomilanim oblacima.

U sredini, gde je gospodar Aahmes bio vezan, gardisti su održavali red i obezbeđivali čist prostor. Kraljevski dželat je na toj čistini zagrevao na malom ognjištu svoje grozno oružje. Ostatak trga bio je popunjen većinom stanovnika Meroa. Tutmes i njegove sluge bili su u prvom redu.

Konan je gledao u gomilu s nekim mračnim predosećanjem. Do sada je sve bilo u redu; ali, ko bi ga znao šta bi sve moglo da se desi ako proključaju primitivne strasti? Neka zebnja mu nikako nije davala mira.

Kako je vreme prolazilo, njegova zebnja postade potpuno određena, usmerena, ne na sudbinu tvrdoglave kraljice, već na devojku iz Nemedije koju je ostavio u svojoj kući. Ostavio ju je samo sa jednom služavkom, crnkinjom, jer su mu stražari bili potrebni zbog kontrole skupa na trgu...

Za nekoliko časova, koliko je Konan znao Dijanu, veoma mu se dopala.

Slatka, nežna, možda čak i devica, na svaki način se razlikovala od vatrene, burne, strasne, surove i senzualne Tanande. Biti Tanandin ljubavnik svakako je bilo uzbudljivo, ali, posle izvesnog vremena, Konan je pomislio da bi za promenu želeo nekog manje burnog. Znajući Tanandu, ne bi se iznenadio da pošalje nekog slugu da ubije Dijanu dok je Konan zauzet obavezama.

U sredini trga dželat je mehom razgorevao svoju malu vatru. Podigao je alatku koja je u tami sijala jasnom trešnjevom bojom. Onda priđe zatvoreniku. Konan nije mogao da čuje zbog žamora mase, ali je znao da dželat traži od Aahmesa pojedinosti zavere. Zatočenik odmahnu glavom.

Odjednom u Konanu progovori neki unutrašnji glas, podstičući ga da se vrati u svoje odaje. U hirborijanskim zemljama Konan je često slušao rasprave sveštenika i filozofa. Raspravljali su o postojanju duhova zaštitnika i mogućnosti direktne veze umova. Ubeđen da su svi oni ljudi, nije im tada poklanjao mnogo pažnje. Sada je, međutim, mislio da zna o čemu su govorili. Pokuša da odbaci to osećanje kao obično priviđenje, ali se ono vrati jače nego ikada.

Najzad Konan reče svom ađutantu:

— Mongo, preuzmi zapovedništvo dok se ne vratim.

— Gde ide gospodar Konan? — upita crnac.

— Da projašem ulicama i uverim se da se neka banda nitkova nije okupila pod zaštitom tame. Dobro pazi, odmah se vraćam.

Konan okrenu konja i otkasa sa trga. Masa se razdvojila da ga propusti.

Potom je poterao konja lakim galopom i uskoro je bio pred svojim prostorijama. U tom odjeknu slaba i potmula grmljavina.

Kuća je bila u mraku, izuzev jednog prozora u stražnjem delu. Konan sjaha, veza konja i, sa rukom na balčaku uđe. U tom trenutku ču zastrašujući vrisak i prepoznade Dijanin glas.

Uz strašnu kletvu Konan jurnu u kuću, čupajući mač iz korica. Vrisak je došao iz sobe potonule u tamu, ako se izuzme slabačak sjaj jedine sveće u holu.

Na vratima dnevne sobe Konan stade, preneražen scenom pred sobom.

Dijana je drhtala na niskom divanu prekrivenom leopardovim kožama; beli udovi bili su joj otkriveni, kosa raščupana, a plave oči razgoračene od užasa.

Viseći u sredini sobe, siva, vijugava magla je dobijala formu i obličje.

Kipeća magluština se već delimično kondenzovala u glomazno i nezgrapno čudovišno obličje sa pognutim, dlakavim ramenima i debelim, bestijalnim udovima. Konanov pogled se zaustavi na

nakaznoj glavi stvorenja, sa čekinjavom svinjskom rilicom i vilicama opremljenim kljovama.

Stvorenje oblikovano iz vazduha, materijalizovano nekakvom demonskom magijom. Primalne legende isplivaše u Konanovom umu tiho šaputanje priče o jezivim, pustošućim stvorenjima koja šunjajući se, krstare tamom i kolju se neljudskim besom. Samo trenutak je oklevao zbog svog atavističkog straha, a onda, besno mumlajući, skoči napred da se bori.

Međutim, spotaknu se o telo onesvešćene sluškinje pred samim vratima.

Konan tresnu, a mač mu izlete iz ruke.

U istom trenutku čudovište se natprirodnom brzinom okrete i divovskim skokom se baci na Konana. Kako se Konan pručio po podu, tako demon prelete pravo preko njegovog tela i udari u zid spoljnog hodnika.

Borci se za tren oka nađoše na nogama. Dok je čudovište iznova skakalo na Konana, bljesak munje zasja na velikim, turpijastim kljovama.

Simerijanac gurnu levi lakat nagore, pod njegove vilice, drugom rukom tražeći svoj bodež.

Demonove dlakave ruke se užasnom snagom skupiše oko Konanovog tela; kičma nekog slabijeg čoveka bi se prelomila. Konan ču kako mu se odeća cepa dok su se tupi nokti zarivali, a par pancirnih prstenova pukoše uz oštar, metalan zvuk. Mada je težina demona bila ista kao Konanova, snaga mu je bila neverovatna. Napinjući svaki mišić, Konan oseti kako mu se podlaktica polako savija nazad, a razjapljene vilice se sve više približavaju njegovom licu.

Roptali su i posrtali naokolo po polumraku, kao u nekakvoj grotesknoj igri. Konan je i dalje prstima tražio bodež, dok je demon primicao svoje kljove sve bliže i bliže. Konan shvati da mu se pojas verovatno otkacio i da je bodež van domašaja. Osećao je kako čak i njegova titanska snaga otiče kad mu nešto hladno bi gurnuto među zgrčene prste desne ruke. Bio je to balčak mača, koji je Dijana u međuvremenu podigla i sada mu ga stavila u šaku.

Povlačeći desnu ruku, Konan vrhom potraži mesto na telu napadača.

Zatim zari mač. Koža čudovišta je bila neprirodno jaka, ali moćni trzaj gurnu oštricu do kraja. Grčevito škljocajući vilicama stvorenje ispusti bestijalni groktaj.

Konan je ubadao opet i opet, ali rutava zver kao da nije ni osećala ugrize čelika. Demonske ruke su vukle Simerijanca u sve tešnji, smrtonosni zagrljaj. Vilice sa turpijastim zubima su se sve više približavale njegovom licu. Sve više prstenova njegove pancirne košulje se kidalo.

Strašne kandže cepale su tuniku i kopale mu krvave brazde po znojnim leđima. Lepljiva tečnost iz monsturnih rana, nimalo slična normalnoj krvi, tekla je niz prednji deo Konanove odeće.

Najzad, presavijajući noge i zarivajući ih u stomak stvorenja poslednjim delićima snage, Konan se iščupa iz zagrljaja. Posrćući se uspravi, sav obliven krvlju. Dok se demon vukao ka njemu, mašući majmunolikim rukama, Konan obema rukama zaljulja mač u očajničkom luku. Oštrica zagriže čudovištu vrat, prekidajući ga do pola. Moćni udarac bi obezglavio dva, čak i tri ljudska neprijatelja istovremeno, ali demonovo tkivo bilo je jače nego u bilo kog smrtnika.

Demon posrnu unazad i tresnu na pod. Dok je Konan stajao dahćući, Dijana mu se baci oko vrata.

— Tako se radujem... molila sam se lštari da te pošalje...

— Dobro, dobro — reče Konan, smirujući je grubim milovanjem. — Možda izgledam spreman za grob, ali još uvek sam uspravan ...

Naglo se prenu raširenih očiju. Stvorenje se opet dizalo, a deformisana glava se klatila na polupresečenom vratu. Trzajući se pođe ka vratima, spotaknu se o onesvešćeno telo crne služavke i posrćući ode u noć.

— Krome i Mitro! — uzviknu Konan i odgurnu devojkicu u stranu. — Kasnije, kasnije! Ti si dobro devojče, ali moram da sledim ovu jezu. To je demon iz noći o kome govore i, tako mi Kroma, otkriću odakle dolazi!

Zanoseći se izađe napolje, ali otkri da mu je konj nestao. Komad uzde vezan za prsten govorio je da je životinja, u divljem strahu od

demona, prekinula veze.

Mnogo kasnije, Konan se pojavi na glavnom trgu. Dok se probijao kroz gomilu koja je urlkala od uzbuđenja, ugleda kako čudovište posrće i pada ispred visokog kordafanskog čarobnjaka u Tutmesovoj grupi. Imalo je još samo toliko vremena, dok su oticali i poslednji trenuci života, da spusti glavu na magove noge.

Krici besa zaoriše se iz gomile koja je prepoznala čudovište kao demona koji je godinama povremeno se jao užas Merroom. Mada su se pripadnici garde borili da održe čist prostor oko stuba za mučenje, sa strane i otpozadi se stotinu ruku ispruži ka Muruu i povukoše ga dole. Kroz paklenu viku, Konan razazna nekoliko reči: — Pogubite ga! On je demonov gospodar! Ubijte ga!

Nastade iznenadna tišina. Agira se iznenada pojavio, obrijane glave, obojene u vidu lobanje. Kao da je nekako odskočio preko glava mase i pao na čistinu.

— Zašto ubiti oruđe, a ne čoveka koji njime rukuje?! — zakreštao je upirući prst na Tutmesa. — Eno ga onaj kome je Koradafanac služio! Na njegovu zapovest demon je pogubio Ambulu! Moji duhovi su mi rekli, u tišini Džulahovog hrama! Ubijte i njega!

Dok su ruke grabile i vukle izbezumljenog Tutmesa, Agira pokaza na platformu na kojoj je sedela kraljica.

— Pobijte sve vlasteline! Zbacite okove! Pobijte gospodare! Budite opet slobodni ljudi, a ne robovi! Smrt, smrt, smrt!

Konan se jedva održavao na nogama dok je gomila nadirala tamo-amo, vičući:

— Smrt, smrt, smrt!

Tutmesa, koji je zapomagao na sav glas, su svlačili i kidali na komade.

Konan se probijao prema svojim konjanicima. Nadao se da će uz njihovu pomoć moći da raščisti trg. Tada, ugleda nešto što u trenutku promeni njegove planove. Kraljevski gardista, stojeći leđima okrenut platformi, se okrenu i zavitla svoje koplje pravo na kraljicu koju je trebalo da štiti. Koplje prođe kroz njeno veličanstveno telo kao kroz puter. Dok se srozavala sa svog sedišta, još nekoliko kopalja pronađe svoj cilj u njoj. Na pad vladara, čuvari na konjima se pridružiše svojim saplemenicima i otpoče masakr vladajuće kaste.

Nešto kasnije Konan se, izubijan i izgužvan, pojavi pred svojim odajama, vodeći drugog konja. Vezao je životinju, jurnuo unutra i izvadio kesu s novcem iz skrovišta.

— Idemo! — doviknu on Dijani. — Ponesi hleba! Gde mi je štit, tako mi mraznih Paklova Niflhajma? Ah, evo ga!

— Ali, zar nećeš da poneseš one lepe stvari...

— Nema vremena, braonaši su pobesneli. Hajde, penji se, i drži se za moj pojas.

Konj je galopirao sa svojim dvostrukim teretom kroz Unutrašnji grad, kroz rulju pljačkaša i rušitelja, progonilaca i progonjenih. Jedan čovek skoči ka Konanu i odlete pod kopite uz stravičan krik. Ostali se raspršiše s puta. Izjahali su kroz bronzanu kapiju. A iza njih su kuće vlastele buktale poput žutih piramida. Iznad njih blesnu munja, grmljavina urliknu, i kiša se provali poput vodopada.

Čas kasnije kiša popusti i nastavi samo da rominja. Konj je išao polako, tražeći put kroz tamu.

— Još uvek smo na stigijskom putu — zagundā Konan, upinjući se da pogledom probije pomrčinu. — Kada kiša stane, staćemo i mi da, se osušimo i malo odspavamo.

— Gde idemo? — upita Dijana svojim umilnim glasom.

— Ne znam. Samo znam da sam se zasitio crnih zemalja. S tim ljudima se ništa ne može, debelokoži su i bandoglavi kao i varvari sa mog severa Simerijanci, Esiri ili Vaniri. Voleo bih da se opet vratim u učeniji i finiji svet.

— A šta će biti sa mnom?

— Ono što želiš. Poslaću te kući, ili te zadržati za sebe, kako ti drago...

— Mislim da mi se — prozbori glasić — uprkos kiši i svemu ostalom...

dopadaju stvari onakve kakve jesu.

Konan se tiho nasrne ja u tami i potera konja u kas.

JASTREBOVI NAD ŠEMOM

Posle doživljaja u priči »Rilica u tami«, Konan, nezadovoljan onim što je postigao u crnim državama, kreće na sever, kroz pustinje Stigije do livada Šema. Tokom tog putešestvija, njegova reputacija mu je bila od velike koristi. Uskoro se našao u vojsci kralja Sumuabija od Akarije, jednog od šemitskih gradova-država na jugu. Zbog izdajstva nekog Otbala, rođaka ludog kralja Akiroma od Pelištije, akarijske trupe nailaze na zasedu i ginu svi do jednog - svi osim Konana koji je izbegao smrt i uspeo da uđe u trag otpadniku koji se sklonio u Asgalun, prestonicu Pelištije.

1. Uhode

Visoka prilika u belom ogrtaču se brzo okrete, tiho opsova i spusti ruku na dršku sablje. Ljudi nisu bezbrižno hodali noću ulicama Asgaluna, prestonice Pelištije. A u ovoj mračnoj, krivudavoj uličici u četvrti na rečnoj obali, svašta se moglo desiti.

— Zašto me pratiš, pseto? — glas je bio oštar, ali su šemitski grleni glasovi bili izgovoreni sa hirkanijanskim naglaskom.

Još jedna visoka prilika izroni iz mraka, ogrnuta kao i prva ogrtačem od bele svile, ali bez zašiljenog šlema na glavi.

— Reče li ti to »pseto« ? — naglasak se razlikovao od hirkanijanskog naglaska onog prvog.

— Tako je, pseto. Neko me prati...

Pre nego što je Hirkanijanac mogao da završi rečenicu, onaj drugi pojuri iznenada ka njemu, zaslepljujućom brzinom tigra u napadu.

Hirkanijanac poseže za mačem, ali nije stigao ni da ga izvuče iz korica.

Jedna ogromna pesnica tresnu ga u slepoočnicu. Da nije bio tako snažne građe i da mu ispod šlema nije visila pancirna kapuljača, ovaj udarac bi mu slomio vrat. Umesto toga, srušio se na pločnik, a mač mu je ispao iz ruke uz tresak.

Kada je Hirkanijanac, vrteći glavom, došao svesti, spazio je svog napadača kako stoji nad njim sa iskusnom sabljom. Stranac zagrme: — Nikoga ne pratim i nikome ne dozvoljavam da me naziva psetom!

Shvataš li, pseto?

Hirkanijanac se obazre oko sebe tražeći svoj mač ali stranac ga je već gurnuo nogom van njegovog domašaja. U nameri da dobije u vremenu dok ne dočeka zgodan trenutak da skoči za svojim mačem, on reče: — Oprosti mi ako sam te uvredio, ali, prate me otkako je pala noć. Čuo sam tihe korake iza sebe u mračnim ulicama kojima sam išao. A onda si ti iskrsnuo niotkuda i to na mestu idealnom za prepad.

— Neka te lštar nosi! Zašto bih te pratio? Izgubio sam se. Nikada te u životu nisam video i nadam se da neću...

Tihi bat koraka koji je ukazivao da im se neko prikrada natera stranca da se okrene i pomeri u stranu, kako bi mu i Hirkanijanac i pridošlice bili stalno pred očima.

Četiri ogromne prilike preteći izroniše iz tame, a bleđa svetlost zvezda zablista na krivim oštricama njihovih sablji.

Beli zubi i očne jabučice su takođe blistali na tamnim licima te četvorke.

Nekoliko trenutaka je vladala napeta tišina. Tada jedan od njih progovori, mekano izgovarajući svaki glas, kako se to čini u crnim državama:

— Koji je naš? Obojica su slično obučeni, a u mraku izgledaju kao blizanci.

— Ubićemo ih obojicu — odgovori mu najviši među njima. — Tako nećemo da pogrešimo i ostavimo živog svedoka.

Samo što je to rekao, četvorica crnaca kretuše u napad, ne progovorivši više ni reč. Stranac se u dva duga skoka nađe na mestu gde je ležao Hirkanijančev mač.

— Evo ti! — uzvkinuo je i gurnuo nogom mač u pravcu Hirkanijanca koji ga istog časa zgrabi, a onda zajedno pojuriše na crnce.

Džinovski Kušit i još jedan od četvorke napadoše stranca, dok su se druga dvojica upustila u borbu s Hirkanijancem. Stranac je, onom istom mačjom hitrošću koju je maločas pokazao, skočio na njih, ne čekajući da ga oni prvo napadnu. Zavaravši jednog od protivnika lažnim udarcem, stranac mu već sledećeg trena odrubi glavu. Ali, istog časa je i crni div krenuo u napad, zamahnuvši svojim dugim mačem u nameri da poseče stranca u pojasu.

Međutim, uprkos svojoj veličini, stranac je bio brži od oštrice čiji je fijuk narušio noćnu tišinu. On se spusti na kolena, tako da mu sečivo prelete iznad glave. Ne pomerivši se iz čučućeg položaja pred protivnikom, stranac ga udari mačem po nogama. Sečivo se zari u mišiće i kost. I, kada je crnac zamahnuo mačem da mu uzvрати udarac, stojeći samo na zdravoj nozi, stranac ustade i zari mač u crnčeve grudi sve do drške. Krv šiknu i poprska ga po ruci. Crni div ispusti svoj mač i skljoka se na zemlju.

Stranac izvuče svoj mač iz crnčevih grudi i okrete se ka Hirkanijancu.

Ovaj je hladnokrvno dočekaao svoje protivnike, izmakavši unazad, tako da su mu se obojica našla ispred njega. Iznenada je zamahnuo mačem ka jednom od njih i posekao ga po grudima. Ranjeni napadač ispusti mač i sruši se na pločnik jauknuvši. Ali, dok je padao, zgrabio je svog protivnika za kolena i pripio se uz njega kao pijavica. Hirkanijanac se uzalud ritao i opirao. Te crne ruke, napetih čeličnih mišića, nisu ga ispuštale, a jedini preostali crnac iskoristi novonastalu situaciju da pojača svoj napad.

U trenutku kada je zamahnuo mačem da zada smrtonosni udarac koji Hirkanijanac nije mogao da mu uzvрати, Kušit je začuo hitre korake, iza sebe. Pre nego što je uspeo da se okrene, strančeva sablja mu se zari u leđa takvom žestinom da je njen vrh provirio iz njegovih grudi. Jedva je uspeo da vikne pre nego što je izdahnuo.

Hirkanijanac drškom mača razbi glavu napadaču koji ga je držao za nogu i ovaj beživotno skliznu na tle. Hirkanijanac se oslobodi leša i okrete strancu koji je upravo izvlačio svoju sablju iz mrtvog tela Kušita.

— Zašto si mi priskočio u pomoć kada si me, trenutak pre toga, skoro ubio? — upita Hirkanijanac stranca.

Stranac sleže ramenima.

— Nas dvojicu su napali banditi. Sudbina je od nas načinila saveznike.

A sada, ako ti odgovara, možemo da nastavimo našu svađu. Rekao si da sam te uhodio.

— Uvideo sam svoju grešku i molim te da mi oprostiš — brzo reče Hirkanijanac. — Sada znam ko me je pratio.

Obrisao je svoju sablju i vratio je u korice, a onda se sagnuo nad svakim lešom. Kada je stigao do tela diva, zastao je i promrmljao:

— Oho! Mačevalac Keluka! Visokog je ranga onaj strelac čije je koplje ukrašeno biserima!

Smaknuo je kitnjasti, teški prsten sa mlitavog crnog prsta džinovskog Kušita, gurnuo ga za pojas, a onda zgrabio krajeve njegove odeće.

— Pomozi mi da se otarasim ovih lešina, brate, kako niko ne bi postavljao nepotrebna pitanja.

Stranac uhvati krvlju umrljan ogrtač obema rukama, a onda se pridruži Hirkanijancu koji je već počeo da vuče tela niz smrdljivu,

mračnu uličicu na čijem se kraju nalazio polusrušeni, napušteni bunar. Leševi su padali jedan za drugim u tamni ponor i jedino bi se čuo prigušen pljusak kada bi udarili u vodenu površinu. Hirkanijanac se zatim okrete sa bezbrižnim osmehom na usnama.

— Bogovi su nas načinili saveznicima — reče on. — Tvoj sam dužnik.

— Ništa ti meni ne duguješ — odvrati stranac nabusito.

— Reči ne mogu da sravne planinu. Ja sam Faruz, strelac Mazdakove hirkanijanske konjice. Pođi sa mnom na neko pristojnije mesto gde ćemo moći da se udobno smestimo i popričamo. Ne ljutim se što si me onako tresnuo, mada mi glava još uvek zvoní od tog udarca, Tarima mi!

Stranac nerado vrati sablju u korice i pođe za Hirkanijancem. Put ih je vodio kroz uske, smrdljive uličice. Asgalun je predstavljao kontrast između sjaja i raspadanja. Tu su se gizdave palate dizale nad ruševinama zgrada iz davnih vremena. Mnoštvo prigradskih naselja se tiskalo uza zidine zabranjenog unutrašnjeg grada gde je živeo kralj Akirom sa svojim plemstvom.

Njih dvojica zađoše u noviji i pristojniji deo grada gde su se prozori sa rešetkama na balkonima skoro dodirivali preko ulice.

— Sve su radnje u mraku — primeti stranac. — Pre nekoliko dana, grad je bio osvetljen od sumraka do izlaska sunca tako jako da je izgledalo kao da je dan.

— To je jedan od Akiromovih hirova. Ovo mu je drugi. Naredio je da nigde u Asgalunu ne gori nijedno svetlo. Kakvog li će raspoloženja biti sutra, sam Pteor zna.

2. Sklapanje saveza

Zaustavili su se ispred nekih gvoždem okovanih vrata pod glomaznim kamenim svodom i Hirkanijanac oprezno pokuca. Jedan glas sa druge strane vrata zatraži lozinku, pa mu ovaj odgovori. Vrata se otvoriše i Hirkanijanac kroči u mrak, povukavši svog pratioca sa sobom. Vrata se zatvoriše za njima. Neko razmaknu tešku kožnu zavesu, te se pred njima ukaza osvetljen hodnik i jedan stari Šemit lica izbrazdanog ožiljcima.

— Jedan stari vojnik je postao podrumar — reče Hirkanijanac. — Odvedi nas u zasebnu odaju, Kanone, gde ćemo biti sami.

— Većina odaja je prazna — promrmlja Kanon, šepajući ispred njih. — Propao sam. Ljudi se plaše da dotaknu pehar otkako je kralj zabranio vino.

Neka mu Pteor podari kostobolju!

Stranac je radoznalo zavirivao u veće odaje pored kojih su prolazili i gde su ljudi jeli i pili. Većina Kanonovih mušterija su bili tipični Pelištinci; zdepasti, crnpuvasti muškarci orlovskih noseva i kovrdžavih crnih brada.

Tu i tamo hi se video i drugi, vitkiji tip koji je obitavao u pustinjama istočno od Šema, kao i poneki Hirkanijanac ili crni Kušit iz plaćeničke vojske Pelištije.

Kanon uvede njih dvojicu u jednu manju odaju i raširi prostirke da sednu. Stavio je pred njih veliku posudu sa voćem i orasima, nasuo im vina iz ogromne mešine i odšepao napolje gundajući.

— Pelištija je spala na niske grane, brate — otegnuto reče Hirkanijanac, natežući vino sa Kiroso.

Hirkanijanac je bio visok čovek, vitak, ali, snažno građen. Oštre crne oči, blago iskošene, živahno su preletale s predmeta na predmet, sa nekim žućkastim odsjajem. Njegov orlovski nos je natkrivao tanke, crne, spuštene brkove. Njegov jednostavni ogrtač je bio izrađen od skupocene tkanine, a šiljasti šlem optočen srebrom, dok je drago kamenje svetlucalo na dršci njegove sablje.

Gledao je u čoveka visokog kao i on sam, ali, u mnogo čemu različitog.

Stranac je imao krupnije udove i veći obim grudi: tako su građeni brđani.

Ispod bele čalme njegovo mladalačko lice bilo je glatko izbrijano, ali već išarano ožiljcima od udaraca u mnogim bitkama. Ten mu je bio nešto svetliji od Hirkanijančevog, mada je i boja koju je imao bila proizvod dugog izlaganja sunca. Iskrice velikog ognja koji je goreo u njegovim plavim očima vrcale su na sve strane. Otpio je dobar gutljaj vina, a onda izbrisao usne.

Faruz se nasmeši i napuni mu pehar.

— Dobro se boriš, brate. Da Mazdakovi Hirkanijanci nisu tako prokleta ljubomorni na pridošlice, mogao bi da postaneš odličan vojnik.

Stranac samo nešto promumla.

— Ko si ti uopšte? — nastavio je Faruz. — Rekao sam ti ko sam ja.

— Ja sam Išbak, Zuagir iz istočnih pustinja.

Hirkanijanac zabaci glavu i gorhotom se nasmeja, na šta se stranac namršti i reče:

— Šta je tako smešno?

— Očekuješ li da ti poverujem?

— Hoćeš da kažeš da lažem?

Faruz se nasmeši.

— Nijedan Zuagir ne govori pelištijski sa naglaskom kao što je tvoj, pošto je jezik Zuagira samo jedan od dijalekata šemitskog. Osim toga, dok smo se borili sa Kušitima, ti si dozivao neka čudna božanstva - Kroma i Mananana - čija sam imena ranije čuo od varvara sa dalekog severa. Ne boj se. Tvoj sam dužnik, a umem da čuvam tajne.

Stranac napola ustade, spustivši ruku na dršku sablje. Faruz, međutim, ostade miran i otpi gutljaj vina. Posle jednog napetog trenutka, stranac se lagano spusti na zemlju. Pognute glave reče: — U redu. Ja sam Konan, Simerijanac, vojnik bivše vojske kralja Sumuabija od Akarije.

Hirkanijanac se ponovo nasmeši i natrpa usta grožđem. Između zalogaja, on progovori:

— Ti nikada ne bi mogao da budeš uhoda, prijatelju Konane. Isuviše se brzo naljutiš i to činiš otvoreno. Šta te je dovelo u Asgalun?

— Jedna mala osveta.

— Ko ti je neprijatelj?

— Jedan Anakijac po imenu Otbal. Neka mu psi glođu kosti!

Faruz zviznu.

— Pteora mi, ti visoko ciljaš! Znaš li da je taj čovek zapovednik anakijskih trupa kralja Akiroma?

— Krome! Uostalom, svejedno mi je. Mogao bi da bude i đubretar.

— Šta ti je Otbal skrivio?

Konan poče priču:

— Narod Anakije se pobunio protiv svoga kralja koji je još luđi od Akiroma. Zamolili su Akariju za pomoć. Sumuabi se ponadao da će uspjeti i da će izabrati nekog pamtenijeg čoveka za kralja, pa je pozvao dobrovoljce. Nas pet stotina je pošlo da pomogne Anakijcima. Ali, taj prokleti Otbal je sedeo na dve stolice. Podstakao je pobunu kako bi ohrabrio kraljeve neprijatelje da se otvoreno pokažu, a onda je izdao pobunjenike kod tog kralja i ovaj ih je poklao sve do jednog.

Otbal je znao da dolazimo, pa nam je postavio zamku. Ne znajući šta se desilo, uleteli smo u klopku. Samo sam ja preživio, i to pretvarajući se da sam mrtav. Ostali su poginuli ili na bojnopolju ili u odajama za mučenje pod rukom kraljevog mučitelja iz Sabateje.

Mračne plave oči se još više natmuriše.

— Borio sam se i pre ovoga nisam ni razmišljao o svojim žrtvama, ali ovoga puta sam se zarekao da će mi Otbal platiti za smrt mojih drugova.

Kada sam se vratio u Akariju, saznao sam da je Otbal pobjegao iz Anakije plašeći se gneva naroda i da je došao ovamo. Kako je uspeo da se za tako kratko vreme dočepa tako visokog položaja?

— On je rođak kralja Akiroma — reče Faruz — Akirom je, mada Pelištijac, rođak kralja Anakije i odrastao je na njegovom dvoru. Kraljevi ovih malih šemitskih gradova-država su uglavnom u srodstvu, tako da njihovi ratovi predstavljaju samo porodične svađe, sa daleko težim posledicama. Koliko si dugo u Asgalunu?

— Svega nekoliko dana. Dovoljno dugo da shvatim da je kralj lud.

Zabraniti vino, zaista! — prezrivo uzviknu Konan.

— Ima još dosta toga što treba da saznaš. Akirom je stvarno lud i narod stenje pod njegovim nogama. Drži se na vlasti pomoću tri roda plaćeničke vojske uz čiju je pomoć zbacio i pogubio svog brata, prethodnog kralja.

Prvo, tu su Anakijci koje je okupio dok je bio u izgnanstvu na dvoru Anakije. Drugo mesto pripada crnim Kušitima koji, pod vodstvom svog zapovednika Imbalaja, iz godine u godinu stiču veću moć. Na trećem mestu je hirkanijska konjica kojoj i ja pripadam. Njihov zapovednik je Mazdak, a između njega, Imbalaja i Otbala vlada tako veliko neprijateljstvo i mržnja da bi iz toga moglo da se izrodi bar desetak ratova.

Nešto od toga si video i večeras, prilikom našeg susreta sa Kušitima.

Otbal je došao ovamo prošle godine kao avanturista bez prebijene pare.

Svoj brzi uspon duguje delom svom srodstvu sa Akiromom, a delom spletkama jedne ofirske robinje po imenu Eufija koju je dobio na kocki od Mazdaka i odbio da vrati kada se Hirkanijanac otreznio. I to je jedan od razloga što se mrze njih dvojica. Iza Akiroma takođe stoji jedna žena: Zeriti, Stigijka, veštica. Ljudi pričaju da je kralj poludeo od napitaka koje mu je spravljala kako bi ga držala u svojoj vlasti. Ako je to tačno, onda je pogrešila, pošto ga sada više niko ne može kontrolisati.

Konan spusti svoj pehar i pogleda Faruza u oči.

— I, šta sada? Da li ćeš me izdati ili si govorio istinu kada si rekao da nećeš?

Okrećući prstima prsten koji je uzeo od mrtvog Keluke, Faruz se zamisli.

— Tvoju tajnu neću odati. Imam i razloga za to. I meni se zamerio, i to mnogo. Ukoliko uspeš u svom poduhvatu pre nego što ja nađem načina da uradim isto, neću mnogo žaliti.

Konan istupi napred i svojim gvozdanim prstima zgrabi Hirkanijanca za ramena.

— Govoriš li istinu?

— Neka me ovi debeli šemitski bogovi odnesu u pakao ako lažem!

— Onda mi dopusti da ti pomognem u osveti!

— Ti? Stranac koji ne zna ništa o tajnom životu Asgaluna?

— Naravno! Pošto nikoga ovde ne znam, u mene se može imati poverenja. Hajde, napravimo plan. Gde je ta svinja i kako se može do njega stići?

Faruz, mada nije bio slabić, ustuknu pred primitivnom, elementarnom silom koja je buktala u očima i pratila svaki pokret koji bi stranac načinio.

— Čekaj, da razmislim — reče Faruz. — Postoji način, ako je neko brz i odvažan...

3. Zajednička osveta

Nešto kasnije, dve zakukuljene prilike zastadoše kraj jedne skupine palmi među ruševinama starog Asgaluna. Ispred njih je bio jedan kanal, a iza njega, uzdižući se iznad obale, pružao se zid od opeke sa bedemom koji je odvajao unutrašnji grad. Unutrašnji grad je, u suštini, bio ogromna tvrđava koja je krila kralja i njegove poverljive plemiće, kao i plaćeničke trupe, a gde je pristup običnom građaninu bio zabranjen bez propusnice.

— Možemo da se uspnemo uza zid — promrmlja Konan.

— A da ni za dlaku ne budemo bliži našem neprijatelju — odvratila Faruz, pipajući po mraku. — Evo!

Konan vide kako Hirkanijanac nešto čeprka po razbijenom mermeru.

— Ovo su ruševine jednog drevnog svetilišta — promrmlja Faruz. — Ali... Ah!

Podigao je široku kamenu ploču i pred njima su se ukazale stepenice koje su vodile nadole, u mrak. Konan se sumnjičavo namršti.

Faruz objasni:

— Ovaj tunel vodi ispod zida do Otbalove kuće tamo.

— Ispod kanala?

— Da. Nekada je Otbalova kuća bila kuća uživanja kralja Uriaza koji je spavao na dušekju od paperja koji je, opet, plivao u bazenu punom žive oko koga su se šetali pripitomljeni lavovi. Uprkos svim merama predostrožnosti, nastradao je od noža jednog osvetnika. Kralj je dao da se načine tajni prolazi iz svih njegovih kuća. Pre nego što se Otbal uselio u tu kuću, ona je pripadala njegovom rivalu Mazdaku. Anakijac ne zna za ovu tajnu. Pođimo!

Isukanih mačeva, njih dvojica se pipajući spustiše niz kamene stepenice, a onda kretoše duž ravnog tunela kroz mrak. Konanu su njegovi osetljivi prsti otkrili da su i zidovi i pod i tavanica tunela bili načinjeni od ogromnih kamenih blokova. Kako su odmicali, zidovi su postali klizavi, a vazduh vlažan. Kapljice vode su padale Konanu za vrat, od čega se ježio i psovao prigušenim glasom. Prolazili su ispod kanala. Kasnije je vlaga bila sve manje prisutna. Faruz zašišta u znak upozorenja. Već sledećeg trenutka su se peli uz neke druge kamene stepenice.

Kada su se našli na vrhu stepenica, Hirkanijanac poče da petlja oko kvake. Cela ploča se pomače u stranu, a topla svetlost ispuni hodnik. Faruz se provuče kroz otvor i, pošto Konan uđe za njim, zatvori ploču. Tajni prolaz je ponovo izgledao kao jedna od ukrašenih ploča koje su prekrivale ceo zid. Našli su se u zasvođenom hodniku. Faruz navuče kraj svoje čalme preko lica i rukom dade znak Konanu da i on učini isto. Faruz tada krete niz hodnik, ne oklevajući. Simerijanac pođe za njim, sa mačem u ruci, osvrćući se levo i desno.

Prošli su kroz zavesu od tamnog somota i našli se pred jednim vratima od zlatom ukrašenog abonosa. Mišićavi crnac, gotovo nag, sa svilenom tkanicom oko bedara, prenu se iz dremeža i zamahnu ogromnom sabljom.

Ali, crnac nije pustio ni glasa od sebe.

Kada je otvorio usta, uljezi su videli da nema jezik.

— Tiho! — šapnu Faruz, izbegavši udarac crnčeve sablje.

Kada je mutavac posrnuo zbog promašenog udarca, Konan mu podmete nogu i ovaj pade nauznak. Samo što je dotakao pod, Faruz ga probode mačem.

— Ovo je bilo brzo i prilično tiho! — primeti Faruz uz osmeh. — A sada, krenimo na našeg neprijatelja.

Oprezno je otvorio vrata, dok je divovski Simerijanac provirivao iza njegovog ramena. Oči su mu gorele kao u progonjenog tigra. Vrata se otvoriše i njih dvojica uleteše u odaju. Faruz zatvori vrata za sobom i nasloni se na njih, smejući se čoveku koji je skočio sa divana uz psovku na usnama. Kraj njega, jedna žena se takođe pridiže sa jastuka i vrisnu. Faruz tada reče:

— Saterali smo ga u mišju rupu, brate!

U jednom trenutku Konan je bio u stanju da sagleda ceo prizor. Otbal je bio visok čovek, guste crne kose pokupljene u čvor na potiljku i nauljene crne brade, nakovrdžane i uredno potkresane. Iako je bilo veoma kasno, on je na sebi imao svileni kilt i somotski prsluk ispod koga su svetlucali okovi pancirne košulje. Bacio se ka maču koji je, u koricama, ležao kraj postelje.

Što se tiče žene, ona nije bila klasična lepotica, ali je, ipak, bilo prijatno pogledati je. Imala je crvenu kosu, široko, blago pegavo lice i smeđe oči koje su odavale inteligenciju. Bila je jako građena, nešto

širih ramena, velikih grudi i širokih kukova. Odavala je utisak velike telesne snage.

— Upomoć! — povikao je Otbal, ustajući da odgovori na Simerijančev napad. — Napadnut sam!

Faruz je bio iza Konana svega jedan korak, ali je onda, iznenada, skočio ka vratima kroz koja su ušli. Konan je bio svestan, komešanja u hodniku, a onda je začuo tupi udarac nekog teškog predmeta u vrata. Već sledećeg časa je ukrstio svoj mač sa mačem Anakijca. Sjajne oštrice se sudariše u vazduhu, sipajući varnice na sve strane.

Njih dvojica navališe jedan na drugoga, isuviše obuzeti željom da ubiju svog protivnika da bi obraćali pažnju na finese mačevanja. Svaki je udarac imao svoju težinu i ubilačku želju onoga koji ga je zadao. Borili su se u tišini. Kada su obišli krug, Konan vide, preko Otbalovog ramena, da je Faruz ramenima podupreo vrata.

Sa druge strane odjekivali su sve jači i jači udarci koji su već olabavili bravu. Crvenokosa je nestala.

— Možeš li sam da se nosiš s njim? — upita Faruz. — Ako se odmaknem od vrata, njegovi će robovi nagnuti unutra.

— Za sada sam dobro — odvrati Konan, uzvraćajući jedan krvoločni udarac.

— Požuri, onda, pošto neću još dugo moći da ih zadržavam!

Konan nasrnu na svog protivnika novim žarom. Sada je Anakijac morao da usredsredi svoju pažnju kako bi uzvraćao Simerijančeve udarce. Uskoro su varvarinova snaga i žestina počele da dolaze do izražaja. Otbal je, iako tamnopus, prebledelo. Sve je teže disao, uzmičući pred Konanovim mačem.

Krv mu je tekla iz rana na rukama, butinama i vratu. I Konan je krvario, ali njegovi udarci zbog toga nisu bili ništa slabiji.

Otbal je bio blizu zida prekrivenog tapiserijom kada je, iznenada, skočio u stranu da izbegne Konanov napad. Izgubivši ravnotežu, Simerijanac polete napred i zari mač u žljeb između kamenih blokova iza tapiserije. Istog trena, Otbal zamahnu mačem u pravcu glave svog protivnika svom preostalom snagom.

Međutim, Konanov mač je bio izrađen od stigijskog čelika, pa se, umesto da se polomi kao što se očekivalo od nekog slabijeg mača, odbio od kamena i opet ispravio. Sablja je, ipak, probila Konanovu

kacigu i dotakla kožu ispod nje. Ali, pre nego što se Otbal uspravio, teško sečivo Konanovog mača probi Otbalovu pancirnu košulju i zari mu se u kičmu.

Anakijac se presamiti i pade uz bolan uzdah, a utroba mu se prosu po podu. Za trenutak je grčevito prstima stegao krajeve ćilima, a onda ga je sva snaga napustila.

Konan, zaslepljen krvlju i znojem, nastavio je da ga probada mačem, opijen besom, nesposoban da shvati da je njegov protivnik već mrtav. Tek ga je Faruzov glas prenuo iz krvoločne opijenosti: — Prestani, Konane! Prestali su da kidišu na vrata da bi dovukli jačeg ovna, tako da možemo da pobegnemo!

— Kako? — upita Konan, ošamućeno brišući krv sa svojih očiju, pošto se još nije bio povratio od udarca u glavu.

Strgnuo je uljublenu, okrvavljenju kacigu i bacio je u stranu, otkrivajući svoju crnu, gustu kosu, podšišanu u obliku paža. Krv mu je istog časa potekla niz lice, ponovo ga zaslepljujući. Sagnuo se da otrgne komad Otbalovog svilenog kiltu i njime povezao glavu.

— Ona vrata! Eufija je pobegla kroz njih! Kurva! Ako si spreman, i mi ćemo za njom! — povika Faruz, pokazujući iza Konanovih leđa.

Konan tada primeti jedna mala, neugledna vrata sa druge strane divana.

Bila su prekrivena draperijama, ali je Rufija, u panici, pomerila draperiju i ostavila vrata otvorena.

Hirkanijanac izvadi iz pojasa prsten koji je skinuo sa prsta crnog ubice Keluke. Potrčao je ka divanu i spustio prsten kraj Otbalovog fesa, a onda nastavio da trči ka vratima. Konan pođe za njim, iako je morao da se sagne i okrene da postrance prođe kroz njih.

Našli su se u nekom drugom hodniku, Faruz povede Konana zaobilaznim putem, kroz pravi lavirint prolaza i hodnika, tako da se varvarin gotovo izgubio. Na taj način su izbegli navalu posluge i robova iz kuće, koji su se skupljali pred glavnim ulazom u odaju u kojoj je Otbal ubijen. U jednom trenutku su začuli ženske povike kada su prolazili kroz neku odaju, ali Faruz je nastavio da trči. Najzad su stigli do tajnog prolaza, zakoračili su u mrak i, posle izvesnog vremena, našli se opet pod tihim palmama.

Konan zastade da povrati dah i bolje uveže improvizovani zavoj. Faruz ga upita:

— Kako je tvoja rana, brate?

— Obična ogrebotina. Zašto si bacio onaj prsten?

— Da bi odvratio goniče sa pravog traga. Tarima mi, toliko muke, a kurva pobeže!

Konan se prezrivo nasmeši u tami. Rufija očigledno nije smatrala Faruza svojim spasiocem. Prizor koji je ugledao i koji je kratko trajao pre nego što se upustio u duel sa Otbalom, ostao mu je urezan u sećanju. Takva bi mu žena, pomislio je, veoma odgovarala. Ne samo zbog svog izgleda i fizičke snage, već i zbog nečeg divljeg što je primetio u njenim očima.

4. Usamljena žena

Unutar masivnih zidina grada, dešavalo se nešto čudno. Pod senkama balkona prikradala se jedna prilika prekrivena velom i sa kapuljačom natučenom na glavu. Prvi put za tri godine, jedna žena je hodala sama ulicama Asgaluna.

Svesna opasnosti kojoj se izlagala, žena je drhtala od straha. Kamen, kojim su ulice bile popločane ranjavao je njena stopala obućena u nežne papučice od somota; pune tri godine je obučarima bilo zabranjeno da prave uličnu obuću za žene. Kralj Akirom je naredio da žene treba da budu zatvorene u kaveze kao reptili.

Rufija, crvenokosa Ofirijka, miljenica Otbalova, stekla je moć veću nego bila koja druga žena u Pelištiji, izuzev Zeriti, kraljeve ljubavnice-veštice. I sada; dok se prikradala kroz noć, misao koja ju je žegla kao usijano gvožđe bilo je saznanje da su plodovi svih njenih spletki propali u trenutku kada je mač jednog od Otbalovih neprijatelja pao na njega.

Rufija je pripadala onom soju žena koje su navikle da ruše prestolja svojom lepotom i mudrošću. Jedva da se i sećala svog rodnog Ofira odakle su je ukrali kotski trgovci robljem. Jedan velmoža iz Argosa, koji ju je kupio i vaspitao za svoje potrebe, pao je u bici protiv Semita, tako da je Rufija, kao jedra devojčica od četrnaest godina, prešla u posed jednog stigijskog princa, malaksalog, ženskastog mladića koga je ubrzo vrtela oko svog ružičastog prsta. Međutim, posle nekoliko godina, jedna banda lutajućih pljačkaša sa one strane Vilajetskog mora napala je prinčevo ostrvo uživanja na gornjem Stiksu, ubijajući i paleći sve pred sobom, pa se crvenokosa devojka, vrišteći i otimajući se, našla u rukama visokog hirkanijanskog poglavice.

Kako je vodila poreklo od rase u kojoj su žene vladale muškarcima, Rufija nije niti propala, niti je postala igračka koja cvili. Kada je Mazdak sa svojom bandom pristupio Akiromu od Anakije, koji se spremao da preotme Pelištiju od svog omraženog brata, Rufija je bila uz njega.

Mazdak joj se nije sviđao. Taj zburadi avanturista se ponašao kao hladan gospodar prema svojim ženama koje je držao u haremu, i

nijednoj nije dozvoljavao da njime ovlada. Pošto nije podnosila da ima suparnice, Rufija nije bila nezadovoljna kada je Mazdak izgubio na kocki i ustupio svom rivalu Otbalu.

Anakijac joj se više dopadao. I pored jedne surove i prevrtljive žice, taj čovek je bio snažan, vitalan i inteligentan. Ipak, najviše od svega joj se dopadalo što je mogla da mu komanduje. Bilo je potrebno da samo malo podstakne njegovu ambiciju, a Rufiji to nije teško padalo. Pod njenim rukovodstvom, Otbal je počeo da se penje uz blistave stepenice karijere, a sada su ga dvojica maskiranih ubica, koji su iskrsnuli niotkuda, lišili života.

Zakupljena svojim mračnim mislima, uplašeno se trgnula kada je, iz senke jednog balkona, pred nju istupio visok čovek u kukuljici. Videla je samo njegove usplamtele oči koje kao da su svetlele pri svetlosti zvezda.

Uzmakla je prigušeno uzviknuvši.

— Žena na ulicama Asgaluna! — dopre do nje neznančev prazan i sablasan glas. — Zar to nije protivno kraljevoj naredbi?

— Ne idem ulicom po sopstvenom izboru, gospodaru — odgovori Rufija. — Mog su gospodara ubili i ja sam pobjegla od ubica.

Nepoznati sagnu glavu pod kukuljicom i ukipi se. Rufija ga je nervozno posmatrala. Bilo je nečeg turobnog i zlokobnog u njemu. Delovao je više kao natmureni prorok koji smišlja kaznu za grešne ljude nego kao čovek koji razmišlja o priči jedne robinje koju je slučajno sreo. Najzad je podigao glavu.

— Dođi — reče on. — Naći ću neko mesto za tebe.

Ne okrećući se da vidi da li ga je poslušala, čovek požuri uz ulicu.

Rufija pođe brzim korakom za njim. Nije cele noći mogla da se šeta ulicama pošto bi je prvi vojnik na koga bi naišla ubio istog časa zbog kršenja naredbe kralja Akiroma. Ovaj stranac je možda vodio u teško ropstvo, ali drugog izbora nije imala.

U nekoliko navrata je pokušavala da započne razgovor sa njim, ali bi je njegovo ćutanje obeshrabrilo. Njegova neprirodna rezervisanost ju je plašila. U jednom trenutku se trgla kada je primetila da ih neke prilike prate iz prikrajka.

— Neki ljudi nas prate! — uzviknula je.

— Ne obraćaj pažnju na njih — odgovori joj nepoznati čudnim glasom.

Niko više nije progovorio ni reči dok nisu stigli do jednih malih vrata u visokom zidu. Vrata se otvoriše i u njima se ukaza crni mutavac sa bakljom u ruci. Pri svetlosti baklje, nepoznati je delovao još viši.

— Ali... Pa, to su vrata Velike palate! — promuca Rufija.

Umesto odgovora, nepoznati smače kukuljicu i devojka ugleda izduženo, blede lice na kome su gorele one čudne, svetle oči.

Rufija vrisnu i pade na kolena.

— Kralj Akirom!

— Da, kralj Akirom, neverna i grešna ženo! — uzviknu svojim šupljim glasom ludi kralj. — Tašta i glupa ženo koja ne sluša naredbu Velikog kralja, Kralja kraljeva, Kralja sveta, koja je reč bogova! Ti koja u gradu hodaš ulicama i zaboravljaš naređenje Dobrog kralja! Uhvatite je!

Senke koje su ih pratile izroniše iz mraka i preobraziše se u odred crnih mutavaca. Kada je zgrabiše svojim čeličnim prstima, Rufija se onesvesti.

5. Poludeli kralj

Ofirka je došla svesti u odaji bez prozora, čija su zasvođena vrata bila osigurana zlatnim rešetkama. Unezvereno se obazrela oko sebe tražeći pogledom onoga koji je zarobio, a onda se skupila kada ga je videla kako stoji iznad nje i gladi svoju prosedu, šiljatu bradu, dok su je njegove užasne oči prosto žegle.

— O lave Šema! — uzviknu devojka i pokuša da se podigne na kolena.

— Milost!

Još dok je izgovarala te reči, znala je da je njena molba uzaludna.

Klečala je pred čovekom čije se ime izgovaralo kao psovka među narodom Pelištije. Klečala je pred čovekom koji je, pozivajući se na božansku inspiraciju, naredio da se poubijaju svi psi, da se poseku svi vinogradi, a grožđe i med bace u reku; koji je zabranio vino, pivo i igre na sreću; koji je verovao da je neizvršavanje i najtrivijalnije njegove zapovesti najgori od svih grehova. Noću je, prurušen, lutao ulicama da vidi da li se njegove naredbe poštuju. Rufija se naježi od njegovog pogleda.

— Bogohulnice! — prošaputao je. — Kćeri zla! O, Pteore! — uzviknuo je i podigao ruke. — Kakvu kaznu izreći ovom demonu? Kakve užasne muke, kakvo strašno poniženje da se ostvari pravda? Bogovi, podučite me!

Rufija se uspravi na kolenima i rukom pokaza u Akiromovo lice.

— Zašto dozivaš bogove? — povikala je. — Pozovi Akiroma! Ti jesi bog!

On zastade, povede se i povika nešto nerazgovetno. Onda se uspravi i pogleda devojku. Lice joj je bilo blede, oči iskolačene. Njenom prirodnom glumačkom daru doprineo je i sav užas njenog položaja.

— Šta vidiš, ženo? — upita je on.

— Božanstvo mi se prikazalo! U tvom liku, sija kao sunce! Gorim, umirem u plamenu tvoje slave!

Ona zari lice u šake i pokloni se drhćući. Akirom drhtavom rukom pređe preko svog čela i čelave lobanje.

— Tako je — prošaputao je. — Ja jesam bog! Znao sam to; sanjao sam.

Samo ja posedujem mudrost beskonačnog. Sada je i jedan smrtnik to spoznao. Najzad vidim istinu - ne više usta i sluga bogova, već bog nad bogovima lično! Akirom je bog Pelištije; bog celog sveta. Lažno božanstvo Pteor će biti zbačen sa svog mesta, a njegovi kipovi pretopljeni...

Spustivši pogled ka Rufiji, on naredi: — Ustaj, ženo, i pogledaj svog boga!

Ona to i učini, ustuknuvši od njegovog užasnog pogleda. Nešto se izmeni u Akiromovim očima. Gledao je kao da je prvi put vidi.

— Tvoj greh je oprošten — svečano je izgovorio. — Pošto si ti prva pozdravila svog boga, odsad ćeš me služiti časno i sjajno.

Ona se pruži koliko je duga i poče da ljubi ćilim pred njegovim nogama. On pljesnu rukama. Uđe jedan evnuh.

— Pođi odmah u kuću Pteorovog prvosveštenika Abdaštarta — reče Akirom, gledajući iznad glave svoga sluga. — Reci mu sledeće: »Ovo su reči Akiroma koji je jedini pravi bog Pelištije i koji će uskoro postati bog svih naroda na zemlji: sutra će biti početak početaka. Idoli lažnog Pteora će biti uništeni, a na njihovo mesto će biti postavljeni kipovi pravog boga.

Proglasice se prava vera, a žrtva stotinu dece najplemenitijeg roda u Pelištiji će to obeležiti...«

6. Proglašavanje novog boga

Ispred Pteorovog hrama stajao je Matenbal, prvi pomoćnik Abdašartov.

Prečasni Abdašart je stajao, vezanih ruku, između dvojice anakijskih vojnika. Njegova duga bela brada se polako pomerala dok se molio. Iza njega su drugi vojnici ložili vatru u podnožju kipa boga Pteora sa glavom bika i prenaplašenim oznakama muškog pola. U pozadini se uzdizao sedmospratni zigurat Asgaluna, odakle su sveštenici čitali božju volju iz rasporeda zvezda.

Kada su se mesingani bokovi idola usijali od vatre koja je buktala u njemu, Matenbal istupi napred, razvi svitak papirusa i poče da čita: — Pošto je vaš božanski kralj Akirom nastao iz semena Jakin-Ja koji je potomak bogova koji su hodali zemljom, danas je jedan bog među vama! I sada vam naređujem, svima vernim Pelištijcima, da priznate i poklonite se najvećem od svih bogova, bogu bogova, stvoritelju svemira, otelovljenju božanske mudrosti, kralju bogova, Akiromu, sinu Azumelka, kralju Pelištije! A pošto je pokvareni i tvodoglavi Abdašart odbio da u svom kamenom srcu prihvati ovo otkrovenje i da se pokloni svom pravom bogu, osuđuje se da bude bačen u plamen koji gori u kipu lažnog boga Pteora!

Jedan od vojnika otvori mesingana vrata na truhu idola. Abdašart povika:

— On laže! Ovaj kralj nije bog, već običan smrtnik, i to lud! Ubijte bogohulnike koji se okreću od pravog boga Pelištijaca, moćnog Pteora, da sveznajući ne bi okrenuo leđa svom narodu...

U tom času četvorica Anakijaca dohvatiše Abdašarta kao da je drvena cepanica i gurnuše ga u rasplamteli truh idola. Njegov vrisak prekide tresak metalnih vratnica koja su se isto tako, u kriznim periodima, zatvarala za stotinama pelištijske dece koja su bacana u oganj pod nadzorom tog istog Abdašarta. Dim pokulja kroz otvore na ušima idola, a osmeh pritajenog zadovoljstva ozari Matenbalovo lice.

Masa se uskomeša, a onda jedan izbezumljeni poklič prekide tišinu. Jedan čovek raščupane kose, polunagi pastir, istrča pred svetinu.

— Bogohulnik! — povika pastir i baci kamen.

Kamen pogodi novog prvosveštenika u usta i razbi mu zube. Matenbal posrte, a krv poče da mu se sliva niz bradu. Svetina krete napred uz urlike.

Visoki porez, glad, tiranija, pljačka, pa i masakr - sve su to Pelištijci doživeli od svog ludog kralja, ali mešanje u njihovu veru bila je poslednja kap u prepunoj čaši. Staloženi trgovci se pretvoriše u luđake. Stidljivi prosjaci postadoše demoni užagrenih očiju.

Kamenje je letelo poput kiše, a urlik mase je bivao sve jači i jači. Neki su već bili dograbili krajeve Matenbalove odore kada su se umešali oklopljeni Anakijci koji su kopljima i lukovima počeli da udaraju po svetini. Nekako su uspeli da sklone ošamućenog sveštenika.

Uz zveket oružja i kloparanje kopita, jedinica kušitskih konjanika, impresivno delujući sa svojim šlemovima ukrašenim nojevim perjem i lavljom grivom i posrebrenim pločastim oklopima, izjuri iz jedne pobočne ulice koja je vodila ka velikom Pteorovom trgu. Beli zubi su im se sijali naspram crnih lica. Kamenje koje je svetina bacala samo se odbijalo od njihovih štitova od kože nosoroga. Jedinica jurnu konjima na masu, a konjanici počeše da zamahuju svojim sabljama i kopljima ubijajući Asgalunce. Ljudi su padali pod kopitama konja. Pobunjena svetina se nadade u beg, tražeći utočište u obližnjim dućanima i bočnim ulicama, ostavivši za sobom, na trgu, mrtva tela svojih sugrađana.

Crni jahači poskakaše sa svojih konja i počeše da provaljuju u dućane i privatne kuće, gomilajući opljačkane predmete u rukama. Iz unutrašnjosti kuća su dopirali krici žena. U jednom trenu prsnu prozor na jednoj od kuća i jedan čovek, obučen u belo, pade na pločnik uz jeziv udarac. Jedan konjanik prođe tuda i, smejući se, probode nepomično telo svojim kopljem.

Džinovski Imbalajo, u vatrenocrvenom ogrtaču i oklopu od uglačanog čelika, ujaha među svoje ljude uz gnevne povike i poče da ih dovodi u red svojim bičem okovanim olovom. Konjanici uzjahaše svoje konje i postrojiše se iza njega. Lakim kasom kretoše niz ulicu, noseći krvave ljudske glave nabodene na svoja koplja, kao

lekciju podivljanim Asgaluncima koji su čučali u svojim skrovištima, dahćući od mržnje.

Evnuh koji je bez daha prvi doneo vesti kralju Akiromu o ustanku brzo izađe, a za njim uđe drugi koji pade ničice i povika:, — O, božanski kralju, general Otbal je mrtav! Njegove sluge ga nađoše ubijenog u njegovoj palati, a kraj njega prsten Keluke Mačevaoca. Anakijci zbog toga misle da je ubijen po naređenju generala Imbalaja. Traže Keluku u kušitskoj baraci i tuku se sa Kušitima!

Rufija, osluškujući iza jedne zavese, jedva se uzdrža da ne vikne.

Akiromov zaneseni pogled se ne promeni. Sam u svojoj izdvojenosti, on reče:

— Neka ih Hirkanijanci razdvoje. Zar će privatne svađe ometati božje delo. Otbal je mrtav, ali Akirom živi večno. Neko drugi će stati na čelo mojih Anakijaca. Neka se Kušiti pozabave ruljom sve dok se ne pokaju zbog svog grešnog ateizma. Moja je sudbina da se otkrijem svetu u krvi i vatri, sve dok me sva plemena na zemlji ne upoznaju i poklone mi se!

Možeš da ideš.

7. Farukova tajna

Noć se spuštala nad uznemirenim gradom kada je Konan izašao na ulicu pošto mu je rana na glavi zacelila. Vrlo brzo se našao u kraju blizu kušitske četvrti. U tom delu grada, u kome su uglavnom živeli vojnici, svetla su gorela i dućani su bili otvoreni prema prećutnom dogovoru.

Borbe su trajale celog dana. Rulja je bila nalik zmiji sa hiljadu glava: pogazi je ovde; a ona će da nikne na drugom mestu. Kopite kušitskih konja su kloparale sa jednog na drugi kraj grada i za sobom ostavljale krvav trag.

Sada su samo naoružani ljudi išli ulicama. Ogromna, groždem okovana vrata bila su zaključana, kao u doba građanskog rata. Kroz pokretna vrata velike simurske kapije galopirale su jedinice crnih konjanika, a svetlost baklji je bacala crveni odsjaj na njihove gole sablje. Njihovi svileni ogrtači su lepršali na vetru, a crne su im ruke blistale kao uglačani abonos.

Konan uđe u jednu krčmu u kojoj su oklopljeni ratnici jeli i pili u potaji zabranjeno vino. Umesto da zauzme najbliže slobodno mesto, on zastade na ulazu i svojim užagrenim očima pogleda oko sebe. Njegov pogled se zaustavi na jednom obično obučenom čoveku koji je sedeo u najudaljenijem kutku krčme. Niski stočić prepun hrane stajao je pored njega Konan pođe ka njemu, provlačeći se između stolova. Kada je stigao do niše, on nogom gurnu jedan jastuk nasuprot čoveku koji je tu sedeo i spusti se hitro na pod.

— Zdravo, Faruze! — zagrme on — ili bi trebalo da ti se obratim kao generalu Mazdaku?

Hirkanijanac se trže.

— Molim?

Konan se bezobrazno isceri.

— Znao sam ko si u času kada smo ušli u Otbalovu kuću. Niko osim gospodara kuće ne poznaje sve njene tajne tako dobro, a ta je kuća nekada pripadala Mazdaku Hirkanijancu.

— Ne tako glasno, prijatelju! Kako si me pronašao kad me čak ni moji ljudi ne bi prepoznali u ovoj odeći Zuagira?

— Poslužio sam se svojim očima. Ali, pošto nam se naš prvi poduhvat lepo isplatio, šta ćemo dalje da radimo?

— Ne znam. Trebalo bi na neki način da iskoristim tvoju snagu i veštinu. Ali, i sam znaš kakvi su vojnici.

— Tako je — progundā Konan. — Pokušao sam da se priključim plaćenju vojsci, ali se vaše tri suparničke vojske toliko mrze među sobom i svaka se žestoko bori da se dočepa vladavine nad ovom zemljom, da nijedna nije htela da me primi. Svaka misli da sam uhoda za onu drugu vojsku.

Konan zastade da naruči goveđi but.

— Baš si prava skitnica! — primeti Mazdak. — Da li to znači da se vraćaš u Akariju?

Konan pljunu.

— Ne. Akarija je mala, čak i za ostale smešno male šemitske države, a nije ni bogata. A i tamo su ljudi osetljivi na svoju rasu i poreklo, tako da se ni tamo ne bih uzdigao mnogo visoko. Možda bih bolje prošao kod nekog od hiborijskih kraljeva na severu, ukoliko bih našao jednog koji uzima ljude isključivo zbog njihove borbene sposobnosti. Ali, prijatelju, slušaj me. Zašto ti ne bi ovde preuzeo vlast nad zemljom? Sada, pošto Otbala više nema, bio bi ti dovoljan i najmanji razlog da probodeš svojim mačem onog Imbalaja...

— Tarima mi! Ja jesam ambiciozan, ali ne toliko da glavačke srljam u nešto! Znaj samo da Imbalajo, pošto je zadobio poverenje našeg ludog kralja, živi u Velikoj palati, okružen svojim crnim mačevima. Ne bi bilo problema da ga neko probode iznenada, za vreme neke svečanosti ili proslave - naravno, ako tom čoveku ne bude smetalo da, ga već istog časa saseku. I, gde je tu ambicija?

— Smislićemo već nešto — mirno reče Konan, a oči mu se suziše.

— Mi, je l'? Pretpostavljam da očekuješ nagradu za svoj udeo?

— Naravno, za kakvu me budalu to smatraš?

— Nisam ni pomislio da si budala. U bliskoj budućnosti ne vidim izgleda za takav jedan poduhvat, ali, imaću tvoje reči na umu. I ne brini.

Bićeš bogato nagrađen za svoje usluge. A sada, zbogom, prijatelju, pošto moram da se vratim poslu.

Konanovo pečenje stiže samo što je Mazdak izašao. Konan zari zube u meso sa većim uživanjem nego obično, pošto ga je dobro izvršena osveta podstakla na zadovoljstvo. Dok je proždirao pečeno meso u takvim količinama koje bi bile dovoljne jednom lavu, mladić je pažljivo osluškivao šta se priča oko njega.

— Gde su Anakijci? — upita jedan Hirkanijanac sa brkovima, natrpavši puna usta kolača od badema.

— Eno ih, dure se u svojoj četvrti — odgovori mu drugi. — Kunu se da su Kušiti ubili Otbala i pokazuju Kelukin prsten kao dokaz. Keluka je nestao, a Imbalajo se kune da ne zna ništa o tome. Ali, ovo je taj prsten, a desetina je stradala u tuči pre nego što je kralj naredio da ih razdvojimo.

Tako mi Asure, ovaj će se dan dugo pamtit!

— Za sve je krivo Akiromovo ludilo — izjavi neko drugi, prigušenim glasom. — Koliko će potrajati dok nas taj luđak sve ne upropasti nekom svojom sumanutom idejom?

— Polako — upozori ga njegov prijatelj. — Naši su mačevi njegovi sve dok Mazdak naređuje. Ali, ako bi opet došlo do pobune, verujem da bi se Anakijci pre borili protiv Kušita nego pored njih. Priča se da je Akirom uzeo Otbalovu naložnicu u svoju palatu. To je još više razbesnelo Anakijce pošto sumnjaju da je Otbal ubijen po kraljevom naređenju ili, bar uz njegov pristanak. Ali, njihov gnev nije mnogo veći nego Zeritin, koju je kralj odbacio zbog Rufije. U stvari, njen je gnev tako veliki da u poređenju s njim pustinjska oluja deluje kao blagi povetarac.

Konanove tmurne plave oči bljesnuše na ono sto je čuo. Sećanje na crvenokosu curu ga nije napuštalo poslednjih nekoliko dana. Pomislio da bi mogao da je ukrade ispred nosa ludog kralja i da je skloni daleko od očiju njenog ranijeg vlasnika Mazdaka činila je život zabavnim. A ako bi morao da napusti Asgalun, ona bi mu bila prijatno društvo na dugom putu u Kot. U Asgalunu je bila jedna osoba koja bi mu bila od velike pomoći u tom poduhvatu: Stigijka Zeriti. Koliko se razumeo u ljudsku psihu, verovao je da će mu ona rado učiniti takvu uslugu.

Napustio je krčmu i pošao ka zidu unutrašnjeg grada. Znao je da je Zeritina kuća u tom delu Asgaluna. Da bi stigao do nje, morao je da

pređe preko zida, tako da je jedini način da uđe a da ga niko ne primeti, bio da pođe putem koji mu je Mazdak pokazao.

Shodno svojoj odluci, Konan priđe kanalu i uputi se ka grupi palmi blizu obale. Pipajući u mraku po polomljenom mermeru, on ubrzo nađe ploču i podiže je. Ponovo je pošao kroz vlažan tunel u kome je kapala voda, ubrzo se našao ispod drugih stepenica i počeo da se penje. Našao je bravu i kročio u hodnik koji ovog puta nije bio osvetljen. U kući je vladala tišina, ali bi mu odsjaj svetiljki tu i tamo stavio do znanja da u kući još uvek neko živi, najverovatnije poslugi i žene ubijenog zapovednika.

Ne znajući kojim putem da krene ka spoljnim stepenicama, on pođe nasumce, prođe kroz jedan luk zastrt zavesom i nađe se pred šestoricom crnih robova koji skočiše kada ga spaziše. Pre nego što je mogao da pobegne, čuo je povike i bat nogu iza sebe. Proklinjući taj maler, on se baci pravo na crnce. Jedan zamah mačem i prva žrtva pade na pod. Iskoristivši trenutnu pometnju, on prolete kroz vrata na drugom kraju sobe. Povijene oštrice su mu bile za leđima, ali on zalupi vrata za sobom. Čelik se zari u drvo, a blistavi vrhovi sablji se pojavili sa druge strane drvene ploče.

Konan spusti rezu i osvrte se oko sebe ne bi li našao izlaz. Pogled mu se zaustavi na prozoru sa zlatnim rešetkama.

Pojurivši u tom pravcu, on se naglavačke baci na prozor. Mekane šipke ispadoše iz ležišta, a delovi prozorskog krila poleteše na sve strane kada je njegovo ogromno telo izletelo napolje kao tane. U istom času robovi provališe vrata i uleteše u sobu urlajući.

8. Rufija u nemilosti

U velikoj Istočnoj palati, gde su robinje i evnusi hodali na prstima, nije se čulo ništa u vezi sa paklom koji je besneo na ulicama. U jednoj od odaja čiji je strop bio ukrašen zlatom i slonovačom, kralj Akirom, odeven u odeždu od bele svile u kojoj je delovao kao duh, sedeo je prekrštenih nogu na divanu ukrašenom slonovačom i gledao u Rufiju koja je klečala pred njim.

Ona je na sebi imala haljinu od crvene svile i pojas od satena, ukrašen biserima. Ali, iako je bila okružena bogatstvom, njene oči su bile ispunjene tugom. Ona je naterala Akiroma da poveruje da je bog, ali nije uspela da ovlada njime. Sada je imala utisak da je on udaljen od nje, a izraz na njegovom licu je naterala da se naježi.

On iznenada progovori:

— Ne priliči jednom bogu da se pari sa smrtnicom.

Rufija se trže, zinu da nešto kaže, ali se uplaši da izusti ono što je nameravala.

— Ljubav je ljudska slabost — nastavi on. — Odreći ću se ljudi.

Bogovi su prevazišli ljubav. Obuzima me slabost kada sam u tvojim rukama.

— Šta hoćeš time da kažeš, gospodaru? — obazrivo upita Rufija.

— I bogovi moraju da podnose žrtve, te ću te se odreći. Ne želim da moja božanska snaga oslabi zbog toga.

Rekavši to, Akirom pljesnu rukama i pojavi se jedan evnuh koji u odaju uđe četvoronoške.

— Pošalji po generala Imbalaja — naredi Akirom, a evnuh lupi čelom o pod i četvoronoške, idući unazad, napusti odaju.

Takvo pozdravljanje je spadalo u najnovije izmene u ponašanju na dvoru.

— Ne! — viknu Rufija i ustade. — Ne možeš me dati toj zveri!

Devojka pade na kolena i dohvati skut njegove odore, ali se on odmače.

— Ženo! — zagrme Akirom. — Da li si poludela? Zar bi napala boga?

Imbalajo uđe, ne znajući zašto je pozvan. Ratnik varvarskog plemena Darfar, domogao se svog sadašnjeg visokog položaj a divljačkom borbom i lukavim spletkama. Ali, iako je bio pronicljiv, snažan i neustrašiv, crnac nikada nije bio načisto šta ljudi Akirom traži od njega.

Kralj rukom pokaza na ženu koja je klečala pred njim i reče: — Uzmi je!

Imbalajo se isceri i zgrabi Rufiju koja poče da se otima i vrišti u njegovom naručju. Ispružila je ruke ka Akiromu, ali je Imbalajo iznese iz sobe.

Akirom ne odgovori na njenu molbu, već sede prekrstivši ruke i zagleda se u daljinu.

Ali, još neko je čuo njen vapaj. Sakrivena u jednoj od niša, vitka devojka tamne kože je gledala kako iscereni Kušit odnosi svoju zarobljenicu kroz hol. Samo što on nestade, devojka potrča u suprotnom provcu.

Imbalajo, kraljev miljenik, jedini je od zapovednika živeo u Velikoj palati. Palata je, u stvari, predstavljala skup više zgrada povezanih u jednu strukturu u kojoj je živelo Akiromovih tri hiljade slugu. Prošavši kroz nekoliko zavojitih hodnika i prešavši neka od mozaikom popločanih dvorišta, Imbalajo stiže do svog prebivališta u južnom krilu. Međutim, kada je prišao teškim vratima od tikovine ukrašenim bakarnim arabeskama, jedna vitka prilika mu prepreči put.

— Zeriti! — s poštovanjem uzviknu Imbalajo.

Zgodna, tamnopouta devojka je kršila ruke u nastojanju da kontroliše svoja osećanja.

— Od sluge saznah da je Akirom odbacio crvenokosu ku rvu — reče Stigijka. — Prodaj mi je! Dugujem joj nešto i nameravam da to i platim.

— A zašto bih? — upita Kušit, vrpoljeći se nervozno. — Kralj mi ju je dao. Skloni se u stranu ili ću biti prinuđen da te povredim.

— Jesi li čuo šta Anakijci izvikuju po ulicama?

— Šta se to mene tiče?

— Traže tvoju glavu. Veruju da si ti kriv za Otbalovu smrt. Šta bi bilo kada bih im rekla da su njihove sumnje tačne?

— Ja s tim nisam imao ništa! — povika Imbalajo.

— Mogla bih da nađem ljude koji će se zakleti da su te videli kako pomažeš Keluki u ubistvu.

— Ubiću te, veštice!

Devojka se nasmeja.

— Nećeš se usuditi. A sada, hoćeš li mi prodati crvenokosi dragulj ili ćeš se boriti protiv Anakijaca?

Imbalajo spusti Rufiju na zemlju.

— Nosi je i gubi se odavde! — zarežao je.

— Evo ti novac! — odvrati Stigijka i baci mu pregršt novčića u lice.

Imbalajove oči zakrvaviše, a šake otvoriše i zatvoriše, potiskujući njegovu žeđ za krvlju.

Ne obraćajući više pažnju na njega, Zeriti se nađe nad Rufijom koja je klečala, ošamućena od saznanja da politika koju je primenjivala na muškarce neće imati nikakvog efekta na novog vlasnika. Zeriti zgrabi Rufijine crvene kovrdže i zabaci joj glavu unazad kako bi joj se ljutito zagledala u oči. Potom pljesnu rukama. Pojaviše se četiri evnuha.

— Nosite je u moju kuću — naredi Zeriti, a oni podigoše preplašenu Rufiju i odneše je Zeriti pođe za njima.

9. U Zeritinim odajama

Kada se Konan bacio kroz prozor, nije imao predstavu o tome šta ga čeka u tami. Rastinje je ublažilo njegov pad. Ustajući, spazio je svoje progonitelje kako se tiskaju kroz prozor koji je on razvalio pre nekoliko trenutaka. Nalazio se u nekoj bašti, jednom mračnom mestu punom senki i čudnih biljaka. Potera se vrzmala oko drveća, tako da je on stigao do zida bez prepreka. Poskočio je, jednom rukom dograbio vrh zida, a, onda se podigao i prebacio na drugu stranu.

Zastao je da vidi gde se nalazi. Iako nikada nije bio u unutrašnjem gradu, Konan je mnogo puta slušao priče o njemu, tako da je u glavi imao dosta dobar plan grada. Nalazio se u takozvanoj činovničkoj četvrti. Pred njim, iznad ravnih krovova, uzdizala se jedna građevina za koju je pomislio da bi bila Manja zapadna palata, ogromna kuća zabave koja je imala izlaz u čuvenu Abibalovu baštu. Posve siguran gde je, Konan požuri niz ulicu na kojoj se našao i ubrzo se nađe na širokom putu koji je presecao unutrašnji grad od severa do juga.

Iako je bilo kasno, u gradu je vladala neobična živost. Naoružani Hirkanijanci su projahivali kraj njega. Na velikom trgu između dve palate, Konan začu zveket praporaca na uznemirenim konjima i spazi odred Kušita kako zaustavljaju svoje konje. A bilo je i razloga za njihovu gotovost. Iz daljine je dopirao zvuk tamtama. Vetar je u naletima donosio divljačku pesmu i udaljene povike.

Hodajući na način kako hodaju vojnici, Konan je prolazio nezapažen, među oklopljenim prilikama. Kada je povukao za rukav jednog Hirkanijanca da ga upita za Zeritinu kuću, ovaj mu je spremno dao traženo obaveštenje. Konan je, kao i svi drugi u Asgalunu, znao da, ma koliko Stigijka smatrala Akiroma svojim ličnim posedom, nije dozvoljavala da on, zauzvrat, ima isključivo pravo na nju. Bilo je vojnika koji su isto tako dobro poznavali njene odaje kao što ih je znao i kralj Pelištije.

Zeritina kuća je dvorištem bila povezana sa Vrtovima Istočne palate, tako da je Zeriti mogla, u vreme kada je bila kraljeva miljenica, da ga obilazi u palati ne prekršivši kraljevu zabranu da žene izlaze na ulicu.

Zeriti, kćerka slobodnog poglavice, bila je Akrimova ljubavnica, ali ne i njegova robinja.

Konan nije očekivao da će imati problema da uđe u njenu kuću. Ona je vukla tajne konce u većini spletki i političkih pitanja, tako da su mnogi ljudi različitih rasa i društvenog položaja dolazili u njene odaje za primanje gde su ih zabavljale plesačice i gde im je bio nuđen dim od crnog lotosa za opuštanje. Međutim, ove večeri nije bilo ni plesačica, ni gostiju. Jedan mračni, zlokobni Zuagir mu bez reči otvori vrata i uvede ga unutra. Poveo ga je kroz jedno malo dvorište, pa uz spoljne stepenice i niz jedan hodnik,

a onda ga uveo u jednu prostranu odaju okruženu kitnjastim lukovima preko kojih su visile zavese od crvenog somota.

Odaja je bila diskretno osvetljena i prazna, ali je odnekuda dopirao vrisak žene u agoniji. Vrisak bi propratio muzikalni smeh, takođe ženski, neopisivo zloban i osvetoljubiv.

Konan se trže, pokušavajući da odredi odakle su dopirali ti zvuci. Zatim poče da razmačinje zavese kako bi našao prikrivena vrata iza njih.

10. Veštica na delu

Zeriti se uspravi i ispusti teški bič. Naga prilika vezana za divan bila je išarana crvenim linijama od vrata do stopala. To je, međutim, tek bio uvod u užasniju sudbinu koja ju je čekala.

Veštica izvadi komad ugljena iz svog ormarića i njime nacрта jednu složenu figuru na podu, dodajući reči na misterioznom pismu zmijskog naroda koji je vladao Stigijom pre kataklizme. Postavila je po jednu malu zlatnu lampu na svaki od pet uglova figure i u plamen svake ubacila malo polena purpurnog lotosa koji je rastao u močvarama južne Stigije. Čudan miris, mučno slatkast, ispuni odaju. A onda poče da vraća na jeziku koji je bio star pre nego što se Piton sa svojim purpurnim kulama uzdigao u izgubljenom carstvu Aheronu pre više od tri hiljade godina.

Polako, nešto tamno poče da poprima oblik. Rufiji, polumrtvoj od bola i straha, to nešto je ličilo na stub od dima. Visoko, pri samom vrhu te amorfne mase, ukazaše se dve svetleće tačke koje su podsećale na oči.

Rufija oseti neku sveopštu hladnoću, kao da je tamni stub izvlačio svu toplotu iz njenog tela samim svojim prisustvom. Taj je oblak izgledao skoro crn, ali, nije odavao utisak velike gustine. Rufija je razaznavala zid iza te mase, mada se ona postepeno zgušnjavala.

Zeriti se sagnu i pogasi lampe - jednu, drugu, treću, četvrtu. Odaja, sada osvetljena samo jednom lampom, bila je skoro mračna. Dimni stub skoro da se više nije razaznavao, izuzev svetlećih očiju.

Jedan zvuk natera Zeriti da se okrene. Udaljeni, prigušeni urlik, slab i dalek, ali velikog obima. Prepoznala je zversko urlikanje mnogo ljudi.

Zeriti nastavi sa svojom vradžbinom, ali nešto je ponovo prekide.

Ljutite reči i glas Zuagira, uzvik, težak udarac i tresak ljudskog tela o pod.

Imbalajo ulete unutra, izbezumljenog izgleda, bleštavih očiju i zuba pri prigušenoj svetlosti, sa krvavom sabljom u ruci.

— Pseto! — uzviknu Stigijka, ustuknuvši kao zmija. — Šta tražiš ovde?

— Ženu koju si mi uzela! — zagrme Imbalajo. — Grad se podigao na bunu i napolju je pakao! Daj mi tu ženu pre nego što te ubijem!

Zeriti baci jedan pogled, na svoju suparnicu, a onda izvuče dragim kamenjem ukrašen nož i povika:

— Hotepe! Kafra! Pomozite mi!

Besno urliknuvši, crni general krete u napad. Stigijkina hitrost je bila bezuspešna. Široko sečivo je probode, a vrh sablje se pojavi s druge strane, između ramena. Bolno uzviknuvši, ona posrte, a Kušit izvuče svoju sablju dok je još padala. U tom času se pojavi Konan na vratima, sa isukanim mačem.

Pomislivši da je Simerijanac jedan od veštčinih slugu, Kušit potrča ka njemu vitlajući sabljom. Konan odskoči unazad. Sablja promaši njegov vrat i njeno sečivo otkide komad drveta sa vrata. Međutim, dok je još bio u skoku, Konan zamahnu svojim mačem uzvraćajući udarac. Bilo je gotovo neverovatno da će se crni div povratiti od promašenog udarca na vreme da odgovori na Konanov napad, ali je Imbalajo uspeo da se izvije, okrene ruku i sablju i tako odbije udarac koji bi oborio svakog drugog slabijeg protivnika.

I tako otpoče borba u kojoj su oba protivnika bili ravnopravni. Jedan bi zadao udarac, drugi uzmakao i obratno.

A onda, sasvim neočekivano, Imbalajo prepoznade svog protivnika.

— Amra! — uzviknuo je i zateturao se.

Istog časa, Konanu bi jasno da će morati da ubije ovog čoveka. Iako se nije sećao da je ikada ranije video Imbalaja, Kušit ga je prepoznao kao vođu crnih gusara poznatog pod imenom Amra, ili Lav, koji je pljačkao obale Kuša, Stigije i Šema. Kada bi Imbalajo otkrio Pelištijcima ko je Konan, osvetoljubivi Šemiti bi ga rastrgli golim rukama. Mada su se krvavo borili između sebe, Šemiti bi se ujedinili da unište varvarina koji im je pustošio obale.

Konan se novim žarom baci na Imbalaja, tako da je ovaj morao da ustukne. Načinivši se kao da će ga udariti u grudi, Simerijanac u poslednjem času podiže ruku i udari diva u glavu. Kušit od siline udarca ispusti sablju, ali se Konanov mač polomi kada se spustio na cmčevu bronzanu kacigu.

Nekoliko nemerljivih trenutaka, dva varvarina — ratnika stajala su jedan naspram drugog. Imbalajove zakrvavljene oči su odmeravale

Konana tražeći neku slabu tačku na njegovom telu. Mišići mu se napeše za poslednji, fatalni napad.

Konan baci dršku svog mača na Imbalaja. Kada se Kušit sagnuo da izbegne projektil, Konan hitro obavi svoj ogrtač oko leve ruke, a desnom izvuče kamu. Nije imao nikakvih iluzija o svojim šansama protiv Imbalaja boreći se na zingaranski način. Kušit koji mu se sada približavao na jagodicama stopala kao mačka nije bio spora planina od mišića kao Keluka, već izvanredno sposobna mašina za borbu, gotovo isto tako brza kao i Konan. Sablja se vinu u vazduh...

A bezoblična masa dima koju do tog časa nisu ni приметili zbog polumraka koji je vladao u toj odaji pokrenu se i obavi Imbalaju oko vrata.

Imbalajo vrisnu kao čovek koga živog spaljuju. Otima se i bacakao, pokušavajući da sabljom dohvati svoja leđa. Ali, svetleće oči su izvirivale i dalje preko njegovog ramena, a dimna supstanca se obavijala oko njega i vukla ga nazad.

Konan ustuknu pred užasnim prizorom, gotovo obamro od varvarskog straha pred natprirodnim pojavama.

Imbalajo prestade da vrišti. Crno telo skliznu na pod uz prigušen, pljeskav zvuk. Prilika od dima beše nestala.

Konan oprezno priđe bliže. Imbalajovo telo je delovalo nekako blede, mlitavo, kao da mu je demon izvukao sve kosti i krv, ostavivši samo vreću u obliku čoveka sa nekoliko organa unutra. Konan se naježi.

Jecaj sa divana skrete Konanu pažnju na Rufiju. U dva koraka se nađe kraj nje i preseče joj veze. Ona sede, prigušeno se zaplaka, a u tom času začuše poznati glas:

— Imbalajo! Tako ti svih demona, gde si? Vreme je da se sedne na konja i pojaše! Video sam da si uleteo ovamo!

Jedna prilika u oklopu i sa šlemom na glavi ulete u sobu. Mazdak se trže kada vide dva leša i povika:

— O, ti prokleti divljaku, zašto si ubio Imbalaja u ovakvom času? Grad se digao na ustanak. Anakijci se bore protiv Kušita koji već imaju pune ruke posla. Idem sa mojim ljudima da pomognem Kušitima. Što se tebe tiče - još uvek ti dugujem život, ali, sve ima svoju granicu! Odlazi iz ovog grada i nemoj da te ikada više vidim!

Konan se nasmeši.

— Nisam ja ubio Imbalaja, već jedan od Zeritinih demona kada je ovaj ubio vešticu. Pogledaj njegov leš, ako mi ne veruješ.

Kada se Mazdak naže da bolje vidi, Konan dodade: — Zar nećeš da pozdraviš svoju staru prijateljicu?

Rufija se krila iza Konana. Mazdak pogladi svoje brkove.

— Odlično. Odvešću je svojoj kući. Imamo...

Udaljen žamor svetine bivao je sve bliži.

— Ne — rasejano reče Mazdak. — Moram da pdem da ugušimo pobunu. Ali, kako da je pustim da ulicama ide gola?

Konan se umeša:

— Zašto se ne udružiš sa Anakijcima koji će isto tako biti srećni da se ratosiljaju ovog ludog kralja kao i Asgalunci. Postani vođa pobune, zbacij ludog Akiroma i postavi nekog slabašnog kraljevog rođaka ili nećaka na presto. Tako ćeš ti biti stvarni vladar Pelištije!

Mazdak ga je slušao kao u snu, a onda se grohotom nasmeja.

— Dogovoreno! — povika on. — Na konja! Odvedi Rufiju mojoj kući, a onda se pridruži Hirkanijancima u borbi. Već sutra ću vladati Pelištijom, pa ćeš moći da tražiš od mene šta hoćeš. Zbogom za sada!

Rekavši to, Hirkanijanac izjuri iz sobe. Konan se obrati Rufiji: — Obuci nešto, devojko.

— Ko si ti? Čula sam kada te je Imbalajo nazvao Amrom.

— Ne izgovaraj to ime u Šemu! Ja sam Konan, Simerijanac.

— Konan? Čula sam da se tvoje ime pominje kada sam bila bliska kralju. Ali, nemoj da me vodiš Mazdakovoj kući!

— Zašto da ne, on će biti pravi vladar Pelištije?

— Isuviše dobro poznajem tu hladnu zmiju. Povedi me sa sobom!

Hajde da opljačkamo ovu kuću i pobegnemo iz grada! U ovom haosu nas niko neće zaustaviti.

Konan se nasmeši.

— Zvuči primamljivo, Rufija. Ali, u ovom času mi je dosta stalo da sam u dobrim odnosima sa Mazdakom. Osim toga, obećao sam da ću te odvesti njegovoj kući, a ja volim da održim obećanje. A sada navuci neku haljinu ili ću te odvući ovako голу!

— Dobro — pomirljivo reče Rufija, a onda stade, Grgutav zvuk dopre iz opruženog Zeritinog tela. Dok je Konan gledao kao oduzet

od užasa, veštica se polako pridiže i sede, uprkos rani za koju bi svaki borac slobodno rekao da je smrtonosna. Iz sedećeg položaja ona se nesigurno podiže na noge i stade, a onda se, ne skidajući pogled sa Konana i Rufije, zaljulja. Krv je u tankom mlazu curila iz rana na grudima i leđima.

Kada je progovorila, krv samo što je nije zagušila.

— Jedan ubod mača... nije dovoljan... da se ubije kćerka Setova.

Oteturala se do vrata. Pre nego što je izašla, okrenula se i rekla: — Asgalunce... će zanimati da čuju... da je Amra... sa svojom ženskom... u njihovom gradu...

Konan je neodlučno stajao, znajući da bi zbog svoje sigurnosti trebalo da je odmah ubije, ali ga je njegovo varvarsko viteštvo sprečavalo da napadne jednu ženu.

— Zašto nas ne ostaviš na miru? — upita je on. — Možeš opet da imaš svog ludog kralja!

Zeri ti zavrte glavom.

— Znam... šta Mazdak smeri. I pre nego što napustim ovo telo ... zauvek... osvetiću se ovom ološu.

— Onda... — zagrme Konan i, zgrabivši Imbalajovu sablju, jurnu na vešticu.

Ali, Zeriti načini neki pokret rukom i izgovori jednu reč. Istog časa se između, nje i Konana rasplamsa vatra koja se protezala od zida do zida.

Konan ustuknu i; podiže ruku da bi zaštitio lice od plamena. Zeriti beše nestala.

— Za njom! — povika Rufija. — Ova vatra je samo jedna od njenih varki.

— Ali, ako niko ne može da je ubije...

— Svejedno, glave ne otkrivaju tajne kada su odvojene od tela.

Smračivši se, Konan pojuri ka izlazu, preskočivši preko vatre. U jednom momentu je osetio vrelinu, a već sledećeg časa vatra je nestala.

— Čekaj me ovde! — doviknuo je Rufiji, a onda potrčao za Zeriti.

Ali, kada se našao na ulici nigde je nije bilo. Otrčao je do najbliže uličice i pogledao tamo, a onda zavirio i u uličicu na drugoj strani. Još uvek nije mogao da je vidi.

Ubrzo se vratio u Zeritinu kuću.

— Bila si u pravu malopre — dobaci on Rufiji. — Hajde da pokupimo što možemo, pa da bežimo.

11.

Na velikom Adonisovom trgu baklje su osvetljivale ljudske prilike u borbi, izbezumljene konje i ubojite mačeve. Ljudi su se borili prsa u prsa: Kušiti i Semiti, dahćući, proklinjajući, umirući. Asgalunci su kao luđaci napadali crne vojnike, obarali ih sa konja, sekli kolane na preplašenim konjima. Zardala koplja su udarala o sjajna koplja vojnika. Vatra bi tu i tamo izbila, a onda sunula uvis, tako da su pastiri na brdima Libnun zinuli u čudu. Iz predgrađa su pristizali pobunjeni građani, tako da se reka ljudi slivala na ogromni trg. Stotine nepomičnih tela u oklopima ili u prugastim haljinama, našli su se pod konjskim kopitama, dok su se živi iznad njih klali i sakatili.

Trg je bio u kušitskoj četvrti gde su došli Anakijci da pustoše dok se glavnina kušitskih trupa borila na drugoj strani. Sada, pošto su crni mačevaoci na brzinu pozvani u svoju četvrt, počeli su da tuku anakijsku pešadiju zahvaljujući svoj brojnoj nadmoći. Pod vodstvom svog kapetana, Bombate, Kušiti su se nekako organizovali, što je bila prednost nad Anakijcima i obezglavljenom ruljom. Njihove jedinice su na konjima jurile trgov na sve strane i raščišćavale gužvu.

U međuvremenu, podivljali Asgalunci su uništavali i pljačkali kuće u kojima su živeli crni vojnici, a povremeno bi izvukli i neku ženu koja bi se otimala i vrištala. Plamen koji je zahvatao sve više zgrada, osvetljivao je krvavo bojište. Vrisak i suze njihovih žena i dece koje su pomahnitali Šemiti čerečili, naterаше Kušite da se bore još većom žestinom.

Nadjačavajući buku koju je stvaralo mnoštvo konja svojim kopitama, u daljini se začuše zvuci hirkanijanskog bubnja.

— Najzad stižu Hirkanijanci! — povika Bombata. — Dugo smo ih čekali! A gde je Imbalajo, da mi je znati?

Tog časa trgov projuri zapenušani konj, a njegov jahač počе da viče: — Bombata! Bombata!

— Ovde sam, budalo — odazva se crni kapetan i priđe da mu prihvati uzde.

— Imbalajo je mrtav! — vikao je izbezumljeni jahač. — Hirkanijanci su se okrenuli protiv nas! Pobili su našu braću u palati! Evo ih, stižu ovamo!

Uz zaglušujuću grmljavinu potkovića i bubnjeva, jedinice oklopljenih kopljanika izbiše na trg, gazeći sve pred sobom. Bombata spazi mršavo, ushićeno Mazdakovo lice uokvireno bleštavim sečivom sablje. Već sledećeg trena sablja se spusti i Kušit pade.

Na stenovitim padinama Libnuna, pastiri su posmatrali jezivi prizor i drhtali od užasa, dok se zveket mačeva mogao čuti nekoliko milja uz reku, gde su se blede velikaši tresli od straha u svojim baštama. Opkoljeni od strane oklopljenih Hirkanijanaca, pobesnelih Anakijaca i podivljalih Asgalunaca, Kušiti su svi do reda izginuli, ali se nisu predali.

Svetina se prva prisetila Akiroma. Projurili su kroz nečuvane kapije u unutrašnji grad, pa kroz ogromna vrata od bronzne udoše u Istočnu palatu.

Odrpane horde su kuljale unutra, vičući kroz hodnike, prolazeći kroz zlatne vratnice u veliku Zlatnu dvoranu, pocepavši uzgred draperiju od zlatnog brokata koja je prekrivala prazan tron. Ni svilene draperije koje su visile po zidovima nisu bolje prošle - pocepale su ih krvave i umrljane ruke. Rulja je prevrtala stočice od sardoniksa, a zlatno posuđe na njima je sa zveketom padalo na pod. Evnusi u grimiznim odorama su bežali cičeći, a robinje su vrištale u rukama nasilnika.

U Velikoj smaragdnoj dvorani, kralj Akirom stajao je kao kip na krznom prekrivenoj platformi, kršeći svoje blede šake. Na ulazu u dvoranu, nekolicina njegovih najvernijih slugu je pokušavala da odbije rulju. Jedna četa Anakijaca se probi kroz svetinu i rasturi odbranu crnih robova. Kada je grupa snažnih šemitskih vojnika grunula u dvoranu, Akirom kao da je došao sebi. Pojurio je ka jednom od izlaza na suprotnoj strani. Anakijci i Pelištijci, sada već izmešani, potrčaše za svojim kraljem. Iza njih je naišla četa Hirkanijanaca, sa Mazdakom na čelu.

Akirom potrča niz jedan hodnik, a onda skrete u stranu i pojuri uz zavojite stepenice koje su vodile pravo na krov palate. Ali, nisu se tu završavale. Nastavile su uz vitku kulu koja se uzdizala od krova i odakle je Akiromov otac, kralj Azumelek, posmatrao zvezde.

Akirom potrča uz stepenice koje su vodile u kulu, a za njim i njegovi progonitelji. Međutim, stepenice su se sužavale, tako da je ubrzo samo jedan čovek mogao njima da prođe, pa je potera malo zaostala.

Kralj Akirom izađe na malu kružnu platformu na vrhu kule, ograđenu niskim zidom. Tresnuo je vrata za sobom i zaboravio ih. Onda se nagnu preko zidića. Ljudi se iskupiše na krovu palate, a i vrt ispod kule bio je prepun naroda.

— Grešni smrtnici! — povikao je Akirom. — Ne verujete da sam bog!

Pokazaću vam! Ja nisam vezan za zemljino tle kao što ste vi, crvi, vezani!

Ja mogu da letim kao ptica na nebesima! Videćete to i onda ćete mi se pokloniti i obožavati me kao što priliči! Evo, idem!

Akirom se pope na zidić, zastade za trenutak da povrati ravnotežu, a onda se otisnu, raširivši ruke kao da su krila. Njgovo telo opisa jednu dugu, strmu parabolu, promaši ivicu krova i nastavi da pada dok mu je vetar zviždao kroz svilene haljine, te najзад tresnu o kamenom popločano dvorište načinivši zvuk kao kada bi lubenicu udarili maljem.

Ali, ni istrebljenje Kušita, niti Akiromova smrt nisu doneli mir uzavrelom Asgalunu. Druge su grupe lutale gradom, podstaknute glasinama da je čuveni Amra, vođa crnih gusara, bio među njima i da je Ofirka, Rufija, bila s njim u društvu. Glasine su bivale sve brojnije i menjale se prilikom svakog prepričavanja, tako da su ljudi počeli da govore kako je Amra poslao Rufiju u Asgalun kao gusarsku uhodu i da čitava gusarska flota čeka na obali na Amrin znak pa da krene na njihov grad. Međutim, pošto su pročešljali čitav grad, progonitelji nisu naišli ni na najmanji trag Amri i njegovoj curi.

Severno od Asgaluna, kroz livade zapadnog Šema, pružao se dugi put za Kot. I tim putem su, u cik zore, galopom jahali Konan i Rufija. Konan je bio u sedlu svog konja, dok je Ofirka jahala jednog napuštenog konja koga je Konan uhvatio na ulicama Asgaluna prethodile noći. Devojka je na sebi imala odeću koju je pronašla u Zeritinim kovčezima - pomalo tesnu za njenu krupnu građu, ali pogodnu za putovanje.

Rufija reče u jednom trenutku:

— Da si ostao u Asgalunu, Konane, pod Mazdakom bi se visoko uzdigao.

— A ko me je ono molio da ga ne vratim tom istorn čoveku?

— Znam. Bio je hladan, bezosećajan gospodar. Ali...

— Uostalom, taj mi se tip čak nije ni dopadao. Da sam ostao u gradu, pre ili kasnije jedan od nas dvojice bi ubio onog drugog zbog tebe.

Rekavši to, Simerijanac se zakikota, pljesnu svojom krupnom šakom torbu sa opljačkanim dragocenostima iz Zeritine kuće, tako da novčići i nakit zazveckaše.

— Biće mi dobro i na severu — nastavi on. — Ali, hajde, poteraj tu ragu malo brže!

— Još uvek me boli telo od Zeritinog biča ...

— Ako ne požuriš, postaraću se da te sve još više zaboli. Zar hoćeš da nas Mazdakovi Hirkanijanci stignu pre nego što uspemo da doručujemo?

KUPOLA OD SLONOVAČE

Rufijino zanimanje za Konana izgleda da nije potrajalo duže od blaga koje je Konan poneo iz Asgaluna, ili ju je on zamenuo za boljeg konja pre nego što je stupio u službu kod Amalrika iz Nemedije, plaćeničkog generala kraljice Jasmele male kraljevine Koradže. Tu je ubrzo dobio čin kapetana. Jasmelin brat, kralj Koradže, zarobljenik je u Ofiru, a njene granice napadaju nomadske horde koje je otkupio tajanstveni maskirani čarobnjak, Natok.

Drevna tišina se bila nadvila nad misteriozne ruševine Kutčemesa, ali je tu bio prisutan i strah koji je obuzimao Ševatasa, lopova. Disao je kratko i isprekidano kroz stisnute zube.

Stajao je, jedini delić živog, među kolosalnim spomenicima napuštenosti i propadanja. Čak ni lešinari nisu preletali kao tamne mrlje na ogromnom plavom nebeskom prostranstvu koje je sunce kupalo svojim zracima. Na svakom koraku su se mogli videti sumorni ostaci jednog drugog, zaboravljenog doba: ogromni porušeni stubovi, dugi, krivudavi obrisi srušenih zidova, razbacani kiklopski kameni blokovi, uništeni kipovi čija su užasna obličja vetrovi i peščane oluje gotovo izbrisali. Od jednog do drugog horizonta nije bilo ni traga životu: samo čarobni prizor gole pustinje, presečene krivudavom linijom davno presahle reke; usred tog prostranstva, svetlucavi ostaci građevina, skrhanii stubovi koji su se izdizali kao slomljene katarke potonulih brodova — a iznad svega toga, netaknuta kupola od slonovače ispred koje je stajao Ševatas i tresao se od straha.

Osnovu te kupole je činio gigantski pijedestal od mermera koji se uzdizao na nekadašnjoj uzvišici nad drevnom rekam. Široke stepenice su vodile do velikih bronzanih vrata na kupoli koja je počivala na svom postolju kao polovina nekog titanskog jajeta. Sama kupola je bila načinjena od čiste slonovače koja je još uvek blistala kao da su je neke nevidljive ruke redovno glačale. Istim je sjajem blistala i šiljasta kupa tornjića od zlata, kao i tajanstveni natpis koji se protezao duž kupole i čiji je svaki zlatni hijeroglif bio po nekoliko metara dug. Niko živi ne bi mogao da rastumači te znake, ali se Ševatas ipak stresao na pomisao šta bi oni mogli da znače. On je

poticao od jednog starog naroda čiji su mitovi govorili o stvarima o kojima današnja plemena ni ne sanjaju.

Ševatas je bio žilav i vitak, kako je i priličilo najvećem lopovu u Zamori. Njegova mala, obla glava je bila obrijana, a na sebi je imao samo tkanicu od svile skerletne boje. Kao i ostali pripadnici njegovog naroda, bio je prilično tamne puti, uskog lica nalik ptici grabljivici i imao je oštre crne oči. Njegovi dugi, tanki i ušiljeni prsti su bili brzi i nervozni kao krila noćnog leptira. O zlatnom pojasu mu je visio kratak mač čija je drška bila posuta dragim kamenjem. Korice mača su bile od fine kože, kitnjasto ukrašene. Ševatas je rukovao mačem sa očigledno preteranom pažnjom. I kao da bi se trgnuo svaki put kada bi ga korice mača dotakle po goljoj butini. Ali, njegova pažnja je imala i svog razloga.

To je bio Ševatas, lopov nad lopovima, čije se ime izgovaralo sa divljenjem po krčmama Mola i u mračnim, slabo osvetljenim kutovima ispod Belovih hramova, i koji će hiljadama godina živeti u pesmama i mitovima. Pa ipak, strah je izjedao Ševatasovo srce dok je stajao ispred kupole od slonovače u Kutčemesu. Svaka bi budala mogla da primeti da nešto nije bilo u redu sa tom građevinom; vetrovi su je šibali, a sunce pružilo pune tri hiljade godina, pa su ipak slonovača i zlato od kojih je bila izgrađena imali onaj isti sjaj i boju kao i onog dana kada su ih bezimene ruke podigle na obali bezimene reke.

Ta se neprirodnost slagala sa opštom atmosferom koja je obuhvatala ove đavolske ruševine. Pustinja je predstavljala tajanstveno prostranstvo na jugoistoku od Šema. Nekoliko dana jahanja na kamili ka jugozapadu, Ševatas je znao, dovelo bi putnika do velike reke Stiks i to do mesta gde je ona zavijala pod pravim uglom od svog pređašnjeg toka i nastavljala dalji tok na zapad, da bi se najzad ulila u udaljeno more. Na tom mestu gde je reka zavijala pod pravim uglom, počinjala je zemlja Stigija, gospodarica tamnih grudi nad celim Jugom, čija su se polja, napajana vodom iz velike reke, prostirala kraj same pustinje koja ih je okruživala.

Istočno, prema onome što je Ševatas znao, pustinja je postepeno prelazila u stepu koja se pružala sve do hirkanijanske kraljevine Turan koja se uzdizala u svom varvarskom sjaju na obalama velikog mora. Nedelju dana jahanja na sever, putnik bi kroz pustinju stigao

do jednog niza golih brda iza kojih su se prostirale plodne visoravni Kota, najjužnija kraljevina hiborijanskog naroda. Na zapadu se pustinja stapala sa livadama Šema koje su se protezale sve do obala okeana.

Sve je to Ševatas znao a da nije bio posebno svestan svog znanja, baš kao čovek koji podsvesno zna sve ulice svoga grada. On je bio veliki putnik i opljačkao je blaga mnogih kraljevina. Ali, sada je oklevao i drhtao pred najvećom avanturom u svom životu i najvećem blagu koje je ikada postojalo.

U toj kupoli od slonovače, ležale su kosti Tugra Kotana, zlog čarobnjaka koji je vladao Kutčemesom pre tri hiljade godina, kada su se kraljevine Stigija i Aheron prostirale daleko na sever od velike reke, preko livada Šema i na visoravnima. A onda je velika seoba Hiborijanaca krenula na jug iz postojbine njihovog naroda blizu Severnog pola. Bila je to titanska seoba, koja je obuhvatala vekove i čitava razdoblja. Ali, za vreme vladavine Tugra Kotana, poslednjeg čarobnjaka Kutčemesa, sivooki, smeđokosi varvari u vučjem krznu i primitivnim oklopima dojahali su sa severa na bogate visoravni da tu stvore kraljevinu Kot svojim gvozdanim mačevima. Pregazili su Kutčemes kao ogromni talas, kupajući mermerne kule krvlju, a kraljevina Aheron je nestala u vatri i pustošenju.

Ali, dok su oni uništavali ulice ovoga grada i sekli njegove braniocce kao zrelo žito, Tugra Kotan je progutao neki nepoznat i strašan otrov, a njegovi maskirani sveštenici su ga zatvorili u grobnicu koju je on sam sebi prethodno bio pripremio. Njegovi sledbenici su izgubili živote oko te grobnice u krvavom pohodu, ali, varvari nisu mogli da provale unutra kroz vrata niti da imalo naude građevini vatrom, i udarcima. I tako su oni odjahali dalje, ostavljajući za sobom ruševine velikog grada, a u svojoj grobnici od slonovače veliki Tugra Kotan je spavao neuznemiravan. Samo su gušteri koji nastanjuju napuštene gradove trčkarali između srušenih stubova, a moćna reka koja je navodnjavala njegova polja potonula kroz pesak i presahla.

Mnogi su lopovi pokušavali da se dočepaju blaga za koje se u pričama govorilo da leži nagomilano oko trulih kostiju unutar kupole. Mnogi su od njih izgubili život pred vratima grobnice ili su ga progonili takvi čudovišni snovi da je na kraju umirao sa belom penom luđaka na usnama.

I tako je Ševatas drhtao dok je stajao pred grobnicom, mada njegov strah nije izazivala legenda o zmiji koja je čuvala čarobnjakove kosti. Svi mitovi o Tugra Kotanu nosili su sa sobom strah i smrt. Sa mesta na kome je stajao, lopov je mogao da vidi ostatke velike dvorane gde su lancima vezani zarobljenici u stotinama klečali za vreme proslava da im glave budu posečene od strane sveštenika kralja u slavu Seta, zmijskog kralja Stigije.

Negde u blizini je bila i jama, mračna i strašna, u koju su očajne žrtve bile bacane kao hrana nekom bezimenom, amorfnom čudovištu koje je dolazilo iz jedne dublje, paklene pećine. U legendama, Tugra Kotan je postao više od čoveka; jedan izvitopereni, uniženi kult još uvek je postojao, a njegovi sledbenici su urezivali lik Tugra Kotana na novčiće koje su stavljali uz svoje mrtve da plate put preko velike tamne reke čija je Stiks bio samo materijalna senka.

Ševatas je video njegov lik na novčićima ukradenim ispod jezika tih mrtvih, i ovaj mu se neizbrisivo urezao u mozak.

Najzad je odbacio svoja strahovanja i prišao ogromnim bronzanim vratima na čijoj glatkoj površini nije bilo ni reze ni kvake.. Međutim, nije on badava zavirivao u drevne mračne veštine, osluškiavao jeziva šaputanja poklonika Skelosa po noćnim drvećem, niti čitao zabranjene gvožđem okovane knjige Slepog Vatelosa.

Kleknuvši pred portalom, pretražio je prag veštim prstima. Njihovi, osetljivi vrhovi pronašli su izbočine koje su bile isuviše male da se primete golim okom ili da budu otkrivene grubljim prstima. On ih oprezno pritisnu i, sledeći pročitana uputstva, izgovori jednu davno zaboravljenu vradžbinu.

Pritisnuo je poslednje ispupčenje, a onda poput munje brzo ustao i udario u sam centar vrata brzim, oštrim udarcem otvorenom šakom.

Nije se čula nikakva škripa šarki ili opruga, a vrata se otvoriše na unutra i Ševatas uzdahnu sa olakšanjem. Pred njim se ukaza kratak, uzan hodnik.

Vrata skliznuše niz taj hodnik i zaustaviše se na svom mestu na suprotnoj strani. Pod, tavanica i zidovi ove prostorije koja je ličila na tunel bili su izrađeni od slonovače. Samo što su se vrata zaustavila, iz jednog bočnog otvora kliznu tihi, ljigavi užas koji se uspravi i pogleda uljeza strašnim svetlećim očima. Bila je to legendarna zmija,

dugačka gotovo deset metara i prekrivena sjajnim krljuštima koje su se prelivale u svim duginim bojama.

Lopov nije gubio vreme u nagađanju oko mesta rođenja, nekog mračnog paklenog mesta ispod kupole, ovog čudovišta. Oprezno je izvukao mač, a sa njega kanu neka zelenkasta tečnost, ista kao ona koja se slivala niz zube gadnog reptila koji su podsećali na sablje. Mač je bio zamočen u otrov iste vrste zmija, a način na koji je došao do tog otrova u ukletim močvarama Zingare sam za sebe bi mogao da bude saga.

Ševatas oprezno krete napred, hodajući na vrhovima stopala, kolena lagano povijenih, spreman da svakog časa skoči na jednu ili drugu stranu poput munje. A vrhunska brzina i veština su mu bile neophodne u času kada je zmija izvila svoj vrat i napala, izbacujući vrat svom njegovom dužinom brzinom svetlosti. Iako je bio hrabar, brz i na oku i na skoku, Ševatas bi nastradao da mu se sreća nije osmehnula. Njegov odlični plan prema kome je trebalo da odskoči u stranu i mačem udari zmiju kada ona ispruži vrat propao je pred neverovatnom brzinom tog reptila. Lopov je imao jedva toliko vremena da postavi mač ispred sebe, nevoljno pokrivajući oči i vičući. A onda mu mač izlete iz ruke, a hodnik se ispuni užasnim zvucima bacakanja i šibanja.

Kada je otvorio oči, iznenađen što je uopšte živ, Ševatas vide kako se čudovište vrti i grči izvodeći pri tom fantastične bolne figure. Njegov mač beše probio reptilovu vilicu. Samo je srećna igra slučaja navela zmiju da se natakne na mač koji je lopov nasumice isturio. Nekoliko trenutaka kasnije, zmija se sklupčala u ljjigavo, podrhtavajuće klupko, kada je otrov kojim je bio premazan mač počeo da deluje.

Oprezno preskočivši zmiju, lopov navali na jedna manja vrata koja ovoga puta skliznuše u stranu i pred njim se ukaza unutrašnjost kupole.

Ševatas uzviknu od iznenađenja. Umesto potpunog mraka, naišao je na crvenu svetlost koja je pulsirala, što je jednom smrtniku bilo gotovo nemoguće da gleda. Svetlost je dopirala do jednog ogromnog crvenog dragulja koji je visio visoko gore, pri vrhu zasvođene kupole. Ševatas je zurio u neverici, mada je odavno već bio navikao na velika bogatstva.

Blago je bilo tu, nagomilano, preobilno. Hrpe dijamanta, safira, rubina, tirkiza, opala, smaragda; pravi zigurati od žada, gagata i plavog kamena; piramide od zlatnih i srebrnih poluga; draguljima optočene drške mačeva virile su iz korica od zlatnog brokata; zlatni šlemovi sa krestama od bojene konjske dlake ili od crnog ili skerletnog perja; panciri od srebrne žice; draguljima ukrašena ratnička oprema koju su nosili kraljevi za borbu pre tri hiljade godina; pehari za vino isklesani iz jednog komada dragulja... Pod od slonovače je bio prekriven zlatnom prašinom u sloju od nekoliko centimetara koja je blistala i svetlucala pri rumenoj svetlosti u odaji. Lopov je stajao u toj zemlji čudesa, magije i sjaja, gde su mu zvezde bile pod nogama.

Ipak, njegov pogled je bio uperen u uzvišenje od kristala koje se uzdizalo usred svetlucavog blaga, direktno ispod crvenog dragulja, i na kome je trebalo da se nalaze trule kosti i njihova prašina nastala tokom tolikih vekova. I dok je Ševatas i dalje zurio u uzvišenje, krv mu se sledi u žilama, a sva boja iz lica nestade, uprkos tamnoj boji kože. Koža na leđima mu se naježi, a dlačice na vratu nakostrešiše. Usne, su mu se micale, ali, glasa na njima nije bilo. A onda, s iznenađenjem je začuo svoj krik koji je jezivo odjeknuo pod zasvođenom kupolom. I odmah zatim, vekovna tišina još jednom prekri ruševine tajanstvenog Kutčemesa.

(NASTAVIĆE SE)

Sadržaj

KRALJICA CRNE OBALE

3. Užas džungle
4. Napad iz vazduha
5. Posmrtna lomača

DOLINA IZGUBLJENIH ŽENA

1. Livijin košmar
2. Dolazak belog poglavice
3. Bamule napadaju
4. Bekstvo bele jahačice

ZAMAK UŽASA

1. Plamteće oči
2. Krug smrti
3. Crna citadela
4. Tajanstvene odaje
5. Šapat senki
6. Stotinu glava
7. Beg iz košmara

RILICA IZ MRAKA

1. Jezivo obličje
2. Nevidljivi užas
3. Tananda jaše
4. Zlatna robinja
5. Tanadin bič
6. Mračno savetovanje
7. Sudbina kraljevstva

JASTREBOVI NAD ŠEMOM

1. Uhode
2. Sklapanje saveza
3. Zajednička osveta
4. Usamljena žena
5. Poludeli kralj
6. Proglašavanje novog boga
7. Farukova tajna
8. Rufija u nemilosti
9. U Zeritinim odajama

10. Veštica na delu

11.

KUPOLA OD SLONOVAČE